

Giới thiệu Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...

Dương Liễu Liễu... một cô gái có số phận không mấy bằng phẳng nhưng vẫn giữ được nét hồn nhiên của mình. Trải qua rất nhiều thử thách, cuối cùng cô ấy cũng tìm được hạnh phúc cho mình...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Tôi sẽ thay đổi nhưng theo một cách khác. Đơn giản tôi thay đổi không để vì nổi bật trước đám đông hay vì một ai đó đang lặng thầm quan sát tôi. Mà sự thay đổi này là vì tôi, vì cuộc sống mà tôi đã lựa chọn...”

-Giờ thì bố mẹ có thể đi những con đường mà hai người đã lựa chọn, không cần lo lắng, không phải quan tâm đứa con gái ngốc nghếch này. Hãy đi tìm hạnh phúc riêng cho hai người...

-Liều! Liều con! (mẹ tôi nói) –Con nói thế là sao? Bố mẹ sao lại không quan tâm đến con? Nếu con không chọn sống giữa bố hoặc mẹ thì con có thể ra sống riêng, mẹ sẽ thuê người chăm sóc con...

-Thôi đi! –Tôi gạt lên –Con ghê tởm cái sự quan tâm của hai người rồi.

Trước thái độ của tôi, người bố kia không có thái độ gì, mắt vẫn đắm đuối với người phụ nữ trẻ bên cạnh. Tôi nhếch mép cười, tiến lại gần cô ta:

-Dì nhớ chăm sóc ba con cẩn thận nhé! Ba, con đi đây!

-Ừ! Đi thì đi đi, phiền phức.

Trước câu nói đó, tôi ho nhẹ một cái rồi gương cười, tay cầm chiếc vali. Cảm xúc như chết lặng. Giờ thì tôi muốn chạy trốn, chạy trốn cả thế giới này. Nếu có thể hãy để tôi biến mất. Tôi kéo vali ra khỏi nhà, lòng đau đớn. Trời tối dần, từng giọt mưa lắt phất rơi lạnh mặt. Bỗng nhiên rào...rào... Tôi vẫn bước đi giữa dòng người ngổn ngang chạy ngược chạy xuôi tránh mưa.

Dương Liễu Liễu! Coi như đây là lần cuối này khóc vì một điều vô nghĩa. Bây giờ mày phải sống một cuộc đời khác, một cuộc đời tự do.

Tôi vẫn bước đi mặc cho những điều khó khăn đang chờ mình phía trước...

-Này nhóc, muốn trú mưa không? Hay để anh che ô cho nhá!

Tôi im lặng bước tiếp, không để ý người con trai đứng bên cạnh che ô từ nãy tới giờ.

-Này nhóc! Sao im lặng hoài vậy? Có nghe anh nói gì không thế?

-Anh muốn gì?

Tôi quay ra nhìn anh ta bằng con mắt này lửa, Nhưng từ đã. Ánh mắt tôi thu lại con giận dữ của mình vì bất gặp nụ cười của anh ta đẹp và hồn nhiên. Ánh mắt toát lên sự chân thành. Tôi như bị hút vào đôi mắt ấy. Nếu anh ta không nói thì tôi cũng không biết mình đang nhìn anh ta chăm chăm.

-Nhóc nhìn anh gì dữ vậy? Tại anh đẹp trai qua hả?

Anh ta cười rồi đưa tay gãi đầu như kiểu ngượng ngùng lăm ý. Chẳng biết nhìn thấy nụ cười của anh ta (mấy năm trước còn hấp dẫn) bây giờ khiến tôi bực mình. Tôi nắm chặt tay đâm vào ngực anh ta mấy quả. Chắc bị bất ngờ, anh choạng vạng, nụ cười trên khuôn mặt anh biến mất, khuôn mặt cau có, nhìn lại tôi chăm chăm. Tôi rửa:

-Tuồng đẹp trai mà hay hả? Cái đồ đáng ghét! (Tôi hét to khiến những người đi đường quay lại, trở mắt nhìn). Tôi nói cho anh biết, đừng có mà dùng cái vẻ đẹp trai mà đi dụ dỗ con gái nhà lành.

Mặt anh ta đỏ dần. Anh ta ngỡ ngàng trước phản ứng của tôi. Hắt xì một cái rõ to làm tôi bực mình. Đang bực mình thì gặp cái tên này.

-Ồ hay! Ai làm gì nhóc? (Hắn quát lại). Người ta thấy nhóc dầm mưa thương tình che cho lại còn. Đúng là điên thật rồi. Tự dưng mình lại để ý chuyện không đâu.

Mặc. Giờ tôi mệt, chẳng cãi nhau với hắn làm gì nữa. Tôi bước qua làn đường giành cho người đi bên với cái đầu nặng trĩu. Bỗng tôi giật mình khi nghe tiếng hét lớn:

-CÂN THẬN!!!

Tôi quay ra. Chúa ơi! Một chiếc xe ô tô tiến lại rất gần. Tôi nhắm mắt hét lên. Nước mắt tự nhiên tuôn ra hòa với mưa lạnh và rát. Lần này thì chấm hết. Có lẽ Chúa thương tình đã mang tôi đi...

Nhưng không! Chẳng có chuyện gì xảy ra sau 4s kể từ khi tôi hét lên vì sợ hãi. Ừa? Chuyện gì vậy? Tôi quay ra, người con trai vừa nãy đang cúi rạp người, miệng liên tục nói:

-Xin lỗi... Xin lỗi...

-Muốn chết thì đi chỗ khác mà chết. Đừng có tự dung nhảy bổ vào xe tôi. Cô chết ai đền hả?

Người lái xe nói rồi lái sang một bên, phóng vội đi. Tôi đứng đó, đầu óc như đóng băng vậy. Nếu như vừa nãy chiếc xe đó... thì có lẽ tôi đã tan xương nát sọ rồi. Sẽ chẳng còn ai nhận ra tôi và đưa tôi về chôn cất.

-Huh... huh... huh...

Tôi òa lên, phải nói là gào lên thống thiết với tất cả sự mệt mỏi, áp lực. Tôi sụp xuống vì kiệt sức, người run run vì ngấm nước mưa. Bỗng một bàn tay kéo tôi lên chạy về phía vỉa hè. Hắn nói sang sảng:

-Nhóc có bị khủng không hả?

-Anh khủng thì có. Sao tự dung lại xen vào chuyện của người khác. Tự dung lại nhảy bổ ra cứu người ta.

Tôi quát anh ta, tay đưa lên lau nước mắt. Nhìn vào mặt hắn chết đứng khi nghe câu nói của tôi. Cũng phải thôi, hắn ta đâu biết tôi muốn chết mà xông ra cứu. Ôi! Chúa ơi. Nhưng vừa nãy tôi có cảm giác sợ như có chút quyền uy tiếu nuối cho cuộc đời mình. Hắn áp ứng. Hắn không biết phải nói sao. Tôi hạ giọng:

-Coi như tôi nợ anh một mạng. Nếu có dịp tôi sẽ trả.

Hắn ta cau mày rồi cởi chiếc áo khoác ngoài của mình khoác lên người tôi, búi vào tay tôi cầm chiếc ô.

-O! (Tôi ngo ngác)... Chiếc áo..

-Đi đứng cẩn thận vào, không cần trả áo đâu, cứ khoác vào cho đỡ lạnh. Mà nhóc bỏ nhà đi hả?

-Anh ghi địa chỉ đi. Tôi sẽ gửi lại áo.

-Không cần đâu, nhóc giữ luôn đi.

-Anh tên gì?

-Giang Hữu Thần. Mà thôi, tạm biệt nhóc nhé.

Nói xong anh ta chạy thẳng. Trời bỗng ngồn ngọt mưa dần rồi tạnh hẳn. Tách nào anh ta đưa mình cầm ô. Người gì mà đều thế không biết.

Tôi chuyển về một căn nhà nhỏ. Khu phố này với những nhà nhỏ nằm sát nhau trồng nhiều hoa anh đào. Mỗi nhà thấp được ngăn cách bởi tường rào gỗ. Tôi đẩy mạnh cửa bước vào nhưng còn lưỡng lự bởi ngôi nhà bên cạnh, bởi hoa trồng ngoài vườn tỏa hương ngào ngạt.

Giờ tôi mới nhận ra mình phải làm mọi thứ mà trước đây tôi chưa bao giờ phải đông đến: tự dọn nhà, tự nấu ăn, tự đi mua đồ, tự giặt quần áo.... Ôi sao mà ghét cái tự vậy trời. Chúa ơi...! Không! Không được sụt sứt thế này. Tôi xắn tay áo lên, lao vào dọn dẹp căn nhà. Không có gì cản trở được Liễu Liễu này sống tự lập cả.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Ngày đầu tiên tới trường mới, tôi tự trang bị cho mình cái vỏ ngoài lạnh lùng nhưng ẩn nấp thì vẫn rất nữ tính. Tạm biệt bộ đồng phục đi mà là chiếc váy mỏng đến đầu gối. Tha hồ mát mẻ bay trong gió. Từ hôm qua tới giờ nhà hàng xóm ấy (chắc chủ nhà là nữ) vẫn chưa mở cửa.

Lúc đi qua một con hẻm, tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy 3, 4 chị đường như lớn tuổi hơn đang giằng co một tập tài liệu gì đó với một học sinh nữ khác. Nhìn thái độ với vẻ mặt đe dọa, thôi thờ dài: ai cha! Lại có việc làm rồi, đang chán, quậy một chút thôi. Tôi bước đến gần với vẻ lạnh lùng, giọng đầy thách thức:

-Mấy người ý đông bắt nạt một, không thấy hèn hạ sao?

-Con bé này từ đâu chui ra vậy? Chúng mày biết nó không?

Người vừa nói quay sang hỏi đồng bọn. Chắc là thủ lĩnh đây. Bọn đàn em lắc đầu làm cô à nhìn chăm chăm vào tôi, tay bẻ rôm rốp:

-Con bé kia! Muốn ăn đập hả? Nhìn mày cũng baby đấy chứ!

-Chuyện! Nhìn mấy bà chị ui cha, mắt thì thâm cuồng, tóc thì xù, quần áo thì chả ra đâu vào đâu. Xuống địa ngục rồi cũng bị Diêm Vương đuổi về thôi...

-Con bé này lão. Bọn bay xử nó cho tao.

Tôi cũng bẻ tay (kêu rôm rốp chứ bộ). Nhưng tay tôi bị một bàn tay khác kéo giật lại. Quay ra nhìn thì là con bé bị bắt nạt. Trông mặt nhăn nhó đến là tội nghiệp.

-Chạy đi! Bọn này ác lắm. Cảm ơn vì cậu đã giúp nhưng cậu chạy đi.

-Bỏ tay ra.

Giọng lạnh lùng của tôi kèm đôi mắt sắc của tôi khiến con bé đỏ rần mặt, từ từ buông tay ra. Bọn kia tiến lại gần tôi, nhếch mắt cười đều. Một đứa giơ tay định tát tôi.

-Á...á...á...

Âm thanh phát ra từ miệng đứa kia do bị tôi bắt kịp tay, bẻ ngược về phía sau. Con bé vừa bị bắt nạt thấy thế thì hét lên làm tôi giật mình. Nó lấy tay che mặt. Đúng là hết cách. Yếu đuối đến thế là cùng.

Nhận thấy một người trong nhóm bị tôi đánh bại, thế là cả đám xông lên. Tôi chỉ kịp vút cặp xuống đất rồi ra trường. Sút, đâm, đá... cho đến khi mấy chị quái dị ngã lăn ra đất thì tôi cũng dựa vào tường hõn hèn nói:

-Đây chỉ là cảnh cáo thôi. Lần sau mà còn bắt nạt người khác yếu thế hơn thì liệu hồn.

-Vâng! Bọn em xin lỗi.

Tôi nhìn cô nàng thủ lĩnh mới lúc nãy còn to mồm bây giờ mặt mày tái mét. Nhìn kĩ ra mới để ý: toàn bộ bọn họ mặc đồng phục trường Hàn Châu mà (trường mà tôi nhập học hôm nay). Tại vì nhà nghèo nên phải xin vào trường này. Trường trường tốt, ai dè lại toàn đầu gấu đánh nhau thế này. Oái! Đồng hồ đã chỉ 7strong0 rồi. Buổi đầu không nên muộn học. Tôi vẫn giữ vẻ lạnh lùng của mình nhìn khắp một lượt rồi nói:

-Mấy người không đi học sao? Trường Hàn Châu đóng cổng lúc 7h30 đấy!

-Chị học trường Hàn Châu sao?

Bọn kia nhón nháo hỏi. Mặt ngoài lạnh lùng nhưng trong lòng tôi sượng tênh. Được gọi bằng chị cơ mà. Mát mặt quá. Tôi gằn giọng:

-Sẽ biết nhau thôi!

Tôi liếc nhìn cô bé bị bắt nạt thấy bảng tên trên áo ghi là Hoàng Vi Diệp, lớp 11c. Oái! Bằng tuổi mình mà sao nhìn ngây thơ vậy? Chả quan tâm. Giờ học cùng trường rồi, sẽ chạm mặt nhau thôi. Tôi quay lưng bước đi, miệng nở nụ cười giấu khi nghe những tiếng rì rầm đằng sau. “Sao chị ta giỏi võ thế? Giương mặt thì không có cảm xúc, lạnh như băng vậy...” Tôi buồn cười chết mất nhưng không dám cười cho đến khi ra khỏi ngõ tôi mới cười thoải mái. Đúng là bọn ngốc. Đụng vào Đại Đen Karate Dương Liễu Liễu thì chỉ có nước tìm đường vào bệnh viện nghỉ ngơi thôi.

Chết! Tôi tăng tốc chạy vào đến cổng trường thì bảo vệ ra khóa chốt. Học sinh lượn lờ khắp các nẻo, ăn mặc thì quái dị như yêu tinh xồng chuồng từ đại ngục chui lên. Tôi đang mãi tìm lớp 11c thì... “rầm”. Một khối nặng đang đè úp tôi xuống đất. Mẹ ơi, đau chết mất, vẹo xương sống con rồi. Tôi tròn mắt nhìn cái vật đang ngự trị trên người mình. Mặt tôi nóng dần khi thấy đầu của người con trai áp sát ngực mình. Hắn cũng ngẩng đầu mỉm cười ngẩng đầu nhìn tôi. Điện. Điện thật! Tôi đẩy hắn ra lồm cồm bò dậy, hét lên:

Mù hả? Cái tên dê sòm kia!!

Tôi nhìn hắn chăm chăm, khuôn mặt lạnh băng đầy sát khí. Hắn mỉm cười:

-Sorry! Anh không cố ý. Người em thơm thật đấy, giống loài hoa mà anh trồng ở nhà.

Sau câu nói ấy, anh ta mất dạng dưới cuối hành lang. Chứa ôi! Hãy chứng dám cho sự trong trắng, trinh bạch, gìn lòng của con. Tôi cầu nguyện xong rồi

phủ quần áo. Chiếc bảng tên nằm chênh ềnh dưới chân tôi. Chắc hẳn làm rơi khi đụng vào tôi.

-Hoàng Vi Ân, lớp 11c.

Lại là 11c. Cái lớp quái quỷ ấy ở đâu không biết? Mà hẳn vừa chạy về phía cuối hành lang thì phải. .

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Lò dò mãi, tôi gặp được thầy chủ nhiệm trước cửa lớp 11c. Tôi giữ khuôn mặt lạnh tanh đảo quanh lớp. Thầy chủ nhiệm lên tiếng:

-Đây là bạn Dương Liễu Liễu, sẽ là thành viên mới của lớp ta. Mọi người tự làm quen đi. Thầy có việc phải đi.

-Ồ... Thế em ngồi ở đâu? –Tôi cau có hỏi.

-Tùy em lựa chọn.

Ông thầy này bị hâm à? Tôi bước xuống cuối lớp trước bao ánh mắt dò xét. Có gì đâu mà phải nhìn? Chưa thấy đứa con gái nào xinh như tôi hả? Con nhóc mà tôi đã giúp bạn sáng đang lúi húi viết cái gì đó. Khi nhìn thấy tôi, nhò đứng dậy, giọng ấp úng nói với tôi:

-Chào bạn. Mình là...

-Hoàng Vi Diệp. –Tôi bực, nói ngắt lời thay vì con nhỏ nói lắp.

-Tôi có phải quý đầu mà bộ mặt nhìn tôi như thấy ma vậy?

-Cậu biết tên mình rồi à? Sáng nay chưa kịp cảm ơn cậu.

-Khôi! –Tôi nói một câu cụt ngắn. Tiếng “ồ” vang lên khắp lớp. Tôi quay ra, bọn con gái trong lớp như bị trúng tia lửa điện vậy. Một chàng trai chạy hồng hộc vào. Đứng là thằng cha đâm vào mình ban nãy. Lần này thì chết với tui. Hẳn phanh chân khi đến chỗ tôi, mắt có vẻ ngạc nhiên thì phải. Không cần phải nói, tôi bẻ tay rồi thụi vào bụng cho hắn một quả.

-Cái đồ dê sòm vào người ta, chỉ nói mỗi câu “sorry” rồi chạy biến. Cần bản cô nương dạy cho phép lịch sự không?

-ahhh...ahhh...

Hắn ôm bụng, mặt hắn nhăn nhó nhìn tôi. Cả lớp ném cho tôi cái ánh nhìn giận dữ. Tôi quát:

-Nhìn cái gì mà nhìn. Muốn ăn đòn giống thằng dê sòm này hả?

Chẳng ai ho he phản ứng lại gì hết. Ôi lạy Chúa, con xin lỗi. Con không có ý buông lời đe dọa những người anh em kia đâu. ..

Vy điệp bỗng nhiên gạt tay tôi ra chạy đến đỡ tên mắc dịch kia, giọng lo lắng:

-Anh! Anh có sao không?

-Anh không sao!

Tôi thì thầm “anh á”. Hoàng Diệp, Hoàng Ân. Hóa ra đây là hai anh em sinh đôi, nhìn mặt giống nhau ra phết. Nhưng sao đứa em gái thì hiền lành dễ sợ mà sao thằng anh trai lại dê sòm thế kia chứ? Ai cha!!! Mệt...

Bỗng nhiên lớp lại ồ ồ ồ lên một tiếng dài. Tôi cau mày nhìn bọn bạn sáng bị tôi đánh te tua đang hậm hực đi vào. Định trả thù hả? Oke luôn! Vy Diệp đỡ Vy Ân đứng dậy nhưng ánh mắt hướng sang tôi như cầu cứu. Bọn họ đứng trước mặt tôi, mặt đờ đờ như sắp có hỏa hoạn. Rồi đột nhiên khuôn mặt nào cũng cười toe toét làm tôi sốc tập 1.

-Ấy.. Hóa ra đại ca học lớp này. Xin lỗi bọn em đến chào hỏi hơi muộn. Bọn em học lớp 12b trường này.

Reng reng reng-xè xè xẹt... Tiếng trống giờ giải lao, tôi thở dài bước ra khỏi lớp. Trường này thì học hành cái quái gì chứ? Tiếng Ái Lệ -thủ lĩnh của bọn bị tôi đánh cứ nheo nhóc ở đằng sau:

-Đại ca! Đại ca đợi em với!

-Có chuyện gì không? –Tôi nói bằng giọng lạnh tanh.

-Em đã dán ở bảng thông báo rồi. Chỉ sẽ là đại ca của trường Hàn Châu này! Biệt danh của đại ca là Nữ Hoàng Băng Giá.

-Hà???

Trời ơi! Chúa có nghe lời con gọi không? Tôi chạy một hồi ra chỗ bảng thông báo ở gần cổng trường. Điền thật. Bảng thông báo kín người làm tôi không tài nào chen vào được. Ái lệ đứng cạnh tôi cười ha hả.

-Ày! Đại ca nè! Đại ca sẽ thành thần tượng của trường.

-Ai cho cô làm thế? –Tôi hét lên, tay nắm chặt.

Sao tự dưng lại mua rắc rối cho người khác thế không biết. Ái Lệ tròn mắt. Điền người, tôi quay ra hét thật to:

-TRÁNH RA!!!

Mọi người gần như giật mình quay ra nhìn tôi rồi rẽ thành hai hàng. Bảng thông báo đập trực tiếp vào mắt tôi. Một người con gái khuôn mặt lạnh tanh, hàng mi cong vút mặc bộ váy xanh lơ quyến rũ. Sao cô ta chụp ảnh tôi xấu thế? Tôi quay người hét to:

-Ái Lệ!!!

Ặc...Ặc...(khô khan Chúa nữa. Chắc Chúa đang đi dạo trên mây rồi). Tôi tròn mắt vì bờ môi của Hoàng Ân đang đặt trên bờ môi mình. O! Đầu óc tôi lại đóng băng rồi.

Tiếng vỗ tay reo hò ầm ầm. Tôi dùng hai tay đẩy nhanh người hấn ra, mặt tôi nóng bừng (gọi gì là nữ hoàng băng giá nữa).

-Cậu dám??? –Tôi nghiêng răng ken két.

-Cậu dễ thương thật đấy. –Hắn để tay ở đằng sau, hơi cúi người về phía tôi mà nói tiếp:

-Đây là lời cảm ơn của tôi vì cậu đã giúp em gái tôi sáng nay. Lời cảm ơn ngọt ngào lắm đúng không?

-Tôi sẽ cho cậu biết tay.

Tôi giờ tay đâm thẳng vào mặt hắn nhưng hắn chỉ cười rồi tránh nhanh cú đâm đó. Từ trước tới nay ngoài sự phụ ra chưa có ai đỡ được nó cả. Hoàng Ân cười như khiêu khích tôi:

-Tôi biết cậu sẽ làm thế mà. May mà tôi tránh được nếu không cái mặt điển trai này đã ộp mấy quả trứng gà rồi.. Hehe.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Chúa ơi về giúp con đi!. Nhìn cái mặt đều cáng của hắn, tôi nhếch mép cười đều lại rồi nguy trang bằng vẻ lạnh lùng của mình,. Tôi giờ tay xé toạc tấm ảnh trên bảng thông báo xuống rồi nói:

-Nếu chuyện này mà còn xuất hiện thì cứ liệu hồn.

Nói rồi tôi bước thẳng về lớp. Ái lệ không dám nói gì cứ lảng lảng theo sau. Tìm tôi bỗng nhiên đập tình thích vì cảnh ban sáng hắn đâm rầm vào người tôi, giờ lại cướp đi nụ hôn đầu đời của tôi.

Tôi ngồi trống cảm trong lớp, nghĩ ngợi. Bên cạnh tôi, nhỏ Vi Diệp cứ hí hoáy viết cái gì trên giấy. Tôi hỏi:

-Này! Làm gì vậy?

-À! Mình viết mấy bài cảm nhận của học sinh để gửi cho tòa soạn.

-Rồi nhì?!!!!

Xi! Tôi không ủng hộ việc này lắm. Cứ nhìn thấy chữ với chữ là đầu tôi lại du dương theo cảm xúc rồi ngủ luôn. Đang chán, tôi quay lên bảng, nhiều ảnh mắt cứ xét lét nhìn. Sao mà khó chịu vậy? Một nụ cười rạng rỡ đang hướng về phía tôi, là tên Hoàng Ân đáng ghét. Đã cười lại còn nháy mắt tình tứ nữa chứ. Tưởng đẹp trai mà hay à? Bốn cô nương cóc thềm.

Giờ ra chơi đến, Ái Lệ lại ton tót chạy vào lớp gọi toáng lên: e-hem... ĐẠI CA!. Chao ôi nghe đến đau đầu. Thật là phiền phức. Giọng cô nàng này lạnh đến chói tai.

-Hoàng Tử thân thiện đến rồi.

Tin này có gì hay mà bọn con gái trong lớp nhất đưa nào đưa nấy cứ như sao vậy, miệng thì cứ như sắp nở ra ấy. Hoàng Ân cũng hớn hờ tặng tôi một nụ hôn gió (lại định quyến rũ con gái nhà lành đây mà) rồi chạy biến ra khỏi lớp. Ái Lệ cũng chạy mất tiêu. Tôi chả hiểu gì cái gì bọn con gái cứ ủa

ra khắp hành lang. Vi Diệp kéo tay tôi ra phía hành lang. Tôi hỏi:

-Hoàng Tử Thân Thiện là ai vậy?

-Là anh Giang Hữu Thần lớp 12a đó!

-Giang Hữu Thần!!! –Tôi hét to. Trời ơi! Không phải trùng hợp 100% như thế chứ. Thật là xúi quẩy. Nếu đụng độ ở trường thì ngại cháy mặt. Nữ Hoàng Băng Giá (người ta phong cho mình) như mình lại để cho anh ta thấy mình khóc, lại còn mang ơn anh ta một mạng nữa. Làm thế nào bây giờ? Lại còn cả cái áo hôm đó nữa....

-Ày ày.. Thế sao lại gọi anh ta là Hoàng Tử Thân Thiện vậy?

-À. Tại lần trước nghe đâu có một đứa bé suýt bị ô tô đâm. Anh ấy đã liều mình cứu đứa bé sau đó bị thương nên phải nghỉ cả một học kì. Anh mới đi học lại được nửa năm nay thôi. Người gì mà tốt dễ sợ.

Tìm tôi lại đập thình thịch. Nếu lúc đó anh ta không nhảy ra thì tôi đã... lên thiên đường bá Chúa rồi. Tiếng con gái reo hò khắp hành lang dài. Tôi ngo xuống sân trường, có 3 thằng con trai vẫn bước đi. Cái mặt đáng ghét của Hoàng Ân là 1, cái tên thích xía vào chuyện của người khác (Hoàng Tử Thân Thiện Giang Hữu Thần) là 2. Còn người còn lại?

-Cái tên đi bên cạnh Giang Hữu Thần là ai vậy? –Tôi hỏi.

-Là Trịnh thiếu gia Trịnh thiên Vương đó mà. Anh trai em là bạn thân của hai người họ. Tốp 3 hoàng tử của trường Hàn Châu đó.

-Chỉ được cái mã...

Tôi chỉ nói ra câu đó thôi mà bao ánh mắt quay lại nhìn. Toàn bonjk mê trai đến thế là cùng. Haozzz... Tôi thở dài bước xuống căng teen cùng Vi Diệp. Bụng tôi sôi ào ào vì sáng ra không đủ thời gian làm bữa sáng. Ôi cuộc sống thật là khó khăn...!

Tôi tròn mắt nhưng vẫn giữ vẻ lạnh lùng khi chạm mặt 3 tên hoàng tử bột kia ở đầu hành lang. Cái tên Hữu thần kia cũng ngơ ngác chẳng kém gì.

-Cô... cô... Sao nhóc lại ở đây?

-Hai người quen nhau hả? –Hoàng Ân và Vi Diệp cùng nói. Đúng là sinh đôi toàn tập. Phải xử lí như thế nào bây giờ nhỉ? Không biết hẳn nghĩ gì rồi nói toẹt ra thì làm sao???

-Nhóc này là một sinh mạng đang muốn hủy diệt cuộc đời mình. Nhưng không may được mình cứu.

Ý hán là sao cơ? Không may được cứu ư? Cái tên Giang Hữu Thần kia, bốn cô nương chỉ so xuất thui. Sao người lại dám đem chuyện này ra nói rồi cười đùa thế chứ? Trịnh Thiên Vương, Hoàng Ân và Hoàng Diệp, 3 cái mặt ngơ ngác như con tê giác đứng ngẩn tò te ra, chẳng hiểu gì cả. Rồi đột nhiên Hoàng Ân lên tiếng:

-Đây là Nữ hoàng Băng Giá mà mình vừa kể cho cậu.

Cái gì cơ! Hắn đã kể gì về mình cho cái tên vô nhân tính Hữu Thần kia rồi? Chúa ơi! Ngài đang ở đâu! Lòng con đang khấn khoản gào thét cầu xin Người. Đã thế thì cho các người biết về lạnh lùng của ta luôn.

-Vi Diệp! Đi thôi!

Giọng tôi điều chỉnh lạnh hết công suất. Tôi bỏ đi trước ánh mắt ngạc nhiên của hữu Thần và sự hậm hực của bao cô gái khác.

-Ê nhóc! –Tiếng Hữu Thần gọi tôi: -Đã đến lúc trả rồi đó...!

Tôi nghe trọn vẹn câu nói ấy, bước tiếp, đầu không ngoảnh lại. Trong lòng dội lên bao cảm xúc rối bời. Làm sao trả nợ cho hắn dứt khoát đây? Từ lúc này và từ trước đó, kể từ khi hắn cúi rạp người xin lỗi người lái xe. Hắn đã cứu tôi và dường như sinh mệnh của tôi đã thuộc về hắn.

Sau mấy hôm, tiếng tăm của tôi vang khắp trường. Từ trai đến gái gặp thấy tôi là cứ như thấy thần chết vậy. Đang trên đường về nhà mà quái lạ, cảm giác cứ như thể có ai đang theo dõi mình vậy. Tôi đi chậm dần rồi quay người lại. Đập vào mắt tôi là 3 tên mặc dịch đó. Bọn họ khoác vai nhau cười vui vẻ. Tên Trịnh Thiên Vương chu cái mỏ đều cán của hắn ra, cặp mắt thì nhìn tôi từ trên xuống dưới. Nhìn cái gì mà nhìn? Muốn ăn đòn hả? tôi hét lên:

-Sao mấy người lại theo dõi tôi?

-Ai theo dõi nhóc, bọn anh đang về nhà mà.

Tên Hữu Thần đưa đôi mắt nâu đầy quyến rũ nhìn tôi.

-Cần mình đưa về nhà không? –Giọng Hoàng Ân êm ru, nụ cười tủm tỉm sao mà ghét thế. Cứ tưởng thế là hay ho à? Ta đây bye bye.

Tôi đáp lại, trong lòng bức sôi sùng sục. Rõ ràng bọn họ đi đằng sau theo dõi mình mà.

-À, không cần. Tôi tự về được.

-Thế nhà em ở đâu? –Thiên Vương hỏi.

-Phố T. (Lạy Chúa, con lại nói dối rồi. Nhà con ở phố X cơ. Con Xin lỗi. Xin hãy thương cho đứa con gái bé bỏng mỏng manh này. Chẳng lẽ lại nói toẹt ra là mình ở phố X à??? Hix)

-Đây là đường dẫn về phố X mà! Nhóc nói dối hả?

Tên Hữu Thần đưa ánh mắt dò xét về phía tôi. Tôi đáp lại, giọng lạnh tanh:

-Tôi thích đi đường nào kệ tôi!

Đột nhiên xe buýt đi về phố T xuất hiện. Tôi hãnh diện nở nụ cười đều với ba tên công tử bột kia rồi nhanh chóng bước lên xe buýt. Được 5' tôi mới hoảng người nhận ra mình ở phố X cơ mà. Tôi lao nhao chen đến chỗ ông tài xế ní non xin xuống nhưng chưa đến bãi thì chưa xuống được. Chết tôi rồi. Chờ mãi, đến bến, tôi trả vé rồi lao xuống vỉa hè. Lần đầu tiên chuyển đến thì biết đường đâu mà về? Tại cái mồm hại đến cái thân. Tôi móc ví ra xem còn đủ tiền lên taxi về phố X không. Trời ơi! Cái ví đã biến mất. Hắn lúc ở trên xe buýt chen lấn rồi bị móc trộm mất rồi. Tôi đành ngửa cổ lên trời mà than. Thấy có người qua đường, tôi vội níu tay:

-Xin lỗi chị! Chị biết đường về phố X không ạ?

-Cô bé ngủ mơ hả?

Nói xong chị ta đi thẳng. Hừ! Đã không nói cho thì thôi lại còn phát ra câu vô duyên đến thế chứ. Chẳng có chút lịch sự nào cả.

Tôi móc điện thoại ra, số điện thoại của bố mẹ thì đã xóa không thương tiếc. Trong danh bạ vền vẹn có 3 số: của Vi Diệp, Ái Lệ và của tên Hữu Thần. Sao cứ mỗi lần nhắc đến hắn là lại nổi gai ốc lên vậy trời? Tôi bấm máy gọi cho Vi Diệp. Con bé Giờ này chắc đang ăn tối. Nhưng lại có tiếng nhạc ầm ĩ phát ra. Vi Diệp cũng nghe máy. Với cái giọng đại ca của tôi, Vi Diệp không dám chối, nhận lời sẽ đến đón tôi.

Chọn ngồi dưới một ghế đá ven đường chờ Vi Diệp, đường xá đông nghẹt người. Sao con nhỏ đến lâu thế không biết? Bụng Tôi lại réo lên nữa chứ. Mệt thật đấy! Tôi hà hơi xoa tay cho ấm rồi xỏ vào túi áo. Cái đầu tôi gật gù như con gà rù lúc nào không biết. Cho đến khi có người động nhẹ vào người tôi:

-ê nhóc! Sao lại ngồi đây ngủ gật vậy?

Tôi giật mình ngạc nhiên. Sao lại là Giang Hữu Thần. Tôi ngó quanh xem nhỏ Vi Diệp đâu, tên mấc dịch này sao lại ở đây.

-Khỏi phải tìm. Vi Diệp bảo không biết đường đến đây nên nhờ anh đến đón nhóc. Mà sao nhóc lại đến đây?

-Liên quan gì đến anh???

-Đúng! Anh chẳng liên quan quái gì đến nhóc cả. Mà sao anh lại đến đây nhỉ?? Nhóc tự giải quyết nhá!

-Ồ...!

Hắn định bỏ tôi lại ở đây hả? Tôi chạy lại cầm lấy áo hắn kéo lại:

-Này! Cho tôi mượn ít tiền đã rồi hẵng đi!

-Làm gì?

Hắn hỏi với vẻ ngây ngô như thằng ngố. Thôi, quan tâm làm gì đến thái độ của hắn, lo cho mình còn chưa xong mà.

-Thì đi taxi về nhà chứ sao!!! Hỏi vô duyên thế chứ.

-Đây có phải thái độ đi mượn không hả?

-Phiền phức. Thế có cho mượn không? –Tôi gắt lên. Nhưng hắn quay ra khoanh tay trước ngực nhìn tôi một lúc lâu. Sao Tôi có cảm giác ánh mắt kia giống ánh mắt bố tôi nhìn người phụ nữ trẻ đó. Cảm giác bị phản bội len lỏi trong con người tôi. Bỗng dưng khóe mắt tôi cay cay.

-Tôi ghét anh!!

Tôi quay người bỏ đi. Chẳng biết sao tôi lại làm thế. Chúa ơi! Người đi du lịch về chưa, tới giúp con đi! Con không muốn nhìn cái ánh mắt phản bội ấy. Hữu Thần có lẽ chẳng hiểu gì trước phản ứng của tôi liền chạy đuổi theo kéo tay tôi:

-Sao tự dưng lại bỏ đi? Nói gì đã chứ???

-Chả có chuyện gì để nói cả.

-Nhóc sao thế???!!!

-Đã bảo không có chuyện gì rồi mà. Sao anh phiền phức thế???

-Cô đúng là khủng. Sao tôi lại đến đây chứ?

Tôi đứng im đó, tay nắm chặt nhìn theo bóng dáng hấn bỏ đi. Tốt thôi. Thích thì đi hết đi. Tôi không cần, không cần một ai hết. Tiếng xe brum brum của hấn lướt qua chỗ tôi rồi biến mất trong làn xe đông nghịt.

-Đún là nực cười.

Tôi quốc bộ trên vỉa hè, mệt mỏi và cô đơn. Tôi cứ lặng lẽ bước cho đến khi nhận ra xe của hấn đứng chặn giữa đường. Tôi ngạc nhiên:

-Sao anh còn chưa đi???

-Anh không nhớ để nhóc ở đây một mình trong tình trạng này. Cũng đã muộn rồi, lên xe anh chở nhóc về. Nhìn cái bộ mặt đều giả của hấn làm tôi không tin được. Nhờ lên xe hấn rồi bị bắt cóc bay sang Tây Ban Nha hay là Thổ Nhĩ Kỳ thì chết, nhưng giờ không về thì cũng chết đói chết rét. Suy đi nghĩ lại tốt hơn hết là gửi thân gửi phận ngồi lên con SH của hấn mà về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đang đi ngon lành bỗng hấn rú ga phóng vọt về phía trước làm tôi chói với bám vào eo hấn. Mùi hương trên người hấn tỏa ra êm dịu. Tôi đang hay tay ra, giờ hết gần cổ lên hết một hơi cho thoải mái. Đến đầu con ngõ rồi hấn đột nhiên nói:

-Hóa ra hàng xóm của Hoàng Ân là nhóc.

-Sao??? Anh nói gì? Nhà bên cạnh là nhà của Hoàng Ân ư?

-Bây giờ nhóc mới biết hả?

Sao Chúa lại chặn đường sống của con như vậy? Cái tên mấ dịch đó? Cái tên dám hôn con gái trước bàn dân thiên hạ, làm hỏng hết trình tiết của con lại là hàng xóm của con ư? Cứ nghĩ đến việc đụng mặt hấn lúc đi học, lúc về nhà là ón hết cả cổ rồi.

-Nhóc đang nghĩ gì vậy?

-À không! Anh về đi.

-Gi cơ? Thái độ đó là sao? Đến câu cảm ớn cũng không có.

-Đây là anh tự nguyện đeo tôi về mà. Tôi có ép anh đâu?

-Nhóc...!

Hấn hậm hực không nói gì rồi rú ga phóng mất dạng trong bóng đêm. Tôi lững thững bước vào nhà...

Sáng hôm sau tôi xách cặp ra khỏi nhà, vưon vai một cái thì nghe tiếng huýt sáo ở nhà bên. Tên Hoàng Ân đang cười nhìn tôi. hấn cầm bình nuowics tưới những bông hoa trong vườn. Tôi cười đều, nói to đủ cho hấn nghe thấy:-Đồ BD.. haha.. Con trai gì mà lại thích chơi hoa thường nguyệt như mấy bò lão ngày xưa. Nếu vịnh được bài thơ nào thì nhớ bảo Vi Diệp gửi cho tòa soạn in nhá.

Tôi cười haha nhìn thấy mặt hấn đỏ dần. Đúng thật là BD. Tôi gấp chiếc áo của Hữu Thần bỏ vào cặp để đem trả rồi đến trường. Vaof lớp được 2 tiết rồi mới thấy tên BD Hoàng Ân đến lớp. Mà quái lạ, sao từ sáng không thấy Ái Lệ đâu nhỉ? Mọi hôm nhìn thấy là cứ xoén xoét Đại ca cơ mà.

Vi Diệp đỏ lừ mặt chạy lại chỗ tôi thờ gấp nói:

-Ác quỷ Lý Tâm Như đã trở lại. Chị Ái Lệ đang bị chúng hành hạ.

Cảm giác bất an làm tôi chạy xộc lên lớp 12E tìm Ái Lệ. Mấy con đồ đệ ngày thường theo nhỏ đều mặt mày bầm tím. Nhìn thấy tôi cứ lăm la lăm lét. Tôi quát to:

-Ái Lệ đâu???

-Chị ấy bị chị Tâm Như bắt đi rồi. Tại chị Ái Lệ thông báo chị chính là đại ca của trường. Chị Tâm Như muốn gặp đại ca nhưng chị Ái Lệ không chịu. Bọn em thì bị dẫn một trận rồi thả về lớp. Chị Ái Lệ vẫn bị giữ lại.

-Thế giờ Ái Lệ đang ở đâu?

-Nhà kho sau trường.

-Mau dẫn tao tới đó!

Tôi lao xuống cầu thang thì đâm rầm vào 3 tên mặc dịch. Tôi phải cứu Ái Lệ nên chạy đi luôn, không nói một lời nào. Ba tên mặc dịch đó thì ngẩn ra. Đứng trước cửa nhà kho, tôi nắm chặt tay đẩy cửa bước vào, Ái Lệ bị đánh tóe hết cả máu mũi máu mồm. Tôi điên tiết chạy vào đỡ Ái Lệ, giọng chị nhỏ thì thào.

-Đại ca!

-Hóa ra đây chính là con nhỏ mà mày nói tôn thờ sao? Nhìn còn non nớt lắm!

Không 10 người, toàn là con gái, ăn mặc dị dâm, quần áo thì xê tử tung chẳng khác gì ăn mày. Ái Lệ bấu chặt vào tay tôi:

-Đại ca mau chạy đi, mặc tôi.!

-Ày! Đã nói là đại ca sao lại bỏ bạn bè được? Đại ca đến cứu chị nhỏ đây!

-Dẫn con này cho tao!!! –Lý Tâm Như hét lên,

Tôi để Ái Lệ nằm đấy, xoa tay khỏi động, mắt nhìn chăm chăm vào bọn khốn kiếp kia. Rồi lao ro đại chiến. Một mình tôi không thể ăn lại được. Hix. Đang giằng co kéo cây gậy trên tay Tâm Như thì Ái Lệ hét lên:

-Coi chừng!!!

Tôi quay lại thì một cây gậy to giáng xuống cái lưng nhỏ bé của tôi. Lần này thì gặp người rồi còn gì nữa. Tôi gục sát xuống sàn. Đến giờ chỉ nghe văng vẳng tiếng gọi của Ái Lệ.. Đại..ca.... Từng thanh gỗ giáng xuống người tôi. Tôi chỉ cố quay người ra nhìn Ái Lệ:

-Xin Lỗi chị nhỏ!!!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau đó tôi miên man mơ hồ mà chính tôi cũng không biết. Đến khi mở mắt tỉnh dậy, Chúa ơi, Ngài xuất hiện đi. Đây có phải là Thiên Đàng không? Sao lại lạnh như vậy? Có phải con chết rồi không?

-Này nhox! Tỉnh rồi hả?

-Đại ca tỉnh rồi! Đại ca mở mắt nhìn em đi.

-Cô bé tỉnh rồi hả?

Tôi ngạc nhiên mở to mắt. Trước mặt tôi là 3 tên mặc dịch, Ái Lệ và cả Vi Diệp nữa. Tôi cất tiếng hỏi:

-Đây là thiên đường hả? Mọi người chết cả rồi sao?

-Ôm đại ca cái nào. Khổ thân đại ca, chịu đòn liều mình cứu em nên mới ra nông nỗi này. Đại ca chưa chết đâu!

-Vậy hả???

Tôi hét lên rồi đứng dậy. Ui cha cái lưng của tôi. Đau quá, đau chết mất, đau điếng cả người. Hóa ra một phần be cái lưng của tôi đã bị băng bó. Tôi ngồi trên ghế nghe Ái Lệ kể lại. Hóa ra lúc tôi đâm vào 3 tên mặc dịch đó, họ đã nghi ngờ mà đi theo. Sau khi tôi bị mấy thanh gỗ đập vào người đến ngất đi, họ đã đưa tôi vào bệnh viện. Tôi đã hôn mê mấy ngày rồi. Chẳng trách toàn thân ê ẩm toàn tập.

-Bé đừng cảm quá ha! Dám một mình chống lại cả chục người.

Trịnh Thiên Vương đặt trước mặt tôi cốc sữa nóng, nói bằng giọng ngưỡng mộ. Giờ chỉ khổ cái lưng của tôi, không biết đến bao giờ mới hồi phục, đứng dậy cũng thấy khó khăn.

-Đại ca đừng lo, em sẽ ở đây chăm sóc cho chị!

-Thôi khỏi. Á đau!! –Tôi đáp lại.

Vi Diệp nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh tôi, mắt nhỏ sáng lấp lánh:

-Minh sống ở đây nên chăm sóc cậu sẽ dễ dàng hơn. Chị Ái Lệ không cần phải lo đâu.

-nhưng vì tôi mà đại ca...

-Thôi đi... -Tôi cất giọng lạnh lùng cắt ngang câu nói của Ái Lệ.

Mắt chỉ nhỏ uрон ướt rồi sụp xuống. Tôi tắc lưỡi:

-Ồ lớp chịu khó chép bài cho tôi là được, còn ở đây có Vi Diệp chăm sóc là được rồi. Giờ đại ca mệt rồi, phải nghỉ ngơi cho hồi sức đã.... Ồi khổ cái lưng nhỏ bé, mà chịu thiệt nhiều quá.

Tôi lò dò đi vào phòng thì gặp Giang Hữu Thần đang ngồi trên giường của mình. Cái tên này láo, ai cho phép mà dám ngồi lên giường của mình chứ. Hắn thấy tôi thì không cười nữa, đưa ánh mắt nhìn tôi chằm chằm.

-Nhìn cái gì mà nhìn?

Hắn đứng dậy, tiến lại gần tôi. Tôi ngạc nhiên, không biết hắn định làm gì. Giờ thì tôi bị hắn đẩy đến sát tường.

-Anh định làm gì vậy? Muốn ăn đòn hả?

Hắn chống một tay lên tường, ánh mắt không rời khỏi tôi. Tim tôi bỗng dưng đập thình thịch. Hắn định giờ trò gì thế? Muốn đóng phim lãng mạn hả? Cộn nhầm diễn viên rồi ày oi. Bỗng hắn cất tiếng làm tôi giật mình ơ một cái.

-Lần sau không làm những chuyện ngốc nghếch như thế này nữa nghe. Phải biết quý trọng bản thân chứ. Con gái gì mà liều lĩnh ghê!!!

-Anh bị khủng hả?

-Khủng cái đầu nhox ấy! Anh chỉ lo lắng cho nhox thôi.

-Cóc thềm, đây là người lớn rồi.

-hahaha...

Hắn ôm bụng cười như nắc nẻ. Có gì đâu mà cười như điên nhue đại thế? Chắc tên này chưa được tiêm phòng. Hắn chốt lại một câu rồi ra ngoài:

-Mau khỏi bệnh đi rồi còn trả ơn anh cứu nhox nữa.

-Cái đồ khủng! Khủng toàn tập....

Hixhix....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Lúc tôi ngủ tỉnh dậy thì đã hơn 11h tối. Đau lưng quá. Căn nhà yên ắng bỗng có tiếng lạch cạch...róc róc...rách rách.. Trời ơi! Hay là trộm! Chúa ơi, có phải trộm không? Ồi mẹ ơi, cứu con! Tiếng phát ra ngày càng to hơn. Tôi lò dò xuống giường, tay cầm sẵn cây gậy lau nhà. Tim tôi đập thình thịch, tay run run cầm cây gậy. Nhờ là tên trộm có súng trong tay thì sao??? Chỉ cần một phát đoàng là mình lên châu Chúa rồi. Trời tối đen sì sì làm tôi chả nhìn

thấy cái gì cả. Nhìn như kiêu có bóng đen đứng cạnh vòi nước dưới nhà bếp. Tôi lao nhanh, dùng gậy đập vào cái bóng đó...

-Chết nè...chết nè...cho người biết...đám vào nhà Dương ti ti ta ăn trộm... Cha mẹ mày dậy mày thế à??? Cho chết...

Cây gậy giáng xuống thì tiếng kêu thất thanh của người con trai vang lên..

-Ti ti...là Hoàng Ân đây...!!!

Tôi giật mình chạy ra chỗ ổ điện. Tên Hoàng Ân mặt mày nhăn nhó đưa ánh mắt hăm hực nhìn tôi. Tôi lặp bập:

-Sao cậu lại ở trong nhà tôi???

-Cậu thật là...đúng là không thể chịu nổi...

Ồ hay! Ai làm gì cậu?

-Còn nói được à? Tự dưng lấy vọt đánh người ta bầm hết cả người rồi.

-Tại tôi tưởng trộm...

-hừ... Tôi chuẩn bị đồ ăn cho cậu, đang định rửa tay về thì...

-haha...

-tôi bật cười vì sự cố ngoài mong đợi này. Nhìn mặt hấn ngố tàu không chịu được. Mà nói này giờ mới thấy bụng tôi kêu gào. Mấy ngày rồi không được ngủ mùi com. Đói chết một luôn. Thì ra tên Hoàng Ân này đã làm cả một bàn ăn thịnh soạn. Tôi kéo ghế ngồi xuống tự nhiên ăn một cách ngon lành. Hấn cũng kéo ghế ngồi đối diện.

-Anh không về hả? –Tôi hỏi.

-Thế ai sẽ dọn lúc em ăn xong? Người ta quan tâm em thế mà không biết. Rõ ngố...

Tôi bỗng thấy nóng mặt. Hóa ra hấn đang quan tâm đến mình ư??? Rõ khủng... Tôi liếc nhìn hấn nhưng bị hấn bắt gặp.

-Từ nay anh sẽ làm thiên thần hộ mệnh cho em

-Cái gì????!!!

Tôi tròn mắt, suýt chết nghẹn luôn. Rồi tôi làm ra vẻ lạnh lùng nói tiếp:

-Tại sao??? Tôi chẳng cần ai hộ mệnh gì hết!

-Tại anh muốn.

-Đấy là việc của anh. Anh muốn nhưng tôi không muốn.

-Chuyện này anh đã tự quyết định rồi. Em chẳng thoát được anh đâu!

“Thoát được anh đâu...” Làm như tôi đã từng là người của hấn không bằng. Tên Hoàng Ân chết tiệt kia, đến bản thân hấn đã bảo vệ được chưa mà còn đòi làm cao (sĩ diện hão) bảo vệ cho tôi. Đúng là nực cười mà. Tôi nhếch mép cười khinh bỉ.

-Lo cho bản thân anh trước đi. Anh không biết tôi đã từng...

-Học võ, có đai-đen karate tè, giờ còn là đại ca của trường. Từng có thành tích bắt hủ về các vụ đánh nhau ở trường cũ. Sao??? Còn gì nữa không???

Hấn!!! Hấn đang điều tra tôi ư? Cái tên này láo hốn quá rồi. Hấn nghĩ hấn là ai? Tôi đập tay xuống bàn quát lên:

-Sao cậu lại đi điều tra quá khứ của người khác? Cái tên khốn kiếp kia!

Tôi ném cho hấn ánh mắt hấn học, hấn cũng chẳng kém. Cứ thế trong vòng 2s, hấn buông một câu xanh rờn đến chói tai.

-Chuyện đó là việc của tôi. Tôi đã quyết định rồi, từ nay tôi sẽ chăm sóc em...

-Người...

Tôi ứ ứ chưa nói được gì, không phải vì cảm động trước câu nói của hấn mà là tôi tức đến nghẹn cổ, tức như đã tức trước đó rồi. Hấn lại còn cười tủn tủn, định chọc tôi đến chết vì tức đây mà. Hấn đứng lên ra về nhưng ra đến cửa rồi hấn quay lại nói:

-Ăn xong nhớ bỏ bát vào bồn rồi ngủ đi. Sáng mai anh sẽ sang dọn cho. Ngủ ngon nhé thiên thần của tôi!!!

Tôi lại đập tay rầm xuống bàn hét to:

-Hoàng Vi Ân!!! Ai cho cậu cái quyền đó? Thiên thần hộ mệnh cái con khỉ. Đồ bd đáng ghét kia. Tôi mà khỏi cái lưng thì cậu chết chắc. Dám chọc tức Dương tì tì này à???

Ôi cái thân tôi.....Sao số tôi đen thế!!!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Đã tròn hai tuần kể từ khi tôi chuyển đến sống ở đây. Cái trường Hàn Châu quái quỷ đã bắt đóng học phí. Trời ơi... Khổ thân cái chân của tôi, quốc bộ 2km mới đến được cái cây ATM để rút tiền...

Một...Hai...Ba...Bốn...Năm triệu.

Tôi thở dài, bỏ tiền vào túi đi về. Trời nhá nhem tối. Hình như lại có người theo dõi tôi thì phải. Tôi cố tình cười đầy ẩn ý rồi bước nhanh vô một cái ngõ hẻm. Lần này thì người chết chắc!!! haha. Đi được nửa con ngõ, tôi dừng lại lắng nghe tiếng bước chân tiến lại gần. Một bàn tay nặng trĩu đè lên vai tôi:

-Này cô em, đi đâu vậy???

-Dạ, em vừa đi rút tiền về, có chuyện gì không ạ?

Tôi nói bằng giọng ẻo lả nhỏ nhẹ đến nỗi tôi cũng sắp nổi cả gai ốc. Tôi quay lại, một gã đầu trọc lóc,, mặt đầy sẹo, râu mép quăn lên. Hắn đưa tay vuốt cái mặt trắng treo mịn màng của tôi. Bàn tay hắn vừa thô vừa ráp, rợn cả người.

Ghê quá, tôi cầm nhanh tay hắn bẻ ngược ra sau. Tiếng bẻ rắc một cái khiến hắn kêu lên Á...á... Cho hắn thêm một trường nữa. Người hắn đập bịch vào tường. Hắn chắc cũng khó chịu lắm, giọng kêu lên nhức nhối.

-Con bé kia... Mày...

-Định trấn lột giữa ban ngày ban mặt đấy hả? Lần này thì cho đời mày tàn như hoa chuối luôn.

Khỏi phải nói, cái tên này mặt nhăn như khỉ. Ày... Chỉ xui cho hắn vớ phải tôi. Mà sao nhìn hắn lực lưỡng thế kia mà yếu như sên vậy? Tôi dậm dậm tiến lại gần, nghiêng răng ken két:

-Từ nay phải sống lương thiện nghe con. Lần sau mà còn gặp thì cho màn chào hỏi nữa nhé. Haha

Tôi cho hắn thêm cú đá nữa rồi bỏ đi. Tiếng hắn nôn nước rãi nghe mà ghê. Ày....

Chả có chuyến xe buýt nào đi về phố X cả. Tôi phải lê tấm thân mệt như câu mình về. Cái lưng của tôi cũng đã khỏi hẳn đau, đau ê ẩm toàn tập. Về đến nhà, vừa mở được cái cổng. Quái lạ, sao trong nhà lại bật đèn sáng trưng thế kia? Không phải chứ, lại có trộm à??? Nhưng nhà mình có quái cái gì đâu. Nhà tôi dùng kính cách âm thanh. Vừa bước vào nhà thì tiếng nhạc ầm ĩ. Trong nhà, ba tên ác ôn đang đánh bài, cười như khi vậy. Vì Diệp vừa nghe nhạc vừa viết sách. Bực mình, tôi chạy lại tắt cái bộ loa phóng thanh rồi quát to:

-Này, các người định làm gì nhà tôi đấy? Đây không phải sòng bạc, cũng không phải vũ trường nghe chưa!

Khàn cả cổ họng. Tên Giang Hữu Thần vơ tất cả những lá bài trên bàn bỏ vào sọt rác. (nghe thùng lỗ tai rồi thì tốt –tôi nghĩ bụng). Hắn nói với hai tên còn lại:

-Bọn bay! Tao đói rồi, đứng dậy làm đồ ăn đi.

Trịnh Thiên Vương uể oải nằm xuống ghế, mặt hắn nhăn lại. Cái đồ kluiwfbiếng thế không biết. Nhưng nhìn kĩ, mặt hắn có vẻ buồn. Thôi kệ. Mấy tên lưu manh này quan tâm làm gì???

Tôi mở tủ lạnh ra. Ôi choáng ngất luôn. Bao nhiêu là đồ ăn, sắp kín cả tủ. Hehe... Có đồ ăn cho cả tuần rồi. Sướng thế chứ lại. Tên Giang Hữu Thần đột ngột xuất hiện sau lưng, nhủu mầy nói:

-Không chăm chút cho cái nhà của mình hả? Dọn dẹp cũng không. Nhà thì chẳng có đồ đạc gì. Tủ lạnh thì như chết đói. Nhoc có biết anh phải xách bao nhiêu đồ về trang hoàng lại căn nhà không??? Tã hết tay anh rồi.

-Ai mượn anh làm rồi kêu. Tự mua rắc rồi về mình còn trách người ta.

-Cứ tưởng được câu cảm ơn ... Ai dè...

Trong bếp chỉ còn lại tôi với Hưu Thần. Hần mặc tạp dề, nấu canh giá. Đôi mắt hần chăm chú nhặt hạt đậu, tóc rủ xuống. Một vẻ quỳn rũ đầy bí ẩn. Tôi quan sát từng cử chỉ của hần. Đôi môi đỏ mọng, thỉnh thoảng nhếch lên. Đáng yêu thật đó. Nhìn chỉ muốn kiss cho một cái... Ôi mình đang nghĩ gì vậy? Dương Liễu Liễu, mày điên rồi hả. Không được nghĩ vớ vẩn nữa. Tôi lắc lư cái đầu:

-Không...! Không được...!

-Cái gì không được cơ?

Hần quay ra hỏi bằng giọng ngạc nhiên. Tự nhiên tôi thấy nóng mặt, vội xua xua tay:

-À! Không có gì. Tôi ra ngoài phòng khách đây.

-Nhox bị làm sao vậy?

Hần lăm bắm nhưng tôi nghe thấy. Hần cũng cười tạp dề, ra sau tôi. Hoàng Ân miệng cứ ngoác ra như con khi đột. Hần giờ cái cuốn băng phim lên:

-Đây là bộ phim kinh dị mới nhất của đạo diễn Tôn Sương. Giờ ta bật lên coi, ai hét lên vì sợ thì bị phạt. Chơi không???

Vi Diệp mặt đỏ bừng, hét lên phản đối. Con nhỏ này dễ thương ghê. Nó sợ ma thì phải. Nhưng Hoàng Ân bắt đầu bật băng lên. Tôi cười thầm. Chưa bao giờ Dương Liễu Liễu này phải hét lên khi xem phim kinh dị cả. Tôi sẽ hạ nhục nếu một trong ba tên con trai kia hét lên. Sẽ nhục nhả lắm đây! Haha

Vi Diệp ôm chặt tay tôi. Đến đoạn con ma nhảy xổm từ dưới mộ lên, ngoác cái miệng thì Vi Diệp nhắm chặt mắt. Nó cầu tay tôi như vớ được phao cứu sinh.

-Á...á...á...

Tôi hét lên. Con nhỏ cầu đau quá. Trời ơi! Nguyên vết tay tím bầm. Ba tên mắc dịch kia được dịp thì cười ầm ĩ. Tôi tức quá, quát Vi Diệp:

-Nói! Nói mau! Sao cậu lại cầu tở?

-Tại...tại...tại tở sợ. -Nhỏ lặp bập.

-Sợ sao không hét lên mà lại đi cầu người ta?

-Thì tở sợ bị phạt. Tở xin lỗi.

Trời ơi! Con điên lên mất. 3 tên mắc dịch sau khi cười nhần nhở trên nỗi đau khổ của người khác, tên Hoàng Ân đứng dậy, nở nụ cười nham hiểm.

-Dù sao cậu cũng đã hét lên rồi. Giờ phải phạt cậu.

-Tại Vi Diệp.

-Chịu phạt đi. Dám chơi phải dám chịu.

-Được. hứ. Ra hình phạt đi!

Trịnh Thiên Vương đặt chiếc thìa lên bàn. Quay chiếc thìa nếu chỉ vào aai thì tôi sẽ phải hôn người đó. Tôi quát lên:

-Không được. Ai cho chơi trò này.

-Đã bảo quân tử nhất ngôn mà. Sao bảo chịu phạt mà lại chối thế?

-Thôi được.

Tôi ghé răng ken két rồi liếc mắt nhìn sang Vi Diệp.

-Nếu chiếc thìa chỉ vào một trong ba tên mắc dịch kia thì cậu chết với tôi.

Mặt Vi Diệp tím tái trước những lời khủng bố của tôi. Tim tôi lại đập thình thịch khi nhìn vào vòng quay của chiếc thìa. Chứa ơi! Sao lại chùng phạt con thế này. Tôi ước gì ngòm được bây giờ thì tốt quá. Vòng quay dừng lại. Và đó là... Giang Hưu Thần...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Tôi chết đứng, nhìn sâu vào mắt hắn. Hắn lại còn cười tươi nữa chứ. Ôi cái kiss của tôi phải trao cho hắn ư? Tôi liếc nhìn. Ánh mắt Hoàng Ân toát lên vẻ khó chịu. Đã chơi là phải làm. Giang Hữu Thần cầm tay tôi kéo vào phòng, đóng cửa lại. Tôi vẫn còn thấy sợ trước ánh mắt của Hoàng Ân-ánh mắt thể hiện sự giận dữ.

Giang Hữu Thần lại ép tôi vào tường như lần trước. Hắn nhắm mắt lại, tiến sát khuôn mặt tôi. Trái tim tôi đập nhanh hơn bao giờ hết. Tôi cảm nhận hơi thở nóng nực của hắn phả vào ngực mình. Tim hắn cũng đập nhanh. Chúa ơi! Con phải làm gì bây giờ? Tôi lấy hết sức dùng hai tay đẩy hắn ra. Mặt tôi nóng nực.

-Không được!

Hắn nhìn tôi về hậm hực. Hắn nói:

-Đã chơi thì phải chịu.

-Không! Tôi không muốn trao nụ hôn của tôi cho anh.

-Vậy nhox trả nợ anh đi.

-Anh cần bao nhiêu? Tiền, nhà... Tôi sẽ cho anh hết.

-Tôi đã có nhà. Tiền thì tôi không thiếu.

-Vậy anh cần cái gì? Ngoài hai thứ đó ra thì tôi chẳng có gì cả.

-Vậy sao? Hãy trao sinh mệnh của em cho tôi.

Hắn... Hắn đang nói gì vậy? Trao sinh mệnh của tôi cho hắn ư? Hắn điên rồi à? Dù có cứu người ta thì có nhất thiết phải như thế không? Đầu tôi đóng băng luôn. Ôi lạy Chúa. Xin Chúa thương tình cho con trở lại ngày hôm đó, con sẽ không bỏ đi.À không! Bỏ đi nhưng sẽ không gặp hắn.

-Từ nay nhox sẽ là thiên thần hộ mệnh của tôi.

-Anh... anh biết mình đang nói gì không? –Tôi lặp bập.

-Có. Tất nhiên là tôi biết mình đang nói gì. Nhox là thiên thần hộ mệnh của tôi nghĩa là nhox phải bảo vệ tôi, nghe theo tôi. Và hơn hết, sinh mệnh của nhox đã thuộc về tôi.

-Anh điên rồi.

Tôi định mở cửa bước ra nhưngđột nhiên hắn kéo giật tay tôi lại. Mắt tôi chủ động, tôi bị đập vào tường. Đau như cái lưng luôn. Tôi tròn mắt, chân tay như không thể cử động được. Mỗi lần... Hắn đang kiss tôi... Một luồng cảm giác rờn rợn chạy qua khắp cơ thể. Trái tim tôi đập nhanh. Mắt hắn nhắm nghiền cuốn tôi theo sự ngọt ngào của hắn. Sao lại thế? Tôi chưa bao giờ có cảm giác này. Nhưng tôi lại không thể cưỡng lại cái vòng ngọt ngào mà hắn đang tạo ra xung quanh tôi...

-Râm...

Cánh cửa bị bật tung ra. Tôi và Hữu Thần tròn mắt nhìn xem chuyện gì đang diễn ra. Là Hoàng Ân. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt quý dữ. Hắn kéo giật tôi về phía hắn rồi ném cho Hữu Thần ánh mắt giận dữ và nói:

-Mình là thiên thần hộ mệnh của cô ấy. Cô ấy là của mình. Mình không muốn cậu động vào cô ấy.

Trong ánh mắt Hữu Thần đang hình thành một ngọn lửa. Ánh mắt đó chuyển qua phía tôi. Tôi rùng mình giật tay mình ra khỏi tay Hoàng Ân, nói như hét vào tai hắn:

-Ai là người của cậu? Mà tôi bảo cậu là thiên thần hộ mệnh của tôi bao giờ?

-Hoàng Ân à! Cậu nghe thấy không? Cô ấy không phải là người của cậu. Giờ thì cô ấy là người của tôi.

Tên Hữu Thần vừa nói một câu làm tôi xì khói. Chuyện gì đang xảy ra vậy trời? Hai tên khốn này sao tự dưng xuất hiện, nhảy bổ vào cuộc sống của tôi, rồi một lúc đòi tôi làm thiên thần hộ mệnh. Điên! Điên hết cả rồi! Bỗng nhiên, khuôn mặt quý dữ của Hoàng Ân trở nên tím lịm...

-Bóp...

Hoàng Ân đâm vào mặt Hữu Thần làm anh ta choạng vạng gần ngã xuống đất. Tôi chết lặng, đứng im ở đó. Biết làm thế nào bây giờ? Tên Trịnh Thiên Vương mặt đỏ lừ lừ chạy vào, giọng lạnh lùng vang lên:

-Hai tên ngốc này đang làm gì vậy?

-Không phải chuyện của cậu. –Hữu Thần đứng dậy nói.

Tên Trịnh Thiên Vương đưa ánh mắt nhìn tôi khinh bỉ nói:

-Tao chưa thấy hai bọn mày cãi nhau bao giờ. Bây giờ lại đánh nhau giành một đứa con gái thậm trí mới quen được hai tuần. Bọn mày không thấy nức cười hả?

-RA KHỎI NHÀ TÔI! MAU LÊN!

Tôi chống tay vào hông quát lên giận dữ. Nhà tôi đâu phải cái chợ để họ gây lộn đánh nhau chứ. Điên lên mất. 3 tên này không coi tôi ra gì sao? Tên Trịnh Thiên Vương còn ra giọng sỉ nhục tôi nữa. Tôi khinh...

Tên Hoàng Ân cầm áo, tím mặt bỏ đi. Thấy anh trai bỏ đi ùng ùng, Vi Diệp ngờ ngác đuổi theo. Tên Trịnh Thiên Vương bước ra tới cửa còn quay lại:

-Tại cô mà mọi chuyện ra thế này.

Nói xong, hắn bỏ đi hẳn. Đồ khốn kiếp. Tại tôi ư? Hắn có quyền gì mà nói thế. Tổng tiền được hai thằng “cờ-hó” ấy đi làm lòng tôi thoải mái. Còn nữa, quên mất tên Giang hữ Thần còn đang ở trong phòng tôi. Tôi lại điên tiết chạy xộc vào. Hắn đang vò đầu bứt ra, vỗ vai tôi, nói bằng giọng nhẹ nhàng:

-Không sao đâu! Anh sẽ giải quyết.

-Không sao! Không sao! Anh nói thế mà được à? Tự dung đến làm ầm nhà nười ta lại còn...

-Thôi. Anh về đây!

Sau khi hắn đi, tôi đóng rầm cửa. Thế là ổn rồi. Tôi vào thu dọn bàn thức ăn đầy ắp. Lòng tôi tự dung xốn xang. Cảm giác đó, nụ hôn đó... Ôi sao lại thế này. Tôi ngồi xuống ghế, lòng thấy buồn buồn. Làm sao để trả nợ hắn đây? Chẳng lẽ lại trao sinh mệnh của mình cho tên khốn kiếp đó??? Trời ơi! Đau đầu quá...!!!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Tôi chìm vào giấc ngủ và mơ một giấc mơ lạ kì: có ba chàng ngự lâm cười ngửa cầm hoa chạy đến, tôi xuất hiện như một nàng công chúa ngồi trên xích đu chờ đợi. Ba chàng tỏ chức bản cung. Họ đều cười với tôi một cách ngọt ngào. Rồi chẳng biết sao tôi lại chính là tấm bia làm đích cho họ bắn tới. Xoẹt... Cả ba mũi tên lao tới. Máu... Máu chảy từ trong trái tim tôi ra...

-Chúa ơi! Cứu con với!!!

Tôi bật tỉnh dậy, người nhể nhể mồ hôi. Thật là khủng khiếp. Sao ba chàng ngự lâm ấy lại ác ôn thế chứ? Tôi nhìn qua đồng hồ. Ôi mẹ ơi. 7strong0 rồi. Tôi bật khỏi giường, vội chuẩn bị đi học. Tên ten... chuyển xe buýt cuối cùng tôi cũng đã lỡ. Haizzz... Thôi! Đánh đi bộ vậy, dù biết chắc là đã muộn học. Tôi đang đi thì thấy tên mặt lạnh Trịnh Thiên Vương mặt dăm dăm vào cửa hàng đồ chơi trên hè phố. Tên mày bị sao vậy? Tôi định chạy lại trợ hần một quẻ nhưng lại nghĩ đến chuyện tối hôm qua nên bực mình, không thèm nữa. Đang định quay về thì:

-Dương Liễu Liễu! Cô đứng lại!

-Sao! Có chuyện gì?

Tôi quay lại nhìn thẳng vào mắt hắn, cái mắt sát đáng ghét. Tôi đã làm gì để hắn nhìn tôi như quân hần quân thù thế kia? Thôi! Hôm nay bản cô nương mệt, không muốn đấm đá gì cho nhọc xác. Tôi hỏi một câu nhòn nhọt:

-Anh không đi học hả?

-Thế còn cô?

-Lỡ xe buýt!

Tôi đáp gọn lỏn rồi đi qua chỗ hắn. tôi bị hắn cầm lại- Vậy hôm nay “cup” luôn, đi chơi với tôi nha!

-Tại sao hôm nay tôi lại phải đi chơi với anh? Vô lý thật! Tôi còn phải đi học.Mà hai thằng bạn mắc dịch cuaranh đâu?

-Cô ăn nói kiểu gì thế???

“Rìng... reng... tôi yêu em... bingboong...” Là nhạc chờ của tên mặt sắt. Hắn buông tay tôi, móc điện thoại ra nghe:

-...

-Sao? Mai ư? Sớm vậy mẹ...

-...

-Mẹ cứ dọn đồ trước đi, con sẽ dọn sau...

Hắn khẽ nhú mồm, đôi mắt thể hiện sự buồn rầu. Tôi hỏi:

-Có chuyện gì vậy? Sao lại dọn đồ chỉ vậy???

-Tôi sẽ sang Mỹ sống với bà ngoại...

-Hà? Tin sốc! Tin sốc! Thế hai thằng bạn của anh biết chưa?

-Tôi chưa nói cho họ biết. Chơi với nhau từ bé, tự dưng dùng cái nói đi sao được...

-Thế vừa này anh nhím chăm chăm cửa hàng đồ chơi chi vậy?

-Tôi nhớ những kỉ niệm khi 3 thằng chơi với nhau...

Rồi đột nhiên hắn quay sang tôi nói bằng giọng hậm hực làm tôi ức chế, điên không chịu được:

-Sao tôi lại nói chuyện này cho cô biết nhỉ???

-Cái đồ... -Tôi nghiến răng

-Thôi! Bù lại, cô đi chơi với tôi.

-Làm gì có cái lý đó.

-Lãng nhăng quá. Tôi sẽ bao trọn cho cô hôm nay được chưa.

-Anh nghĩ anh đủ tiền mua thời gian của tôi à?

-Đủ.

-Được thôi!

Bao ý định moi tiền, rút của cái của hắn đều tan biến như làn khói trong đầu tôi. Hắn kéo tôi đi những nơi mà tôi chưa từng đến. Thay vì kéo tôi đến những Shop nổi tiếng, hắn lại kéo tôi đến khu chợ ồn ào, vui nhộn nhất (thật đúng là đồ keo kiệt...) dạo chơi xem họ trả giá. Tôi lướt qua tất cả những bộ quần áo treo trên giá, thử nhiều đôi giày, mũ... Khuôn mặt hắn giờ mới thực sự là hoàng tử. Hắn cười, tôi cười...

Đến gần trưa, cái bụng tôi đói meo. Với một thiếu gia như hắn, tôi cứ nghĩ sẽ được ăn ở một nhà hàng sang trọng nào đó. Nào ngờ hắn đưa tôi đi ăn những món ăn nhanh dọc đường. Thế cũng vui... Sau khi dạo hết 3 khu phố, chân tôi mỏi nhừ. Hắn thì cứ bước nhanh như không để ý đến tôi. Tôi giật tay hắn lại:

-Ê! Nghỉ chân chỗ nào đó đi. Tôi mỏi chân lắm rồi.

-Thật là... Đã đi chơi hết chỗ đâu...

Hắn nhìn cái mặt xị của tôi rồi nhìn xung quanh.

-Vậy ăn kem, nghỉ chút rồi đi tiếp.

Tôi sung sướng, kéo hắn vào quán kem dọc đường. Khách trong quán cũng đông. Chúng tôi chọn một bàn cạnh cửa sổ, gọi hai ly kem đầy to đùng. Sung sướng đến chết đi được. Kem tan chảy trong miệng. Ôi...quá tuyệt...

Đồng hồ đã chỉ 3h chiều. Thời gian trôi nhanh quá đi mất thôi. Cách nhà tôi chừng 1km, người ta mở một công viên nho nhỏ. Tôi và hấn đến đó,ngồi trên xích đu nói chuyện trước khi về nhà. Tôi vừa nhún chân đẩy vừa hỏi:

-Thế anh định đi bao lâu??

-Không biết nữa. Nhưng rất lâu,chắc tầm chục năm gì đó.

-Hả???

-Tôi cứ nghĩ cô không biết quan tâm đến chuyện của người khác đấy. Nhìn cô nam chẳng ra nam, nữ cũng chẳng ra nữ.

-Ăn nói cho cẩn thận vào. Muốn như đòn hả?

-Đấy. Nói có sai đâu. Mà thực ra cô...

-Tôi làm sao??-Hấn nói áp úng làm tôi bức mình.)

-Có một sức quyến rũ rất kì lạ.

Câu nói của hấn làm đầu óc tôi đóng băng. No! No!.. Định tán tỉnh Dương Tử Ti nay à? Không có suất đâu cung. Hấn bỗng gọi tôi làm tôi giật cả mình thoát khỏi những suy nghĩ viễn vông.

-Này! Tôi có chuyện muốn nói với cô.

-Ừ thì nói đi! –Giọng tôi lạnh tanh.

-Nếu có một ngày nào đó hai thằng bạn tôi đều yêu cô thì nhất định cô phải bỏ cả hai. Không được chọn một ai hết.

-Hả??? –Tôi tròn mắt quát. –Anh điên à? Anh nghĩ tôi là ai?

-Tôi chỉ dự phòng trước khi cô đi thôi. Cô hứa đi!

-Tại sao phải thế?

-Tại vì tình bạn của chúng tôi là vĩnh cửu. Tôi sẽ không tha cho bất kì ai làm rạn vỡ tình cảm này.

-Anh hùng hiệp nghĩa thế á? Thôi được rồi. Tôi hứa vì khâm phục tình bạn của 3 tên mắc dịch nhà anh thôi. Mà bây giờ tôi mới hiểu hết bọn con trai.

-Lafsao?

Hấn quay sang với vẻ mặt ngổ tào như đười ươi.

-Không ăn được thì đập đồ chứ sao! Con trai đúng là như vậy.

-Cô...

Hấn tức xì khói...

-Muốn nói sao cũng được. Thôi! Tạm biệt cô, tôi phải về. Nhớ liên lạc thường xuyên với tôi đó.

Nói xong, hấn sai bước đi thẳng. Cái đồ chẳng ga-lăng gì cả. Ít ra cũng phải tiễn tôi về đến nhà chứ. Tôi ngồi suy nghĩ đến nhá nhem tối mới về. Giá tôi có một tình bạn như thế thì tốt quá.

Trong lòng đang có tâm trạng thì một cảnh tượng đập vào mắt tôi...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

-Kẻ nào? Kẻ nào đã làm chuyện này?

Hàng rào nhà tôi bị phá bung ra, ô cửa kính thì bị đập bể dưới sân. Luống hoa do Hoàng Ân trồng trước nhà thì bị dẫm nát. Kê nào! Kê nào đã làm cho căn nhà vốn đã xơ xác nay lại hoang tàn đổ nát thế này? Tôi mà bắt được thì sẽ róc xương bỏ hàm...

Mở cửa bước vào nhà thì có một mẩu giấy ngay dưới thềm: “Hãy tránh xa Hữu Thần ra. Nếu không thì biết tay tôi. Đây chỉ là cảnh cáo thôi!” Bên dưới còn có hàng chữ kí “Lý Tâm Như”. Là cô ta? Sao cô ta dám. Cả buổi tôi, tôi ăn không ngon, ngủ không yên. Hận chưa cho kẻ đã làm chuyện này một trận.

Sáng hôm sau, tôi ra khỏi nhà. Lần này thì cô ta chết với tôi. Vừa ra khỏi cổng đã đụng mặt Hoàng Ân. Anh ta ngo ngoác hỏi:

-Sao nhà cửa lại như thế kia?

Tôi không thêm đề ý những gì anh ta nói. Trong mắt tôi bây giờ chỉ còn hai cục lửa hận. Tôi phải báo thù. Vào đến cổng trường, không khí lại như có đám tang làm tôi thêm điên tiết. Con gái đứng đầy hàng lang, mặt mũi sứt sùi, con trai thì lấm lét cười thầm. Chuyện gì đang xảy ra vậy trời? Tôi lao vào phòng, hỏi Vi Diệp, nhỏ cũng đang nước mắt ngấn nước mắt dài với con bạn bàn trên. Vừa nghe tôi hỏi xong, Vi Diệp sứt sùi:

-Anh Thiên Vương sắp phải đi rồi... hixhix...

Thì ra là chuyện này. Tôi lại cứ tưởng hay bỏ của ông ta chết chứ. Tôi quay lại lay người Vi Diệp:

-Nói mau! Lý Tâm Như học lớp nào?

-Ồ...! -Con nhỏ ngo ngoác rồi nói tiếp: -Không biết.

Tôi lại chạy lên lớp 12E, tìm Ái Lệ. Trời đất. Đến con này cũng sứt sùi mất mũi là sao? Thấy tôi dậm dậm chạy lên, chị nhỏ ngạc nhiên:

-Đại ca có chuyện gì mà mặt mày tức tối thế?

-Nói! Lý Tâm Như học lớp nào? -Tôi quát to khiến những đứa khác đang khóc cũng giật mình.

-12A. Có chuyện gì vậy đại ca?

-Hôm qua nó đến nhà phá tan nhà đại ca rồi.

Tôi chạy xuống tầng, Ái Lệ cùng một số đứa khác chạy theo. Ba thằng mặc dịch đang đứng dưới sân. Bọn con gái nhìn thấy thì khóc điên đảo. Ngay sau cánh tang thương ấy là hai nhóm đụng độ ngay giữa sân chính của trường. Tôi-đại ca nhóm bên này. Bên kia là Lý Tâm Như đang cười nhe răng. Những con mawts nhìn nhau dậm dậm. Tôi quát:

-Sao mày lại làm thế?

-Chuyện gì cơ? -Cô ả nói bằng giọng giễu cợt khiến cả lũ đi theo cười ầm ĩ.

Ái Lệ đứng sau tôi tức tối dẫn đàn em lên đánh bọn đối diện. Riêng tôi và Lý Tâm Như vẫn đứng nhìn nhau chằm chằm. Không thể chịu được nữa, tôi xông vào đánh. Trên các dãy nhà, tiếng con gái sứt sùi khóc, bọn con trai thì cổ vũ ầm ĩ. Đến cả bảo vệ và quản sinh cũng hòa theo dòng cảm xúc, không thêm ra can ngăn luôn. Cái trường đôi bại thế là cùng. Xa xa, 3 tên mặc dịch đứng khóc vai nhau cười đều. Tôi lãnh 2 cú vào mạn sườn. Arcungx chẳng kém, xoi trọn mấy cú logout của tôi rồi nằm ra sân. Tôi nhảy vào lấy chân đè lên cô ta. Nhìn cô ta với ánh mắt thiêu dục. Mặt cô ta vẫn dậm dậm nhìn, như kiểu ta đây về vang lăm ý. Tôi hỏi ả bằng giọng lạnh lùng:

-Sao mày làm vậy???

-...

-Nói mau!!

Ái Lệ dẫn đàn em bị thương khắp chỗ đến cạnh tôi. Bọn đàn em của Lý Tâm Như thì nằm chết dí dưới sân. Ái Lệ lau vết máu trên miệng rồi nói với tôi:

-Đại ca. Chị nhỏ đã xử xong hết bọn chúng rồi.

Ba tên mặc dịch tiến lại gần tôi. Mất Lý Tâm Như đồ dân rồi tím lịm khi nhìn thấy Giang Hữu Thần. Tôi lại thấy tim mình thất lại khi nhìn thấy những giọt nước mắt của ả. Tôi để cho ả đứng dậy rồi nói:

-Lần sau tôi sẽ không để yên đâu.

Tôi quay mặt bỏ đi. Ái Lệ và đàn em lèo đèo theo sau.

-Đại ca. Sao không sử nhỏ đó? Hay đại ca không lỡ? vậy để em sử cho...

-Thôi! -Tôi buông một câu rồi về lớp.

Đã hạ nhục kẻ thù nhưng tôi vẫn thấy không vui. Như kiểu đã làm gì nên tội vậy. Chúa ơi! Ngài hãy rửa sạch lòng con, để con trở thành coo bé ngây thơ không hiểu sự đời.

Tôi ngủ gục trên bàn học lúc nào không hay, đến khi cái bụng sôi ùng ục thì tôi tỉnh dậy. Cả lớp vắng tanh. Con nhỏ Vi Diệp chắc đi ăn trưa mà không gọi mình. Ôi cái hông của mình, đau nhức nhối. Cánh cửa xoẹt mở, tên Giang Hữu Thần bước vào, nở nụ cười quyến rũ rồi đặt một cái túi nhỏ lên bàn. Tôi ngạc nhiên:

- Gì vậy...?

- Bánh đây! Ăn đi! Chắc nhờ đói rồi.

- Không! Tôi không đói.

Vừa nói dứt câu, cái bụng của tôi kêu lên lèo bèo. Ôi mẹ ơi. Ngài cháy mặt luôn. Hắn cười tủm tỉm, đôi môi đỏ như quả anh đào của hắn rung lên nhẹ. Ôi, quyến rũ quá. Hắn bắt gặp ánh nhìn của tôi làm tôi giật mình, thu ánh mắt lại:

- Ấy! Nghe anh nói, tôi cũng thấy đói rồi.

Tôi mowrtuis ra, cầm bánh ăn ngon lành. Tôi bỗng ngỡ ngàng khi mắt hắn nhìn tôi chăm chăm.

- Này! Anh muốn tôi chết ghen hả?

- Sao nhox lại hành động trẻ con thế? Nhox muốn làm người nổi tiếng trong trường sao?

- Anh! Anh nói thế nghĩa là gì?

- Anh không muốn nhox đánh nhau nữa, từ bây giờ trở đi.

- Mà rốt cuộc thì tất cả là tại anh mà ra hết. Nếu anh không xuất hiện thì Lý Tâm Như đâu có phá tan nhà tôi vì ghen.

- Đây là việc của cô ta, sao lại trách anh?

- Vì tại gốc, ngọn mới phát triển mà.

- Nhox... nói thế nào cũng được. Nhưng giờ, sinh mệnh của nhox đã thuộc về tôi, nhox phải nghe lời tôi.

Hắn lại nhắc đến chuyện đó. Ôi Chúa ơi. Con phải làm thế nào bây giờ? Được thôi. Hắn đã muốn thì ta đây chiều luôn, sợ gì nào. Đã trót dâm lao thì phải theo lao thôi. Ánh mắt của tôi xoáy sâu vào mắt hắn, như tìm kiếm một thứ gì đó. Chẳng hạn như một sự chân thành ấy. Tôi trả lời hắn:

- Được! Từ nay cho đến khi tôi chết, sinh mệnh của tôi sẽ thuộc về anh. Nhưng hãy hứa với tôi một điều.

Hắn có vẻ ngạc nhiên trước sự ngoan ngoãn của tôi. Hắn nói:

- Điều gì?

- Không bao giờ được phản bội tôi.

Hãy nheiw lấy. Tôi đã dẫn vật, đau khổ để đưa ra quyết định trao sinh mệnh của tôi cho anh. Nếu phản bội tôi, anh sẽ chết... ngay dưới tay tôi...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Sau câu nói ấy, ánh mắt hắn trở nên hiền hòa, đôi môi hồng như quả anh đào nở nụ cười rạng rỡ. Ngay lúc đó, trái tim tôi lại xốn xang một điều chẳng lành. Vì đây là lần đầu tiên trái tim tôi biết rung động.

RẦM... Cánh cửa được bật tung ra. Hoàng Ân bước vào, cái gói hắn đang cầm trên tay rơi bịch xuống đất. Cũng là bánh kem. Ánh mắt hắn ruwcjluawr nhìn về phía tôi.

- Tại sao? Tại sao cậu lại làm thế? Sao người cậu chọn là Hữu Thần chứ không phải là mình? Tại sao???

Cơ thể Hoàng Ân như rung lên. Chẳng lẽ sự lựa chọn của tôi lại là sai? Hắn đứng bên ngoài có lẽ đã nghe hết chuyện giữa hai chúng tôi. Bỗng dưng tôi

lại thấy mình cần phải thanh minh.

-Tôi không biết vì sao cậu lại phản ứng như vậy. Nhưng có lẽ cậu đã hiểu nhầm cái gì đó.

-Chính tại tôi nghe cậu nói trao sinh mệnh của mình cho cậu ta. Thế cậu bảo tôi hiểu nhầm cái gì???

Ánh mắt ấy nhìn tôi đầy sự thất vọng. Hoàng Ân như điên dại chạy khỏi lớp. Sao lại thế này hả trời? Tôi đuổi theo cậu ấy nhưng bị Hữu Thần gọi lại.

-Không được đi! Cậu là người yêu của tôi cơ mà!

-Ai bảo? –Tôi nói bằng giọng lạnh lùng. –Tôi chỉ trao sinh mệnh của mình cho cậu thôi!

-Điều đó có khác gì nhau đâu?

Có đấy. Tôi sẽ không nghe lời cậu. Và hơn hết, tôi không phải là người yêu cậu.

Nói xong tôi chạy thẳng. Lúc tôi xuống được cầu thang thì Hoàng Ân đã ra đến cổng nhưng bị ngăn lại bởi bảo vệ. Lúc mở được cổng thì tôi đã đứng sau cậu ấy.

-Hoàng Ân. Nghe tôi nói đã.

-Còn có cái gì để nói nữa. Cậu đã thuộc về người khác rồi. Tôi đã thật sai lầm khi cố gắng trao tình cảm của mình cho cậu, ngốc nghếch khi muốn chăm sóc cậu. Dương Liễu Liễu! Sao cậu lại xuất hiện chứ?

-Cậu có quyền gì mà trách tôi? –Tôi quát lên. –Mọi thứ chỉ toàn là do cậu dựng lên, tất cả mọi thứ. Cậu tạo ra rồi bắt người ta phải chiều theo cậu. Sao cậu lại ích kỉ như thế.

-Đúng. Tôi ích kỉ thế đấy! Giờ thì sao nào???

-Chính tôi cũng chẳng biết phải làm sao. Hữu Thần đã cứu tôi. Tôi nợ anh ta. Giờ thì tôi phải trả. Cậu hiểu không?

Tôi đưa ánh mắt rung rung sắp khóc nhìn hắn. Hoàng Ân cũng thu đôi mắt rực lửa của cậu ta lại, tiến gần về phía tôi. Đặt nhẹ tay lên vai tôi.

-Tôi xin lỗi. Đáng lẽ ra tôi phải bảo vệ cậu. Như thế mới xứng đáng làm thiên thần hộ mệnh cho cậu chứ... Nhưng biết làm sao? Tôi đã lỡ yêu cậu mất rồi. Tệ thật...

Hoàng Ân bật ra nụ cười, cười không thật. Nó khiến tim tôi chậm nhịp. Tôi thấy mệt mỏi, liền đắm nhẹ vào ngực hắn.

-Này! Cậu đúng là ngốc! Sao cậu lại nói lời yêu một nữ hoàng băng giá chứ? Rõ là khủng. Nhưng từ nay chúng ta sẽ là bạn chứ?

-Xi... Chưa biết. –hắn tủm tỉm cười, nhưng lần này tôi không ghét nụ cười của hắn nữa, maffaij thấy nó đẹp. haizzz... Nhớ ngày mai tôi sẽ là tình địch của cậu ta để giành lại sinh mệnh của mình thì sao?

-Cái gì cơ???

-Tôi đùa đấy. Từ nay và mãi mãi về sau, tôi sẽ bảo vệ cho cậu.

-Ê! Đừng nói nữa. Cậu làm tôi sồn hết gai ốc rồi này.

Hahaha... Tên Hoàng Ân đáng ghét thật. nhưn tôi thấy lòng mình thoải mái và hạnh phúc quá trời. Cậu ấy sẽ bảo vệ cho tôi mãi mãi... hahaha...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

-Sao anh chưa đi Mĩ?

Tên Trịnh Thiên Vương đột ngột xuất hiện làm tôi giật mình. Đáng lẽ giờ này hắn phải đi rồi chứ. Hắn nhìn như xuyên thủng người tôi vậy.

-Sao cô không giữ lời hứa? Đã nói rồi sao lại... đồ phản bội. Tôi đã tin tưởng ở cô thế nào?

-Chuyện đó À? Tôi đã làm theo anh công gì?

-Cô ra bằng tin đi.

Chả hiểu chuyện gì nữa. Sang sớm này ra đã có chuyện gì rồi. Tôi lại chạy ra chỗ bằng tin. Trời ơi! Đông nghẹt người. Tôi lấy hơi hét thật to:

-Tránh ra...

Mọi người quay lại nhìn tôi với ánh mắt thán phục. Nhưng sau đó lại là ánh mắt khinh bỉ, chỉ chò ròi lần lượt bỏ đi hết. Lại chuyện gì nữa đây? Chúa ơi, sao Ngài cứ bốn cột cuộc sống của con hoài vậy?

“Nữ hoàng băng giá kết hôn với Giang Hữu Thần...”

“Nữ hoàng băng giá bắt cả hai tai. Đối tượng là Giang hữu Thần và Hoàng Vi Ân...”

-Giờ cô phải giải thích sao đây?

Tên mặt sắt khoanh tay đứng cạnh tôi, khuôn mặt nãy lửa như thể sẵn sàng ăn tôi nếu tôi giải thích không đúng ý hắn. Tôi đưa tay lên vò đầu. Làm sao bây giờ? À! Có cách rồi, giết tận ngọn luôn. Nói là làm, tôi đi đến phòng phát thanh của trường.

-Cô đi đâu vậy?

-Thì cho anh lời giải thích chứ sao!

-Để xem cô định làm gì nào!

Tôi đi một mih lên tầng 3, trong lòng tức tối vô cùng. Sao số tôi lại sui sẻo đến thế chứ. Nhưng mấy ngày nay tôi đã suy nghĩ nhiều. Mọi thứ chỉ đến với tôi như một giấc mơ. Nó quá nhanh khiến tôi không kịp tiếp nhận. Có lúc tôi cảm nhận roxsuwj rung động của mình với tên mặc dịch Hữu Thần. Nhưng chắc chắn không phải là tình yêu. Chắc chắn...! Tôi không thể yêu, không thể có tình cảm...

Đột nhiên Giang Hữu Thần xuất hiện trước mặt tôi, mặt mày hấn xanh lét, tay ôm ngực bước đi như thể sắp ngỏm đến nơi rồi. Tôi chạy lại nói bằng giọng lạnh lùng:

-Anh bị sao vậy???

-Anh...anh...

Hắn ngã đi ngay dưới chân tôi. Hoảng quá, tôi sụp xuống lay mạnh người hắn. Chả biết sao nước mắt tôi giàn giụa, giọng tôi khàn đặc. Lần này tôi run sợ, sợ thực sự, nhờ hắn chết thì tôi phải làm sao??

-Này! Anh làm sao vậy? Tỉnh lại đi! Mở mắt nhìn tôi đi!

Làm sao bây giờ. Giáo huấn... Trời ơi! Sao không nhớ gì hết vậy...

Tôi đã từng học giáo huấn về y tế trong các trường hợp gấp. Nhưng sao tôi chẳng nhớ gì hết vậy? Làm ơn đi! LÀM ơn tỉnh lại giúp tôi đi!Đừng làm tôi sợ mà. Mặt hắn càng ngày càng nhợt nhạt. Là triệu chứng bệnh tim mạch. Đúng là bệnh tim rồi. Tôi lấy hết sức và sự can đảm của mình hô hấp nhân tạo cho hắn, cầu cho hắn đừng chết. Nước mắt tôi rơi lã chã trên mặt hắn. Cho đến khi nghe nhịp tim hắn đều trở lại, tôi mới gục trên người hắn vì mệt. Tiếng ho khục khặc của hắn làm tôi ngẩng lên.

-Anh tỉnh rồi hả? Cái tên ôn thần kia!

Hắn từ từ ngỏm dậy, lau nước mũi nước mắt trên mặt cho tôi. Sao nhìn hắn mà tôi ghét thế không biết. Cái tên ác ôn dám làm cho tôi sợ. Cứ tưởng hắn lên thiên đàng rồi chứ. Ác thật! Chúa có trên ngai con hoài. Hắn chống tay xuống sàn nhìn tôi chăm chăm.

-Sao anh không chết đi!

-Nhoc vừa cứu anh hả? Rửa anh chết sao lại khóc sụt sùi thế kia, chẳng giống nhox chút nào vậy?

-Huhuhu... -Tôi gào lên, khóc thành tiếng. Bây giờ tôi mới nhận ra mình thực sự rất yếu đuối, không còn là một con bé lạnh lùng đánh đá, đôi khi đầy sự già tạo nữa. Có phải sự thay đổi này là vì hắn? Tên ôn thần đáng ghét kia, thấy tôi khóc còn tủm tỉm cười được. Hắn định trọc tức tôi đây mà. Tôi nắm cật tay, định cho hắn xoi cú đấm nhưng nhìn cái mặt đẹp trai của hắn cộng với nụ cười quyến rũ ấy làm tôi không thể làm chủ được. Tôi đưa tay đánh vào ngực hắn như đứa con gái đánh yêu vậy. tôi bị hắn nắm chặt rồi hắn vòng tay ôm tôi vào lòng. Tôi lại đưa tay đánh hắn từ sau lưng.-Bỏ ra! Tên khốn kiếp. Có bora không?

-Im xem nào...

Hắn càng xiết tôi mạnh hơn. Hơi thở của hắn vẫn còn yếu ớt. cái ôm này khiến tôi có cảm giác an toàn, như thể được yêu thương. Trong làn nước mắt sụt

sùi, tôi nghe có tiếng thì thầm: “Anh nhớ em!”

Tôi giật mình tròn mắt vì đầu hành lang, chỉ cách 3-4m, tên mặt sắt đang đứng ở đó. Tôi lập bập:

-Trịnh Thiên Vương...!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Hữu Thần giật mình buông tay ra. Tên Trịnh Thiên Vương quay mặt xỏ tay vào túi quần rồi bỏ đi. Tôi gỡ tay, chạy theo trong tiếng ú ớ không hiểu gì của Hữu Thần. Tiếng giày của tôi lện mạnh xuống nền nhà kêu côm cộp.

-Trịnh Thiên Vương! Anh chờ đã. Chuyện gì phải thế đâu! Tôi không có ý phản lại lời hứa. Tại vừa nãy...

-Tôi đã chứng kiến hết rồi, cô không phải nói nữa.

-Chứng kiến hết ư? Thế sao vừa nãy anh không chạy ra cứu? Nhờ Hữu Thần có xảy ra chuyện gì thì sao? Anh không lo cho thằng bạn của mình sao?

-Có! Nhưng tôi muốn xem cô phản ứng thế nào.

Tên mặt sắt này đang nghĩ cái quái gì vậy? Chỉ vì muốn xem tôi phản ứng thế nào mà hắn xem nhẹ mạng sống của tên bạn thân chí cốt của hắn sao? Cái tên không có tim này phải nện cho hắn một trận mới được. Nhưng câu nói của hắn làm gián đoạn hành động của tôi:

-Có phải cô đã rung động bởi Hữu Thần không?

-Anh điên hả? làm gì có chuyện đó.

-Hành động của cô lúc nãy đã nói lên tất cả rồi.

-Ai ở trong hoàn cảnh của tôi lúc đó rồi cũng làm thế hết. –Tôi thanh minh một cách đầy mát mẻ.

-Tình cảm là một thứ đầy phức tạp. Cô nên xem lại tình cảm của mình đi. Mà quay lại đi, cậu ấy đang chờ đó.

Hắn tiếp tục xỏ tay vào túi quần rồi bỏ đi. Hắn điên à? Sao lại nói như vậy? Chính hắn cũng đang phản đối chuyện này còn gì. Đúng là kì cục. Tôi hậm hực quay lại thì Hữu Thần đang tiến lại gần, giọng thều thào yếu ớt:

-Có chuyện gì vậy?

-À không!

Tôi bỗng thấy nóng mặt khi nhìn hắn. Cảnh tượng lúc nãy hiện về. Ôi không! Mình đã kiss hắn ư? Còn gì gọi là trong trắng, tinh khiết nữa. Chúa ơi! Ngài đừng trừng phạt con nữa. Tôi nhìn hắn. Cái ngày định mệnh mà tôi gặp hắn, dường như chính Chúa đã sắp đặt, để hắn đi vào cuộc đời tôi, nhẹ nhàng và dứt khoát. Hắn bỗng loạng choạng đưa tay lên đầu. Có lẽ chưa dứt cơn chóng mặt. Tôi vội chạy đến đỡ.

-Này! Anh đừng có ngònm nữa đấy. Đừng làm tôi sợ.

-Anh không sao, chỉ hơi chóng mặt thôi. Không ngờ nhox lại quan tâm anh như vậy.

-Đồ đáng ghét! Ai thêm quan tâm tên ôn thần như anh.

Điу hắn xuống sân, có một chiếc xe ô tô to đang đứng đó. Thấy hắn được tôi điу, người tài xế nhảy boorra, giọng hốt hoảng:

-Cậu chủ! Cậu sao vậy? Cậu chưa uống thuốc đúng không?

Tôi ngạc nhiên quay ra:

-Thuốc gì? Anh bị bệnh hả?

-Không! Anh phải về đây! Anh sẽ liên lạc cho nhox sau.

Nói xong, anh ta lên xe, khuôn mặt đầy mệt mỏi. Tôi tò mò, chắc anh ta bị bệnh gì đó. Đừng nói là lên cơn đau tim đó nha. Mà thôi. Sao mình lại quan

tâm nhiều thế.

-Này.nghĩ gì vậy? –Hoàng Ân vỗ vào vai tôi làm tôi giật mình.

-Không có gì.

Tôi đáp gọn lỏn. Tiết học chiều cái quái gì nữa, tôi up luôn rồi về nhà. Tên Hoàng Ân cứ lẻo đẻo theo sau làm tôi bức mình, ngứa hết cả chân tay. Chả lẽ lại cho cậu ta một trận? Đã nói là bạn rồi, sao có thể động chân động tay được. Hoàng Ân chạy lên phía trước, sò ra một tờ giấy.

-Nè! Thiên Vương gửi cho cậu. Cậu ta nói phải đi có việc, không thể đưa tận tay cho cậu được. Hai người có bí mật gì hả? Tôi mở tờ giấy ra đọc “Tôi có việc, vắng mặt ở đây khoảng một tháng. Chăm sóc cho hai tên gốc ấy giùm tôi! Còn chuyện lời hứa ấy, tôi đã hủy rồi, cô muốn chọn ai thì tùy, trừ tôi ra. Mà nhớ xem lại tình cảm của mình đây. Bye...”

Tôi vo tờ giấy ném vào thùng rác bên đường. Đứng là dở hơi. Sao tôi luôn dính vào những chuyện không đâu vậy trời...!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trở về nhà cầu mình, việc đầu tiên tôi làm là mở tủ lạnh, lấy nước uống cho tỉnh táo. Nụ cười và khuôn mặt của hấn hiện ra làm tôi chết sặc. Điên thật rồi, sao mình lại nhớ tới hấn. Ôi! Buồn ngủ quá, đi ngủ một giấc cho khỏe đã. Vừa bước vào phòng, tìm tôi lại đập thình thịch. Hình ảnh hai lần bị hấn ép vào tường hiện ra, nụ hôn đó. Tôi đưa tay đập vào đầu. Sao tự dưng lại suy nghĩ những chuyện này vậy? Điên lên mất. Dương Liễu Liễu! mày không thể. Mày không phải là người có tình cảm. Không được yêu. Chứa ơi! Tha cho con, con không muốn nhớ tới hấn nữa.

Tôi trùm chăn kín đầu, mặt cảm giác ngứa ran. Đã bảo là không nhớ tới hấn nữa mà. Chắc mình bị ám nhiều quá rồi. 30s sau, tôi chồm vào giấc ngủ ngon lành và thoải mái.

Tôi chợt tỉnh giấc, rơi rầm xuống sàn nhà khi nghe tiếng gõ cửa. Bức mình thiệt. Không biết là ai vậy trời.

-Giang Hữu Thần! Sao anh lại tới đây?

-Tại anh nhớ em...

Hấn đang nói cái gì vậy? Sao con nghe lòng bùng nổ tai vậy Chúa ơi. Lần đầu tiên có thằng con trai dám nhìn thẳng vào mặt con và nói câu đó. Tôi vẫn còn bám chặt vào khóa cửa. Rồi đột nhiên... hấn kiss tôi nhanh đến nỗi chỉ có thể cảm nhận rằng xướt qua. Hấn cười, ánh mắt toát lên sự trân thành.- Anh chỉ muốn gặp em chút thôi, cho đỡ nhớ. Anh về đây!

Hấn dám... Đầu tôi đang xi khối lên rồi. Tôi nhìn xuống chân, đôi giày thể thao của tôi đang ở đó. Thế là... “vèo...” Tôi chỉ đá vu vơ thôi. Ai dè...

-Bốp... Rầm... Cái giày đó bay đập trúng lưng hấn. Thế là hấn ngã luôn xuống đất, ngã trông quèo luôn. Hấn hôn đất tự do luôn. Chứa ơi! Ý định của con không phải như vậy. Xin Người đừng nhìn sai vấn đề rồi lại phạt con nữa.

Hấn cau có đứng dậy, ném ánh mắt hằn học về phía tôi. Tôi đóng rầm cửa, cười haha... Cứ nghĩ đến cái mặt ngố tàu của hấn dính đầy bụi đất là tôi không nhịn được cười. Đúng là tự dưng được trận cười bể bụng. Thoải mái thật.

Tối đến, tôi nhận được một bưu phẩm là một chiếc xe đạp màu hồng giành cho con gái. Quái thật! Ai tự dưng lại...

“Nè nhox! Làm mặt anh méo như quả kéo rồi đó. Mất đi bao nhiêu phần đẹp trai. Sáng mai ra bên xe buýt gần nhà đón anh đi học. Nhớ đấy. Đây là hình phạt giành cho nhox. Nếu không anh sẽ kiss nhox nữa đó...”

-Cái thằng cha này bị điên hả? Sao hấn không đi ô-tô ấy? hấn bảo nhà hấn không thiếu gì tiền mà. Hấn có cả con SH nữa chứ đâu phải là nghèo. Hấn định giờ trò bắt nạt con gái nhà lành đây mà. Mong là đêm nay có tên trộm đến lấy quách nó đi cho rảnh nợ. Haizzz. Đúng là phiền phức.

2h 30 sáng: thao thức, trằn trọc không ngủ được.

4h 50 sáng: cựa mình vì không ngủ được.

5h sáng: bật dậy.

Trời ơi, mắt tôi thâm đen lại rồi. Tại hấn ám tôi đến mức không thể nào ngủ được. Tôi phải trườn đá mắt 15’ mới lấy lại được đôi mắt đen nhánh, quỳnh

rũ của mình. Vừa mở cửa, cái xe màu hồng đỏ đập vào mắt tôi. Tôi nhủ mày, không biết phải xử sao với cái xe này bây giờ.

-À! Tuyệt!

Tôi vừa nảy ra một ý và bây giờ phải đi thực hiện nó ngay. Tôi phi vào trong nhà kho lấy đầy dụng cụ cho kế hoạch của mình: kim, kéo, tua-vít, búa... hahaha.. Dụng Con xe giữa sân, tôi bắt đầu làm việc. Vặn vặn... rút rút... lèng xèng... bụp... Tôi vớt cái giỏ ra khỏi xe. Hahaha. Nó cụt đầu rồi. Hoàng Ân ở bên kí hàng rào trở mắt nhìn, hỏi:

-Này! Cậu định làm gì vậy?

-Sửa sang lại cho nó một chút ý mà.

-Cậu... Cậu đang phá nó thì đúng hiwn.

-Biết gì mà nói.

Vặn vặn thêm chút nữa, tôi đã tháo xong toàn bộ hệ thống phanh, và cả chân chống nữa. Tôi trang trí lại bằng sơn vẽ woa-phinting. Nhìn nó bây giờ quá dị dạng với đủ các màu xanh, đỏ, đen... Hoàng Ân hét toáng, suýt ngóm trước kiệt tác của tôi. Haha. Bây giờ là chuẩn bị đồ để đi học. Tôi phings xe ra đường, bao con mắt đổ dồn về phía tôi: một cô gái bím tóc, mặc váy hoa đến đầu gối, lại cười con xe dị dạng. Tôi tặc lưỡi, việc gì phải quan tâm đến họ. Tôi sà chân xuống đất vì từ xa, tên Hữu Thần đó đang cười, chìa tay chào một cô gái. Hình như người đó là Lý Tâm Như. Sao lại là cô ta? Hai bọn họ đang có quan hệ sao? Hấn... Hấn dám bắt cả hai tay ư? Đồ khốn! Nhưng sao tôi lại phải tức giận nhỉ? Hấn chả là gì của tôi cả. Lý Tâm Như phóng vút đi bằng con SH của hấn. Đồ đều! Tôi ghét anh...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tôi có ý phóng qua chỗ hấn.

-Ê nhox!

Tôi chống chân để xe dừng lại, giọng bức tức:

-Có chuyện gì?

-Nè! Thái độ đó là sao? Đi đón người ta mà lại làm ngơ đi đâu có được.

Có lẽ hấn không biết tôi đã nhìn thấy cảnh đó. Hấn tiến lại, ngồi chễm trệ sau xe, hạ giọng giục:

-Đi thôi. Muộn học rồi! mà sao con xe lại thế này?

-Đẹp đúng không?

-Nhox đúng là. Của đồng tiền lại phá phách thế này.

-Thì sao nào?

-Nghịch ngợm quá đấy. Đi mau! Muộn học rồi.

Hấn đã nặng thì chớ lại còn bắt tôi đeo.Điên lên mất. Tôi tròn mắt, tay lái run run... Vì đầu hấn dựa vào lưng tôi, hơi thở đều đều. Hấn vòng tay ôm chặt lấy eo tôi. Chứa ơi!

-Bỏ ra! Tên khốn này!

-Không bỏ đấy!

-Bỏ ra! Bỏ ra!!!

Mãi quát hấn, tay lái loạn choạng và... Rầm... Tôi và hấn ngã chổng queo xuống đất vì đâm phải một bà chị xinh đẹp đi ngược chiều. Tôi phui bụi bặm, đứng dậy, cả người đau ê ẩm. Sao số tôi lại đen đui thế không biết. Chị ta nhìn chằm chằm vào tôi, quát:

-Này con bé kia! Đi đứng thế hả? mắt mày đè sau gáy à?

Tôi lấy lại khí thế định quạt cho chị ta một trận. Ai dè lúc tôi quay ra thì chị ta đang đấm đuổi cá chuối với tên mặc dịch Hữu Thần đang đứng cạnh tôi. Đúng thật là sao ai cũng mê giaiđepj thế không biết! Anh ta cũng ngẩng lên, miệng cười toe:

-Chị có sao không? –Giọng hần ngọt đến ghê người.

-À.. Em không sao!

Hà! nhìn cái mặt chị ta già mồm rùi mà còn xưng “em” được. Ốn chết mắt. Nhìn cái nụ cười của hần mà sao ghét thế. Xi... Tức thật. Hần không hề phản ứng lại với con mắt đấm đuổi của bà cô kia. Đột nhiên hần quay sang, xoa xoa mái tóc của tôi.Bực mình ghê:

-Anh làm gì vậy?

-Em xin lỗi. Tại em gái của em mê học quá, đạp xe nhanh, sợ đi học muộn ý mà.

-Ừ! Không sao!

Cái gì cơ! Em gái á? Cái tên mặc dịch này. Thế nhưng phải công nhận nhờ câu nói đó của hần, bà cô kia dựng xe bỏ đi luôn, trong khi mắt vẫn còn ngoái lại cá chuối với tên Hữu Thần. Hám trai thế là cùng. Thôi kệ. Sáng ra đã hăm quẻ rồi, ngôi sao đen lại rơi trúng đầu mới chết chứ. Giờ tôi mới để ý: đầu gối tôi bị xước, chảy máu luôn. Ôi! Xót quá. Tôi quay sang cau có:

-Nè! Ai là em gái của anh? Tôi có anh trai lúc nào ý nhỉ?

-Em không thấy ánh mắt bà chị kia nhìn anh à? Nếu anh nói em là bạn gái của anh thì người ta có chịu tha cho em không? Đúng là ngốc!

-Anh dám chửi tôi ngốc? –Tôi nghiêng răng.

-Hay em đang ghen? Đúng không?

-Đi thôi!!

Tôi quay lại bộ dạnglanh lũng của mình, nói một câu gọn lỏn. Tôi cảm thấy dạo này mình nói hơi nhiều. Ôi cái chân tôi. Xót quá. Tôi xé tờ giấy trong cặp, thấy thế hần ngạc nhiên hỏi giễu cợt:

-Làm gì vậy? Định gấp máy bay giấy đi cho nhanh à?

-Mặc tôi. Anh quan tâm làm gì?

Tôi cúi xuống, nhẹ kéo váy lên, dùng tờ giấy lau vết máu. Trời ơi! Có vết xước nhỏ mà chảy nhiều máu ghê. Về nhà ăn bao nhiêu com mới đủ đây. Khổ thân con. Tại hần. Nếu hần chịu đi xe buýt thì tôi đã đến trường lâu rồi. hixhix. Tên đáng ghét. Hần giật tay tôi ra, cầm tờ giấy loét máu ném xuống đường. Cái tên này chưa học giáo huấn vệ sinh công cộng à? Hần cau mày lấy trong túi ra chiếc khăn tay, cúi xuống, định buộc vết thương nhưng tôi lùi lại.

-Này! Định sạm sỡ con gái nhà lành à? Muốn ăn đòn phải không?

-Chịu hết nổi. Sao êm ngọc vậy? Có ai lấy giấy lau vết thương bao giờ không? Đứng im đi.

Tôi cảm giác nóng mặt, đứng im, khẽ nhấc tầng váy cuối lên cho hần bó. Ánh mắt hần chăm chú, tay nhẹ nhàng cuốn chiếc khăn. Sau đó hần đứng dậy, kéo tôi ngồi lên gác бага. Tôi nhẩy xuống đất, kéo áo hần:

-Để tôi đeo, không cần anh.

-Chân tay như thế thì đeo cái gì? Ai nhìn lại bảo anh bắt nạt phụ nữ yếu đuối.

-Phụ nữ yếu đuối á?

-Ừ!

Hần đáp gọn lỏn. Chưa có ai dám nói Dương Liễu Liễu này yếu đuối. Điện lên mắt. Chả lẽ giữa đường giữa chợ thế này lại bình cho hần một trận. Hần đang cười tùm tùm, ghét thế không biết. Máu thấm nhẹ qua lớp khăn mỏng. Thôi. Đành để hần đeo, đỡ mất sức.

Tôi ngồi im cho hần đeo, ánh nắng ban mai soi sáng con đường. Gần đến trường thì tôi kéo áo hần để hần dừng xe lại. Nhờ ai nhìn thấy rồi lại phiền phức. hần quay lại, miệng cười tùm tùm. Ôi trời ơi.

-Dừng xe lại mau! –Tôi quát lên.

-Ngồi im đi.

Bốp... Bịch... Tôi đâm vào lưng hắn. Chiếc xe loạng choạng vì hắn kêu đau.

Bịch... Rầm... Ôi! Lại đau ê ẩm nữa rồi. Tôi đứng lên. Sao trong vòng 2 tiếng mà tôi ngã xe đến 2 lần thế không biết. Hắn cũng đứng dậy, đưa tay đỡ tôi đứng lên. Bỗng có tiếng quát lên:

-Này! Mù hả?

Tôi suýt ngất. Trời ơi. Hắn đâm vào ai không đâm lại đâm trúng ông bảo vệ. ông ta trợn mắt trừng trừng nhìn. Bộ dạng ông ta tả tơi vtfbij ngã. Hắn tự dưng cười toe toét làm mặt ông ta đỏ rần rần. Thằng cha này bị điên rồi, còn cố tình trọc tức ông ta nữa. Chúa ơi!!!

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Thế là xong, tôi và hắn phải ra sau trường chụp điệu vồ ếch 100 lần. Ôi cái chân của tôi đã xót xa nay lại càng thêm nhức nhối. Còn ông bảo vệ kia thì cứ đứng trơ ra, nở nụ cười đều vì đã hành hạ được đứa học sinh mang danh hiệu cháu hư Bác Hồ của tôi. Chúa ơi! Sao Chúa lại sắp xếp cho đời con gặp hắn. Con hận... hận hắn...

1...2...3... nhanh lên 99...100...

Tôi thở không ra hơi nữa. Ông bảo vệ nhếch mép cười đều ra vẻ. Tôi quay sang tên Giang Hữu Thành đang cười toe toét kia mà nghĩ rằng:

-Lần này cậu chết với tôi.

-Em lại định làm gì nào?

Tôi giờ tay định cho hắn một trận, ai dè hắn co chân lên chạy. Tôi đuổi theo, hét lên:

-Đứng lại!

-Haha... Đuổi theo anh đi!

Tôi chạy, cố sức chạy đuổi theo hắn. Dám thách thức tôi à? Hắn vừa chạy vừa ngoái cổ lại, đưa cái mặt đều ra nhìn tôi. Tại ai mà tôi phải chịu phạt? Tại ai mà tôi biết chữ “ghen” viết như thế nào. Tôi bỗng thấy ghét hắn, ghét nụ cười của hắn với Lý Tâm Như, ghét hắn với bà cô già ban sáng, ghét hắn khiến tôi nói nhiều hơn, tức giận nhiều hơn=> tuổi thọ của tôi bị giảm. Ôi! Mình đang lạc đi đâu vậy? Điên thật rồi.

Tôi khựng lại, mặt nhăn lên vì vết thương trở nên đau hơn. Thấy tôi vậy, hắn thu nụ cười đều giả lại, ánh mắt trở nên lo lắng chạy lại, giọng như lo cho trẻ con:

-Có sao không?

-Không cần anh lo. Tôi về lớp đây!

Tôi quay mặt đi, không nói thêm một lời nào, chân bước tập tễnh. Ôi cái số tôi khổ. Lại mất mấy ngày không chạy nhảy được đây. Đột nhiên hắn tiến nhanh lại, bế xốc tôi lên. Định chơi trò Hoàng Tử-Công Chúa à? Tôi giãy nảy:

-Bỏ tôi xuống! Anh bị điên à?

-Em còn kêu nữa là anh kiss đây.

-Anh dám!

Hắn cứ bước đi anh đừng mặc dù người hắn phải chịu khá nhiều cú đâm của tôi. Đi qua dãy hành lang, bao nhiêu con mắt đổ vào nhìn. Tôi thấy nóng ran mặt. Còn hắn thì cười toe, tỏ vẻ hài lòng. Tôi nghĩ rằng:

-Bỏ tôi xuống! Nếu không cậu sẽ phải hối hận đấy.

-...

Cả mấy khu hành lang bỗng vỗ tay reo hò ầm ĩ. Hắn cứ bước tiếp. Tôi có thể cảm nhận được tim hắn đang đập loạn nhịp. Sao lại vậy? Bước qua khu cửa chính áo sêu khâu của trường, người ta đang dựng rạp, treo bóng bay. Tôi ngạc nhiên hỏi:

-Có chương trình gì à?

-Anh không biết.

Hoàng Ân từ đầu chạy ra, mặt tỏ rõ sự thất vọng. Tôi từ từ gỡ những ngón tay của Hữu Thần ra. Hắn cúi xuống nhìn tôi. Hy vọng hắn hiểu tôi đang nghĩ gì. Thật ra thì hắn hiểu. Chính vì thế mà hắn không buông tôi xuống. Tôi lấy vè mặt hăm hực đá vào chân hắn. Hắn trở mắt nhìn tôi chăm chăm, tay xoa xoa chân.

-Em làm gì vậy?

-Anh còn giám làm thế với tôi?

Hoàng Ân tươi cười chạy đến nhưng ánh mắt và giọng nói không dấu được sự lo lắng:

-Cậu bị sao vậy? Chân tay sao lại thế này?

-Cậu đừng quan tâm. Tại tôi bị ngôi sao chổi cgawms trúng thôi.

-Đề tớ điu cậu về lớp.

-Khỏi. Tớ tự đi được. Mà trường mình tổ chức gì vậy?

-À! Tôi nay có giao lưu văn nghệ cho học sinh toàn trường nhân mùa khai giảng mới.

-Phiên phức.

-Toàn bộ học sinh trong trường phải tham gia đó.

Tôi tặc lưỡi đi về lớp. Chân mỗi nhừ, lại thấy đau đau vì phải chụp ếch tới 100 cái cơ mà. Hix. Đi về lớp mà tôi vẫn cảm nhận có ánh mắt đang dõi theo mình. Người tôi nóng ran. Ái lệ và Vi Diệp từ đầu phóng tới, miệng rôm rả bàn chuyện nào là trang phục, quần áo, đầu tóc... cho buổi giao lưu văn nghệ tối nay. Đúng là con gái Jin 100% nữ tính. Ái Lệ kéo tay tôi nhưng có chút ngập ngừng vì gương mặt tôi tỏ rõ sự thờ ơ.

-Đại ca dự định gì cho tối nay chưa?

-Ngủ!

Tôi thốt ra đúng một chữ. Vừa nhắc đến nó, tôi đã ngập ngừng ngập dài rồi. Nghĩ mà thấy tức. Tại hắn mà mình thấp thỏm không ngủ được. Ái Lệ vẫn nheo nhéo:

-Như thế đâu có được. Tối nay chị nhỏ sẽ qua đón đại ca. Đại ca nhớ ăn mặc cho thật đẹp đó nha.

-Thử làm đi.Đại ca sẽ róc xương chị nhỏ đấy.

-Tối nay phải làm cho đại ca lột xác. Chết cũng đáng đúng không Vi Diệp.

-Ừ!

Vi Diệp đáp trong khi mắt vẫn dán vào quyển sách. Công nhận nhỏ này ngoan dễ sợ. Ngồi trong lớp học, đầu tôi cứ bay bổng với những ý nghĩ vớ vẩn về tối nay. Nào là Lộ Lem đánh rơi giày, nào là cô Tấm đi dự hội... Ồi! Tôi chả biết mình đang nghĩ gì nữa. Tôi không hề bị trúng độc bởi phim tình cảm nhưng hiện thời thì tôi uowcsminhf là công chúa. Hay tối nay tôi thử thay đổi xem sao? Một lần làm con người thật của mình. Ý nghĩ này cứ vương vấn trong đầu tôi cho đến khi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Ái Lệ nhắn tin cho tôi, nói bữa tiệc sẽ bắt đầu lúc 7h 30. Tôi đắn đo, nuawrmuoons thay đổi, nửa lại không. Tim tôi đập nhanh hồi hộp. Bỗng Rinh...rinh...rinh... Chuông tin nhắn làm tôi giật mình. Là tên Giang Hữu Thần,

“Tối nay hãy làm công chúa của anh. Chờ em.”

Tôi nhấn lại ba chữ cụt lùn: “Đồ tâm thần...”

“Anh có món quà giành tặng em tối nay. Em có tò mò không?”

“Không rành!”

“Cứ nhấn tin kiểu đó là anh phạt em đấy.”

Cái tên ôn thần. Tại anh mà tôi bị phạt vẫn chưa đủ sao? Bước vào phòng, tôi định thay đồ, đi ngủ một giấc cho thoải mái. Nhưng đứng trước tủ quần áo, ý nghĩ làm thần tượng tối nay của tôi lại chập chồn xuất hiện. Đã thế thì...

Tôi thay chiếc váy ngắn đến đầu gối, có voan mỏng viền hồng, đai lưng nhỏ sát eo, chiếc áo ngắn tay bông màu hồng đính kim tuyến rực rỡ. Tôi thả mái tóc xõa ngang vai, lấy chiếc kẹp nơ to kẹp hẳn một nửa bên tóc.

Chỉ còn 15' nữa là buổi liên hoan bắt đầu. Đứng trước bàn trang điểm. Lần đầu tiên tôi dùng son môi, uốn hàng mi dày cong vút. Đây không phải là tôi-một đứa con gái đánh đá lạnh lùng. Tôi bỗng thốt ra một câu ngu ngốc:

-Không biết anh ấy có thích không nhỉ?

Ôi Chúa ơi! Điên lên mất! chẳng lẽ tôi muốn mình đẹp lên là vì hắn? Không! Không được. Sao mà lại có ý nghĩ vớ vẩn như vậy được? Thật là. Tôi khép cửa bước ra ngoài thì gặp Ái Lệ. Chị nhỏ há hốc mồm khi nhìn thấy tôi. Chẳng lẽ mình lại như ma như quỷ vậy hay sao? Tôi hậm hực:

-Nè! Chị nhỏ nhìn thấy mà hay quỷ sao mà cứ há hốc mồm ra thế? Hay còn đói, muốn người ta cho ăn?

-Không! Không! Đại ca ơi, em đang nhìn thấy một thiên thần.

-Điên! Đi thôi!

Mắt chị nhỏ sáng lấp lánh, nhìn cứ như sắp nhỏ rãi ra vậy. Ghê chết khiếp.

-Đại ca ơi! Em ước gì mình là con trai. Hixhix

-Nếu còn lại nhai nữa đại ca sẽ về nhà, không đi nữa.

-Đừng! Đừng mà...

Ra cổng thì gặp Hoàng Ân. Cậu ta cũng giống y như chị nhỏ lúc nãy vậy. Ôi Chúa ơi. Con không muốn chuyện này xảy ra. Cậu ta hôm nay ăn mặc cũng bánh bẫm: tóc vuốt keo, thắt ca-la-vát... Cậu ta nói mỗi câu rồi bỏ chạy:

-Tôi vừa gặp một thiên sứ.

Điên. Điên hết cả rồi. Điên toàn tập. Điên quanh năm ngày tháng. Tôi cùng Ái Lệ bắt taxi đi nhưng vì là giờ cao điểm nên bị kẹt xe mất 30'. Chán thật. Ái Lệ thì cứ léo nhéo bác tài xế chạy xe nhanh lên. Đến cổng trường, chị nhỏ kếp tôi vào. Tiếng nhạc âm ỉ, bữa tiệc đã bắt đầu được gần tiếng rồi. Toàn nam thanh nữ tú ăn mặc nổi bật từng tốp cười đùa như nức nẻ. Thì ra Hoàng Ân dẫn chương trình. Tôi đã biết chủ nhân của con rô-bốt tôi nhặt được là ai rồi. Cái giọng đó ấm áp. Hoàng Ân là người anh trai tốt, rất biết cách quan tâm người khác. Nhìn thấy tôi đi vào, bao ánh mắt nhìn như nãy lửa. Đám con trai thì âm ỉ reo hò, nhìn tôi như một món đồ ăn ngon. Tôi đưa mắt tìm kiếm tên mặc dịch đó nhưng vẫn chưa thấy hắn xuất hiện.

-Đại ca tìm ai vậy?

-Đâu có. -Tôi trả lời lấp liếm.

-Hoàng tử thần thiện đúng không? Sáng nay nhìn cảnh Hữu Thần bế đại ca, hai người sao mà đẹp đôi thế không biết. ngưỡng mộ quá.

-Oh my god!!

Bỗng điện thoại của tôi lại kêu lên. Tôi mở điện thoại nhanh như đang tìm kiếm thứ gì đó. “Anh nhìn thấy em rồi! Quả thật là thiên sứ trời giáng xuống trần gian.” Tôi ngó quanh. Hắn đang đứng ở đâu vậy? Hắn đang theo dõi tôi chăng? Tuyệt nhiên giữa đám đông ồn ào, tôi không tìm thấy hắn. Tôi vội nhấn tin lại:

“Anh đang ở đâu? Dám nhìn trộm tôi hả? Muốn ăn đòn hả?”

Hắn không nhấn tin lại làm tôi hồi hộp. Mấy tên dờ hơi lên sân khấu hát mấy bài vớ vẩn, chả ra cái gì cả. Qua 9h rồi, tôi đứng đau hết cả chân. Nhìn đông nhìn tây, tôi thấy Lý Tâm Như. Cô á tổi này ăn mặc cũng rất đẹp, mắt đang hướng lên sân khấu sáng long lanh.

Tôi cũng hướng lên và không khỏi ngạc nhiên khi Hoàng Ân bước vào rồi Hữu Thần xuất hiện. khuôn mặt thiên sứ, với đôi môi quả anh đào ấy. Đám con gái vỗ tay reo hò âm ỉ. Hắn đưa tay làm hiệu cho mọi người giữ thinh lặng để hắn nói. Tôi bỗng hồi hộp, tim đập nhanh nghe từng lời hắn nói ra.

“Chào mọi người. Tôi cảm ơn mọi người vì đã nghe tôi nói. Tôi muốn gửi tặng một bài hát cho một người con gái.” Hắn nói đến đây thì bao ánh mắt con gái sáng lên, reo hò âm ỉ. Chắc ai cũng mong người đó là mình. Hắn ta lại ra hiệu cho mọi người im lặng để hắn nói tiếp:

“Người con gái ấy đang ở đây. Lần đầu tiên có một người con gái làm tim tôi loạn nhịp. Lần đầu tiên tôi muốn bảo vệ cho cô ấy mặc dù sự thật có thể cô ấy mạnh mẽ hơn tôi. Tôi muốn cô gái ấy làm bạn gái tôi. Nếu em đồng ý thì hãy bước lên đây...”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Bao ánh mắt hướng về tôi và Lý Tâm Như. Hình ảnh ban sáng hiện về trong đầu tôi. Có thể Hữu Thần đang hẹn hò với cô ả. Và quả thật hiện giờ Lý Tâm Như đang chuyển động hướng lên sân khấu. Chẳng có lẽ... Mọi ánh mắt hướng hết về cô ả, mọi người vỗ tay reo hò ầm ĩ. Tim tôi nghẹn lại. Tôi bỏ chạy thật nhanh ra khỏi trường. Tôi nghe loáng thoáng có ai gọi tên mình nhưng tôi không dừng lại mà cố sức chạy nhanh hơn. Tôi lẩn vào trong một con ngõ tối om. Bóng tối bao trùm lấy tôi. Nước mắt tôi chảy tự bao giờ. Hắn... Hắn lừa tôi. Thật ra hắn đang hẹn hò với Lý Tâm Như. Sao hắn lại còn tán tỉnh tôi. Tôi gần như gào lên trong cô đơn. Sau cái ngày mưa đó thì bây giờ tôi mới thấy thực sự bị phản bội. Tim tôi đau lắm, nước mắt nghẹn lại ở cổ.

Chúa ơi! Người đang trừng phạt con đúng không? Sao Ngài lỗ đối xử với con như vậy? huhuhu... Tôi lững thững, mệt mỏi bước về nhà thì gặp Hoàng Ân đang đứng ở cổng:

-Liều Liều! Cậu sao vậy?

Tôi cố lấy lại tinh thần đáp lại:

-Mình hơi mệt.

-Hữu Thần tìm cậu đó. Vừa nãy thấy cậu tự dưng bỏ về, mình sợ cậu bị sao nên về theo luôn. Cậu sao vậy? Cậu khóc à? Chẳng lẽ vừa nãy...

-Thôi đi! Mình mệt lắm.

-Cậu và Hữu Thần, cả Lý Tâm Như. Chẳng lẽ Hữu Thần bắt cả hai tay?

-IM ĐI!!!

Tôi quát lên rồi đi vào nhà, đóng sầm cửa lại. Hoàng Ân đứng ngoài gọi một lúc không thấy tôi mở cửa rồi cũng về nhà. Tôi vút túi xách xuống, vào phòng ngủ. Hình ảnh hai lần bị ép vào tường hiện về. Tôi mệt mỏi nhưng lại tức giận. Tôi dầm liên tục vào cái bức tường khốn kiếp đó rồi gục xuống, nước mắt lại tuôn ra.

-Tôi ghét anh! Ghét anh! Sao anh lại làm thế???

Tôi gục trên giường mấy ngày, đến khi không chịu được nữa tôi mới lết xác ra ngoài. Hoàng Ân đang dọn dẹp ở trong bếp, nhìn thấy tôi thì nhú mày. Tôi hỏi:

-Sao cậu lại ở đây?

-Dọn dẹp thế thôi.Cậu sao thế?

Nước mắt tự dưng tuôn ra. Tôi không biết phải làm thế nào liền quay mặt, tránh để Hoàng Ân nhìn thấy. Thức sự giờ tôi chả nghĩ được gì. Đầu tôi như một cái thùng rỗng tuếch. Tôi mệt mỏi quá.

-Cậu cứ khóc đi!

-Tớ không sao đâu. –Cổ tôi nghẹn lại, tay tôi đang bấu chặt vào tường. Tôi sợ, sợ mình quá yếu mềm để gục ngã bây giờ.

-Hữu Thần có đến đây tìm cậu mấy hôm liền nhưng tớ bảo cậu không muốn gặp. Tớ đuổi cậu ta về rồi.

-Cảm ơn cậu. –Tôi gần như thều thào. Hoàng Ân bỗng nổi cáu:

-Sao cậu cứ phải hành hạ mình như vậy? Có phải cậu yêu Hữu Thần rồi không? Cậu như thế này tớ đau khổ lắm cậu biết không? Sao cậu không cứ làm nữ hoàng băng giá đi!

-Tớ xin lỗi!

Tôi chạy vào phòng nức nở một hồi rồi thếp đi lúc nào không hay...

Tôi bước ra khỏi phòng xem Hoàng Ân còn ở đây không. Ở ngoài sân có tiếng bốp bốp, tiếng cãi nhau. Tôi ghé sát tai vào cửa lắng nghe. Giọng của Hữu Thần:

-Cho tôi gặp cô ấy đi! Tôi xin cậu. Cô ấy đang hiểu lầm tôi. Hoàng Ân! Xin cậu đấy!

-Không! Cô ấy đang rất mệt mỏi. Cậu đừng làm phiền cô ấy nữa. Hãy trở về với cuộc sống của cậu, hãy buông tha cho cô ấy đi...

-Hoàng Ân à...

-Tôi phải vào đây.

Tôi vội vã trở lại phòng, nghe tim mình nhói lên từng hồi. Có lẽ tôi đã rung động thực sự với tên mắc dịch đó rồi. Nhưng tôi phải tiếp tục sống. Tôi phải gạt tình cảm ấy để tiếp tục mạnh mẽ đứng lên. Dù không dễ dàng gì nhưng điều đó là quan trọng. Tôi chạy ra khỏi cửa, gạt Hoàng Ân sang một bên, gọi to:

-Chờ đã.

Hữu Thần nghe tiếng gọi của tôi liền quay lại cười:

-Cuối cùng em cũng chịu gặp anh. Thật ra là..

“Bốp..” Tôi tương luôn cú đấm vào mặt anh ta. Hữu Thần trở mắt nhìn tôi. Rồi thêm cú đấm nữa. Thế là trọn vẹn. Máu từ khóe miệng hắt chảy ra. Tôi nắm chặt tay, giọng run run với những điều mình sắp nói ra:

-Tôi đánh anh và anh dám đưa tôi ra làm trò đùa.

-Liều Liều.Em hiểu lầm rồi.

-Tôi chẳng hiểu làm gì cả. Mọi thứ đã rõ ràng. Từ nay anh đừng đến tìm tôi nữa. Anh đã cứu tôi một lần, bù lại tôi cũng cứu anh một lần. Tôi chẳng nợ gì anh nữa. Giờ anh có thể về.

Tôi quay người bước vào, tiếng của hắn run run:

-Liều Liều... Anh yêu emmmm

Tôi bước nhanh vào nhà, đóng rầm cửa lại. Nước mắt tôi lại lăn xuống gò má, ngấm vào môi mặn chát. Tôi gục xuống sàn vì mệt mỏi và mất sức. Giờ tôi phải trở lại với con người kia, lạnh lùng và cô đơn. Tôi ghét. Ghét sự phản bội...

c lên đây...”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Tôi đến trường vào tuần tiếp theo. Giờ thì hẳn tôi không biết nụ cười là gì nữa rồi. Tôi như một cái xác không hồn. Tại sao? Tại sao tôi lại thành ra thế này? Từ hôm đó, Hữu Thần cũng không đến tìm tôi nữa. Tôi bước vào cổng trường thì một cảnh tượng đập vào mắt tôi: Hữu Thần, hẳn... hẳn đang kiss Lý Tâm Như. Ánh mắt của Lý Tâm Như nhìn tôi không phải là ánh mắt của sự sung sướng hạnh phúc mà là của sự đau khổ, thất vọng. Chẳng phải cô ta đã có thứ cô ta muốn sao??? Tôi lạnh lùng bước qua, như chưa hề thấy gì. Loại đàn ông như thế không đáng để tôi rơi nước mắt nữa. Ái Lệ và Vi Diệp thì chỉ dám len lén nhìn theo tôi chứ không dám lên tiếng gì. Quả thật nhìn tôi bây giờ rất đáng sợ. Tôi hận tất cả, hận chính bản thân mình...

Cả tuần sau đó, và sau đó nữa, tôi không thấy bóng dáng hắn đến trường. Thình thoảng tôi thấy Lý Tâm Như đứng một mình, nhìn ra xa xăm, thờ dài. Sao lại vậy? Tất cả đều không đúng. Đáng lẽ cô ta phải hạnh phúc chứ? Hoàng Ân cũng mất tiêu luôn. Tôi hỏi Vi Diệp thì mắt nhỏ rung rung rồi chạy mất tiêu luôn. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Có ai cho tôi biết không?

Tôi vẫn cứ mang theo nỗi hận tên phản bội ấy mà không thèm đụng mặt Lý Tâm Như. Cô ả đang khóc một mình ở sau trường. Tôi định làm ngo đi qua nhưng cô ả gọi lại:

-Dương Liều Liều! Đợi đã...

-Có chuyện gì? –Tôi hỏi, giọng lạnh tanh.

-Thật ra hữu Thần rất...

-Thôi! Nếu là về tên đó thì tôi không muốn nghe.

-Hãy nghe tôi nói hết đã.

Từ cặp mắt của cô ả, hai dòng nước mắt lăn xuống, tôi bỗng thấy tim mình đập thình thịch. Cô ả nói tiếp:

-Hữu Thần không hề phản bội cô. Anh ấy nói với tôi anh ấy rất thích cô. Ngay từ lần đầu tiên khi anh ấy lao ra đường cứu cô. Anh ấy đã muốn bảo vệ cho cô mãi mãi rồi.

-Thì sao? Cô định đánh ghen nữa hả?

-Thật ra những lời anh ấy nói trong đêm giao lưu là giành cho cô. Từ sau hôm ấy, anh ấy đã đến tìm cô. Anh ấy đã uống rượu quá nhiều, dầm mưa một trận. Bây giờ anh ấy đang nằm liệt giường.

-Tôi không quan tâm. –Tôi cố nói với giọng cứng rắn nhưng chân tay tôi đã bủn rủn hết ra rồi.

-Anh ấy bị bệnh tim bẩm sinh. Sau đêm dầm mưa đó, bệnh tim của anh ấy đã tái phát. May có người đi đường nhìn thấy, đưa anh ấy đi cấp cứu kịp thời. Nhưng...

-Nhưng làm sao??? –Tôi quát lên, nước mắt đã rơi tự bao giờ.

-Anh ấy đã quá yếu để có thể thay tim. Giờ anh ấy chỉ có thể nằm trên giường và chờ đợi một phép màu thôi.

Tôi bủn rủn chân tay, không còn đứng vững được nữa. Sét đánh trúng đầu tôi rồi. Sao lại xảy ra chuyện này? Việc Hoàng Ân biến mất chắc cũng vì chuyện này. Sao tôi lại không biết gì hết? Tôi nhìn cô ả lắp bắp:

-Sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết?

-Anh ấy không cho tôi nói.

-Mau dẫn tôi đến chỗ anh ấy đi.

-Đi đi. Nếu không tôi sợ sẽ không kịp...

Cô ả kéo tôi lên taxi. Tên mặc dịch này, cậu phải chờ tôi đến. Cậu không được chết. Cậu chết rồi sinh mệnh của tôi sẽ trao cho ai? Tên ôn thần kia! Cậu phải chờ tôi.

Cô ả đưa tôi đến một căn biệt thự rộng, không khí âm u. Hoàng Ân và Vi Diệp đang sục sùi ngoài cửa. họ trở mắt nhìn khi thấy tôi. Tôi chạy xộc vào, gào lên:

-Hữu Thần đâu? Tên ác dịch đó đang ở đâu?

-Trong phòng.

Tên Trịnh Thiên Vương đứng ngoài cửa, mặt đăm đăm:

-Đương Liễu Liễu! Cô...

-Tránh ra!

Tôi run run bước vào phòng, một bà phụ nữ ngồi cạnh mép giường, nước mắt lăn trên gò má chút phần. Bà ta ngạc nhiên khi thấy tôi. Tên Trịnh Thiên Vương tiến tới díu người phụ nữ này ra ngoài. Hữu Thần nằm bất động trên giường. Tôi ngồi xuống mép giường nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của anh ta.

-Tĩnh lại đi. Tĩnh lại đi. Nếu không tôi sẽ bình cho cậu một trận, không thèm nhìn mặt cậu nữa. huhuhu

-Em. đến.. rồi.. à..?

Hắn từ từ mở mắt, giọng thất thểu thì thào. Tôi vội vã cầm tay hắn, áp sát má mình. Ngón tay cái của hắn có động đập, lau đi những giọt nước mắt trên má tôi.

-Anh xin lỗi.

-Đừng nói nữa. Đừng nói nữa mà. Em đã biết hết rồi. Tại em hết.

-Không phải. Tại anh không tốt. Em đừng khóc.

Tôi cố lặn những giọt nước mắt còn lại nhưng nó cứ trực trào ra. Tại sao đến bây giờ tôi mới biết tất cả? Chúa muốn con day dứt suốt đời sao? Sao Người lại đối xử với con như thế?

Bây giờ anh muốn nói với em một điều trước khi anh...

-Không! Anh đừng nói. –Tôi nói trong tiếng nức nở, ngắt lời anh ta.

-Liều Liều. Anh nhất định phải nói với em điều này.

-Không! Em không nghe.

-Đừng thế. Nghe lời anh. Anh chỉ muốn nói với em là anh không bao giờ có ý nghĩ phản bội em. Thực ra anh rất yêu em. Anh xin lỗi. Anh không thể...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

-Đừng nói nữa. Em hiểu mà.

Tôi đưa tay vuốt nước mắt trên má. Anh nhìn tôi, đôi môi quả anh đào khẽ nhếch lên cười, ánh mắt tỏ rõ sự chân thành.

-Thế em có tha thứ cho anh không?

Tôi cố ngăn dòng nước mắt trực trào ra, để cười đáp lại câu hỏi của anh:

-Chỉ cần anh sống khỏe, luôn ở bên em thì chuyện gì em cũng tha thứ hết.

-Em nói thật không?

-Thật! Em hứa.

-Thế là tốt rồi.

Hắn ta bỗng nhiên ngồi dậy làm tôi giật mình. Trông khuonawtj nhọt nhọt nhưng không có vẻ gì là bệnh tật hết. Hắn...! Tôi trở mắt nhìn. Chuyện gì đang xảy ra vậy trời? Tôi không thể hiểu được. Hắn nhìn khuôn mặt ngỡ ngàng của tôi mà nở nụ cười đều.

-Anh xin lỗi. Anh không có ý lừa em đến đây đâu. Tại anh nghĩ nếu mọi chuyện cứ như thế này thì em sẽ không bao giờ chịu gặp em nữa nên...

Tôi nghe như sét đánh bên tai. Thì ra tôi lại bị lừa ư? Tôi lại bị hắn đem ra làm trò đùa. Tôi ném cho hắn ánh mắt đầy tức giận nhưng cũng vừa biết ơn. Nếu hắn chết thật tôi sẽ hối hận và đau lòng lắm. Nhưng hắn dám lừa tôi.

-Cậu làm tôi thất vọng quá.

Hắn thôi cười vì câu nói của tôi. Tôi đứng dậy, quay đầu bỏ đi. Đây là chuyện mà tôi không hề ngờ tới. Phải chăng tôi dễ dãi quá. Hắn chạy xuống giường, vòng tay xiết chặt tôi từ phía sau:

-Đừng đi mà. Anh xin lỗi.

-Bỏ ra!

Nước mắt tôi lăn dài, nhỏ từng giọt xuống cằm, long tôi dội lên bao cảm xúc khó tả. Từ sâu trong tiềm thức có một cái gì đó vỡ ra. Tôi nghe rõ tiếng lòng ngực đập thành thịch.

Hắn từ từ buông tay ra rồi tiến lên phía đối diện tôi, đưa bàn tay với những ngón tay mảnh khảnh nâng nhẹ cằm tôi lên, đặt đôi môi anh đào của hắn vào môi tôi. Tôi nắm chặt tay, đầu óc như đóng băng, không thể nào phản ứng lại được. Tiếng trống lòng ngực lại dồn lên kéo theo bao cảm xúc không tên. Tình yêu quả thật là kì diệu, nó kiểm soát cả lí trí con người.

Cho đến khi hắn buông tôi ra thì tôi mới lấy lại sức tát cho hắn một quả như trời giáng, giọng tôi hậm hực:

-Sao anh không chết đi, cái tên mắc dịch kia?

-Ồ... Em thật là.

-Lần này em sẽ không tha cho anh đâu.

Tôi nghiêng răng ken két. Dám nói dối Dương Tí Tí này à? Cho hấn chết. Hấn quay người lại, còn pha trò tặc tặc cho tôi đuổi theo nữa. Tôi mà bắt được thì hấn chết chắc. Tôi nhảy lên giường, cầm cái gối ném thẳng vào người hấn.

-Đồ embawts được anh đó.

-Đứng lại mau. –Tôi gào lên. Tên đáng ghét.

Tôi cầm cái gối dài đuổi theo, sẵn sàng đập hấn. Hấn cười vang, mở cửa chạy xuống nhà. Tôi đuổi theo hấn xuống phòng khách. Người phụ nữ đó đang ngồi trên ghế xopha. Tên Trịnh Thiên Vương ngồi vắt chân lắc đầu nhìn tôi. Có cả Lý Tâm Như, Hoàng Ân. Bọn họ nhìn tôi mà cười.

-Cậu không sao chứ?

-Mọi người đều lừa tôi. Lý Tâm Như, lần này cô chết chắc.

Tôi tức xì khói. Tất cả mọi người đã lừa vào lừa tôi. Cả tên Hoàng Ân kia nữa. Tôi đã coi hấn là bạn tốt, sao hấn cũng lừa tôi vậy. Tôi sẽ xử từng người một. Người phụ nữ kia lên tiếng làm tôi giật mình.

-Cháu là Dương Liễu Liễu à? Bác nghe Thiên Vương kể rồi. Nghe cháu khóc sụt sùi trên giường Hữu Thần mà bác cảm động quá.

-Cháu... cháu... -Tôi lập bập chẳng biết nói gì. Ôi Chúa ơi. Vừa ngại vừa khó xử. Tên Hữu Thần đáng ghét còn cười tùm tùm nữa. Ôi. Diên lên mặt.

-Thôi! Mẹ diễn tròn vai rồi, mẹ có việc phải đi. Con đâu nhớ ở đây ăn tối nha.

Nói xong người phụ nữ đó đi khỏi nhà. Cơ mà.. “con đâu” ư? Chúa ơi. Hãy nói với con tất cả chỉ là một giấc mơ đi. Tên Trịnh Thiên Vương dùng dùng lên tiếng:

-Mọi người mở tiệc ăn mừng chứ nhỉ?

-Đúng rồi. Bây giờ là lúc xử tử các người.

Tôi quay ra nghiêng răng. Lý Tâm Như cười hề hề chạy bám vào tên Trịnh Thiên Sao vậy? Tên Trịnh Thiên Vương còn hôn lên má cô à:-Tâm Như là bạn gái tôi.

-HẢ!!

Cái tên mặt sắt này, tôi không nghĩ hai người có thể kết đôi với nhau. Họ nhìn tôi cười, rồi dắt nhau ra khỏi nhà. Vì Diệp từ đâu chui ra, tay cầm tập bản thảo dày cộp nhờ Hoàng Ân đeo đi in để nộp cho tòa soạn. Nhìn quanh chỉ còn lại tôi với tên Hữu Thần mắc dịch...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Lần này tôi lại như sét đánh khi nghe hấn nói: “tháng sau phải phẫu thuật thay tim”. Choáng quá, tôi lập bập:

-Anh không đùa tôi đấy chứ?

-Anh lấy sinh mạng của mình ra đùa với em sao?

-Anh định làm gì?

Hấn nở nụ cười đều đặn lại gần tôi. Hấn lại muốn ăn đòn nữa hả? Cái tên ôn thần này. Giờ thì hấn chỉ cách tôi khoảng hai bước chân. Tôi héch cái mặt căng caangleen xem hấn định làm gì. Hấn đưa tay lên gỡ gỡ cái mũi như kiểu có ccau hỏi nhưng còn khó xử. Chờ đợi câu nói của hấn sao mà bức mình vậy?

-Này! Em cũng yêu anh đúng không?

Trời! sao hấn lại hỏi một câu sến thế không biết. Nhìn cái mặt hấn đâu đến nỗi. Nhưng phải công nhận nhìn hấn bây giờ rất buồn cười. Mà hấn có óc không vậy? Qua bao hành động, lời nói, ngôn ngữ, cử chỉ của tôi mà hấn không đoán được sao? Tôi xì một cái rồi quay đầu:

-Anh đúng là ngốc, siêu ngốc luôn.

-Này...

Hắn kéo tôi lại, bất thành lĩnh bị mất đà. Tôi cảm nhận mặt hắn chỉ cách tôi khoảng 2cm.

“pình-poong... cô chủ đáng yêu nghe mấy đi nào...”

-Tôi có điện thoại.

Hắn buông tôi ra, vẻ cau có lộ rõ. Đúng là đáng yêu. Mà ai vậy không biết? Gọi đúng lúc ghê. Nụ cười của tôi biến mất khi nhìn sdt trên màn hình. tôi run run. Máy điện thoại rơi xuống đất, lật cả vỏ pin ra. Hắn nhanh tay nhặt lên hỏi tôi:-Ai vậy?

Tôi giật lấy điện thoại trên tay hắn, quay đầu ra về. Trước thái độ của tôi, hắn có vẻ lúng túng, đuổi theo:

-Em về hả? Vậy để anh đưa em về.

-Tôi có chân, có mắt, tự về được. Không cần anh.

Hắn đứng sững lại ở đó, ánh mắt đầy thất vọng nhìn tôi. Bỏ đi một đoạn xa, đầu tôi tràn ngập bao cảm xúc khó tả. Sdt này là của người đó. Đã 3 năm rồi,sao người đó lại... Con phần nộ của tôi trào lên.

Là do hồi tôi còn bé, lon ton chạy ra đường, một chiếc xe gắn máy phóng vù tới và... Rầm... Người đó đã lao ra cứu tôi. Và sau tai nạn đó, đôi chân của người đó đã bị cướp đi, vĩnh viễn phải ngồi trên xe lăn.

Ngồi trên taxi, tôi lấy tay xoa trán, thở dài, nghĩ về quá khứ.

-Này! Tôi đã cứu em, mất đi đôi chân cũng vì em. Giờ em phải ở bên cạnh tôi, mãi mãi là người hầu cho tôi...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22

-Không...ng.ng...!

-Gi vậy cháu?

Người lái taxi hốt hoảng quay lại hỏi. Tại câu nói của người đó bỗng dội về khiến tôi khó thở, hét toáng lên. Tôi thở dốc. Cứ như thế, học...học.. cho đến khi về tới nhà. Tôi bước xuống xe, đi vào ngõ. Cửa nhà lại mở toang. Chẳng lẽ lại trộm. Tôi vào phòng bếp thì giật mình khi thấy bố mẹ tôi đang chuẩn bị đồ ăn trong đó. Tôi lắp bắp:

-Sao ba mẹ lại ở đây?

Bố tôi mỉm cười đẩy mẹ tôi sát vào người ông. Họ đều tùm tùm

-Ba mẹ đã suy nghĩ rồi, ba mẹ sẽ không li dị nữa. Con dọn đồ về ở với ba mẹ nha.

-Đáng ngạc nhiên đây!

Tôi nói bằng giọng lạnh tanh,về thờ ơ. Mỗi lần gặp họ, tôi đều có một sự bất ngờ. Lần này thì.. Điều này có đáng mừng không nhỉ? Tôi nghịch nhảm: Có đáng để tôi mỉm cười không nhỉ? Có nên hạnh phúc không nhỉ?” Chứa ời! Nói cho con biết con nên khóc hay nên cười đi. Tôi lại bắt đầu thờ gáp. Lấy bình nước, tôi tự rót cho mình một cốc đầy.

-À! Già Kiệt đang ở trong phòng con đó. Nó vừa về nước.

Cánh cửa phòng kêu kèn kẹt. Một người con trai đẩy xe lăn đi ra. Mồ hôi trên người tôi toát ra như tắm. Người tôi nóng dần, chiếc cốc trên tay rơi choang xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh. Tôi lắp bắp:

-Già... Anh... Kiệt...!

Hắn nở nụ cười đầu. Tôi thở gấp. Nụ cười đó... lúc 8 tuổi... hắn cũng cười như thế dù chân bị liệt. Hắn bắt tôi làm ngựa cho hắn cười để mua vui. Với sức nặng của một thằng con trai, tôi gần như vẹo xương làm đồ chơi cho hắn. Bởi lúc đó tôi chỉ nghĩ vì hắn là ân nhân của tôi.

-Sao! Thấy anh, mừng quá, không nói được gì à?

Bỗng đèn điện chớp chòen rồi tắt bụp. Bóng đêm bao trùm, người tôi run lên. “Có bao giờ mọi người nghĩ để căn phòng trở nên ấm áp thì phải làm gì? Để tôi nói cho một cách nhé: dùng nến đó. Điều quan trọng là hãy cầm nến bằng chính đôi tay của mình. Để cảm nhận hơi nóng trực tiếp câu từng giọt nến nhỏ xuống tay.” Già Kiệt đã bảo tôi như thế và tôi làm như thế. Sau đó cả một tuần, một tháng, bàn tay tôi phải băng bó, không thể cử động được.

Tôi chỉ nhớ lúc đó nước mắt rơi mặn chát đầu môi mà không tài nào lau đi được. Tôi đã cố gắng để không kêu lên vì sức nóng của nến. Trái tim tôi nghẹn lại, đau đớn và uất ức. Không hề có một ai biết, không có một ai quan tâm. Từ lúc đó tôi biết mình phải trở nên mạnh mẽ, dám đối mặt.

Ánh đèn bỗng sáng vụt đưa tôi trở về với thực tại. Tôi đứng sững ở đó nhìn Già Kiệt trong khi mẹ tôi quét dọn đồng thủy tinh.

-Tạm thời. Già Kiệt sẽ ở lại nhà con, vì mới về nước, ba mẹ chưa sắp xếp được chỗ.

-Nhưng chỉ có một phòng.

-Kệ hai đứa. Dù sao hai đứa cũng đính hôn rồi. Chuyện một phòng thì hai đứa tự lo liệu. Ba mẹ có việc phải đi đây. Đồ ăn đã nấu xong hết rồi.

Họ ra ngoài, tiếng cửa được đóng lại. Bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ được gì, chưa biết phải phản ứng làm sao. Một kẻ đã ám ảnh tôi suốt 10 năm trời, khiến cuộc đời tôi trở nên bất hạnh và đen tối. Tôi nhìn hắn, ánh mắt tôi chỉ muốn cho hắn biết: “Đây! Ngươi đã thành công trong việc biến tôi trở nên nóng nổi này, biến ta thành như một con hủi...”

-Này! Sao em không nói gì?

Già Kiệt lăn xe lại bàn ăn, vừa cười, vừa hỏi tôi. Tôi im lặng, chả biết nói gì. Bỗng chuông cửa reo ầm lên, tôi chưa kịp ra mở cửa thì tất cả đã vào. Bình tĩnh, tôi kiểm tra lại tất cả mọi người vừa mới tới. Tên mặt sắt Trịnh Thiên Vương, Hoàng Ân, Vi Diệp, Ái Lệ, Giang Hữu Thần và cả cô ả Lý Tâm Như nữa. ai cũng xách đồ cười vui vẻ. Tôi nhú mày không hiểu-Mọi người đến đây làm gì?

-Ăn mừng chứ sao. Hối lạ.

Tên mặt sắt lên tiếng. Ái Lệ dẫn nhỏ Vi Diệp lại xuyết xoa bàn ăn.

-Ai cha! Có đồ ăn sẵn rồi. Thế thì nhập tiệc thôi mọi người ơi!

Rồi tất cả quay sang chỉ vào Già Kiệt:

-Ai đây?

-Mọi người là bạn của Liễu Liễu à? Tôi là Già Kiệt-bạn trai của cô ấy.

-Bạn trai. –Tất cả đồng thanh toàn tập.

Ánh mắt của Hoàng Ân và Hữu Thần tóe ra lửa. Có vẻ tình huống này tôi chưa kịp lường tới. Lại đánh nhau như lần trước thì khôn. Đầu tôi vẫn chưa thoát khỏi dòng cảm xúc của quá khứ đau buồn ấy nên chẳng buồn giải thích nữa. Mặc cho hắn muốn nói gì thì nói. Nhưng tôi đâu có được yên. Tên mặt sắt và Hoàng Ân chạy lại, hai người cầm cả hai tay tôi:

-Giải thích đi! –Họ đồng thanh toàn tập.

Tôi vung tay hai người này ra, kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

-Chuyện này là chuyện của tôi, liên quan gì đến hai người mà tôi phải giải thích.

-Nói thế sao được? –Hoàng Ân gắt lên.

-Ngồi xuống đi!.

Tôi buông một câu rồi bắt đầu ăn. Như một mệnh lệnh đầy uy lực, mọi người đều chọn ghế ngồi cho mình. Tên mặt sắt với cô ả Tâm Như ngồi cạnh nhau. Hữu Thần ngồi đối diện tôi, đưa ánh mắt hằn học đưa cho tôi và lờm xém tên Già Kiệt đang cười tùm tùm ngồi cạnh tôi. Bên cạnh là Hoàng Ân, trên người hắn cũng toát ra mùi sát khí cũng không kém.

-Giờ em phả giải thích đi chứ? –Hữu Thần lờm tôi, nói.

Thấy tôi im lặng, Già Kiệt cầm bàn tay phải của tôi làm tôi giật mình, chiếc thìa đang trên tay tôi bị rơi tùm vào bát canh bên cạnh. Tôi quay lại lờm hắn.

Hắn nói:

-Có gì đâu mà phải giải thích? Chúng tôi là cặp thanh mai trúc mã. Lễ đính hôn của chúng tôi đã được tổ chức rồi. Chỉ cần lên đại học, chúng tôi sẽ sống chung. Lúc đó mọi người đến chúc mừng là OK rồi.

Hắn đang nói cái quái gì vậy? Sau câu nói ấy, bao ánh mắt đổ dồn về phía tôi. Mùi sát khí nặng nề, không gian im lặng đến ghê người. Thế là đủ. Sức chịu đựng của tôi cũng có hạn thôi. Tôi vung tay hắn ra, đứng dậy, đập tay xuống bàn, bát canh đỏ ụp xuống bàn luôn. Tôi đe bằng giọng lạnh tanh và khuôn mặt không chút biểu cảm nào.

-Thôi được rồi đấy.

Tôi không quát, cũng không hét, chỉ buông một câu đó mà Vi Diệp với Ái Lệ mặt mũi tái mét. Cô ả Tâm Như cũng im lặng. Tên Già Kiệt lạnh lùng không kém:

-Ngồi xuống đi! Không được đối xử với khách như vậy.

Hắn định ra lệnh cho tôi như trước sao? Hắn nghĩ tôi vẫn là con ngốc luôn nghe theo lệnh hắn như ngày xưa hả? Nếu hắn nghĩ vậy, tôi sẽ cho hắn thấy. Dương Liễu Liễu này đã thay đổi rồi. Sự tức giận của tôi dâng lên đến tột đỉnh nhưng chưa kịp nói thì Hoàng Ân đã đẩy tôi sang một bên, xưng xia với Già Kiệt.

-Anh nghĩ anh là ai mà dám ra lệnh cho cô ấy.

-Tôi nói rồi, Liễu Liễu là vị hôn thê của tôi. Cậu hiểu chứ?

Đột nhiên Giang Hữu Thần đứng dậy, tiến lại gần Già Kiệt. IQ của tôi đủ thông minh để dự đoán hành động tiếp theo của tên mặc dịch này. Tôi nói:

-Đây là chuyện của tôi. Cấm ai được xen vào.

-Ai bảo đây là chuyện của cô, đây là chuyện của tất cả chúng tôi. Cô đang bắt cả 3 tay đây hả? Mê hoặc 2 tên bạn của tôi, giờ lại thêm con gà xì què này nữa...

Tên Trịnh Thiên Vương nói mà tôi tức đến ói máu. Tôi đáp lại:

-Thì sao nào? Đó là quyền chọn lựa của tôi. Và ngay bây giờ tôi có thể đá tất cả ra ngoài sân.

-Anh Trịnh Thiên Vương nói đúng đó. Đây là vì hạnh phúc của chị, không thể nào bỏ qua được. –Vi Diệp lên tiếng.

-Được thôi! Mọi người thử nói xem, mọi người có quyền gì mà xen vào cuộc sống của tôi???

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tôi nói nhỏ nhẹ hết mức, cố lấy lại giọng bình thường. Mọi người nhìn nhau, tên Hoàng Ân lên tiếng:

-Tôi đã hứa là sẽ bảo vệ cho cậu, nhưng tôi nghĩ là cậu sẽ chọn Hữu Thần. Giờ lại thêm một con gà xì què này tranh giành cậu. Tôi xin lỗi. Tôi tuyên bố tôi sẽ chính thức cạnh tranh công bằng để lấy được hạnh phúc cho bản thân.

-Vì hai thằng bạn của tôi, tôi buộc phải xen vào quyền chọn lựa của cô để bảo vệ hai thằng ngốc này. –Tên mặt sắt lên tiếng. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Rồi đột nhiên cô ả Lý Tâm Như cũng nói:

-Cậu đã từng giành Hữu Thần với tôi, cậu là người đầu tiên đánh thắng tôi. Vì thế cậu nhất định phải ở bên Hữu Thần. Hữu Thần! Tôi ủng hộ anh!

-Cảm ơn! –Tên mặc dịch buông một câu với nụ cười thảo mẫn.

Đến lượt Vi Diệp:

-Chị là ân nhân cứu mạng của em. Vì vậy, cách đền ơn của em chính là nhận chị làm chị dâu. Hoàng Ân! Em ủng hộ anh.

-Đại ca! Em muốn ủng hộ quyết định của riêng chị nhưng không được rồi. Em nghĩ mình nên ủng hộ anh Hữu Thần. Tha lỗi cho em.

Thì ra tất cả mọi người đều có lý do của mình để xen vào cuộc sống của tôi. Nực cười quá. Nhưng chưa thấy lý do của tên mặc dịch đưa ra. Tôi nhìn

đều hần. Hần đáp lại bằng nụ cười. Nhưng từ miệng hần bật ra những lời nói nghiêm túc.

- Sinh mệnh của em đã thuộc về tôi. Chính vì vậy em chỉ có thể lựa chọn và ở bên tôi mà thôi.

- Vậy sao? –Giả Kiệt tặc lưỡi nói.

-Anh nói vậy là ý gì? –Hoàng Ân lên tiếng.

-Chà có ý gì cả. Nhưng tôi thấy điều cậu ta nói cần sửa lại. Sinh mệnh của cô ấy đã là của tôi, từ rất lâu rồi. Phải không Liễu Liễu?

Tất cả ánh mắt đều dồn về phía tôi như mong ngóng câu trả lời. Chúa đã sắp đặt mọi chuyện trở nên thế này. Giả tôi có đủ sức để chống lại nó. Nhìn vào ánh mắt của từng người, tôi thấy xót xa cho chính mình. Khó tâm của tôi, sao họ không hiểu. Tôi đưa tay lên trán vỗ nhẹ kèm theo mấy cái thở dài. Muốn uống chút gì đó quá.

-Này! Sao cô không nói gì? –Tên mặt sắt lên tiếng.

Tôi vớ lấy túi đồ mà mấy người ki mang theo, tìm được lon bia, tôi uống một hơi dài cho đến khi cạn. Tôi bóp chặt lon bia rồi dón tất cả tức giận của mình lên đó. Tôi cười một cách mệt mỏi. Giờ thì bất cần đời luôn.

-Trong số các người, ai muốn có sinh mệnh của tôi nào? Nói đi! Tôi sẽ cho người đó.

Tôi nhì khắp mọi người, giành cho họ một tràng cười khà ồ. Thật ra, nước mắt tôi đã nhòe. Tôi gục xuống, tay đưa lên ngực dăm liên hồi. Tôi mệt mỏi lắm rồi. Giả tôi có thể chết ngay bây giờ thì thật tốt biết bao. Sao ông trời lại cứ hành hạ tôi thế này? Chẳng lẽ tôi đã làm gì sai hay sao. Người tôi như nhũn ra, không còn chút sức lực nào cả. Một vòng tay xiết nhẹ lấy tôi, ân nhẹ người tôi vào vai hần:

-Cứ khóc đi, đừng nén nữa. Khóc đi, em sẽ thấy thoải mái.

Giọng nói nhẹ nhàng của Hữu Thần. Tôi cứ thế gục vào vai hần khóc thật to, chả cần biết xung quanh đang như thế nào. Con nắc dòn đập kéo đến làm tôi khó thở. Đau lắm. Tim tôi đau thắt lại. Tôi chẳng biết vì sao cuộc sống của tôi lại thành ra thế này. Tôi không muốn....

Tôi thấy mệt mỏi rồi là đi lúc nào không biết. Đến khi tỉnh dậy thì tôi thấy mình đang nằm trong phòng, đầu tôi hơi nhức, trên trán có một tấm băng ướt. Tôi vạch chăn, định bước xuống giường nhưng người tôi dường như không còn sức lực nên lại nằm vật xuống giường. Tiếng cửa phòng mở, tên Giả Kiệt mở cửa lén xe vào.

-Em nên nghỉ đi, đừng xuống giường vội. Cả đêm qua em sốt cao lắm đó.

-Mặc tôi, mướn gì anh quan tâm.

Tôi cố nhếch người lên. Đầu tôi càng đau, cả người nhức nhối. Hần ta cười, ngồi đan tay vào nhau:

-Em nên thay đổi đi, đừng lúc nào cũng vẻ mặt lạnh lùng. Mà sao em giờ yếu đuối vậy? Lần đầu tiên anh thấy em khóc trước bao nhiêu người.

Hần nói bằng cái giọng nhòn nhọt nghe thật khó chịu. Tôi lại bắt đầu thở gấp. Hai tay tôi chống xuống giường, nắm chặt vào gối, mắt tự dưng nhòe ra.

-Sao anh lại về đây? Đeo bám tôi như thế chưa đủ sao? Đã 10 năm rồi, anh lại muốn quay về hành hạ tôi nữa sao? Hãy buông tha cho tôi.

-Sao em lại nói vậy? anh về đây là để tìm em, chúng ta sẽ lại như ngày xưa.

-Ngày xưa ư? Chính vì anh mà tôi ra nông nỗi này. Anh có biết những ngày sống cùng anh trong mấy năm trời đã biến cuộc sống của tôi thành địa ngục. Tôi hận anh. Tôi sẽ không để anh khống chế tôi nữa đâu!

-Ày.. không ngờ em lại nghĩ xấu về anh như vậy. Đã thế thì anh xin lỗi. Anh sẽ không buông tha em đâu.

Hần buông xong câu nói đó liền lái xe ra ngoài. Tên chó. Đồ khốn kiếp. Anh nghĩ tôi sẽ sợ anh sao? Vớ lấy cái gối, tôi ném ra lối cửa. Sao hần không chết đi, về đây làm gì? Hần lại muốn biến cuộc sống của tôi thành địa ngục nữa hay sao? Tôi mệt mỏi, gục xuống gối khóc nức nở cho đến kho một quá, thiếp đi lúc nào không hay...

thế. Nghe lời anh. Anh chỉ muốn nói với em là anh không bao giờ có ý nghĩ phản bội em. Thực ra anh rất yêu em. Anh xin lỗi. Anh không thể...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tỉnh dậy lần thứ 2, tôi thấy đỡ mệt nên xuống giường. Có tiếng lạch cạch trong nhà vệ sinh, cửa khép hờ, tôi lén nhìn vào. Gần như tôi chết lặng vì cảnh đó. Tên Giả Kiệt bị ngã xõng xoài ra, chiếc xe lăn bị nghiêng đổ, khuôn mặt hắn tím tái, tay đập xuống nền, tức giận. Chỗ hắn nằm có vũng nước. Có lẽ hắn muốn đi vệ sinh nhưng không ai giúp. Tôi quay ra, dựa lưng vào tường. Tất cả là do hắn đã cứu tôi. Vì tôi mà hắn cũng đã chịu đựng rất nhiều. Có lẽ cũng vì thế mà suốt mấy năm liền, hắn đã trút giận lên tôi, biến tôi thành con rối. Tại sao? Tại sao ông trời phải làm thế, khiến tất cả phải khổ sở. Già lúc đó tôi chết đi thì mọi chuyện đã không xảy ra. Nhìn giọt nước mắt lăn trên má hắn, tôi nghẹn lại. Trở về phòng, tôi gọi cho Hoàng Ân. Chỉ 2' sau anh ta có mặt nhưng có cả tên mặc dịch Giang Hữu Thần nữa. Tôi chỉ bảo hai người họ vào nhà vệ sinh giúp tên Giả Kiệt. Hai tên mặc dịch ngo người, định phản đối việc giúp kẻ thù nhưng nhìn con mắt đỏ ngòm của tôi, họ đành ỉu xiu vào giúp.

Ngồi ngoài ghế, có nghe loáng thoáng tiếng cãi nhau rồi lại im bật. Tôi thấy lo liền đi vào phòng. Hoàng Ân cau có:

-Đã giúp hắn rồi lại còn mang về mặt. Đây cốc cần. Con gà xì que này đúng là không biết điều.

Giang Hữu Thần cũng đi ra, cầm nhẹ vào tay tôi, làm tôi giật mình. Hắn nói:

-Đi theo anh, anh có việc cần nói.

-Đề sau đi.

Tôi dùng hat tay đẩy hắn ra rồi bước vô phòng. Khép cửa lại, tôi tiến lại gần giường. Già Kiệt không nhìn tôi mà hướng mắt ra phía cửa sổ. Tôi lên tiếng:

-Anh về Mĩ đi. Ở đây không phù hợp với anh.

-Em sẽ đi cùn anh chứ?

Hắn quay ra nhìn tôi, vẻ mặt chăm chú, hơi au au đỏ.

-Không. Nói thẳng ra là tôi muốn anh biến mất trước mặt tôi. Anh hiểu chứ?

-Anh đã làm gì khiến em hận anh như thế?

-Điều này thì anh phải biết chứ?

-Anh sẽ bù đắp cho em. Anh đã đặt vé máy bay rồi. Tháng sau chúng ta sẽ đi.

-Tôi sẽ không để anh sắp xếp cuộc đời tôi nữa đâu. Giờ tôi không phải là con bé ngây thơ luôn răm rắp nghe theo lệnh của anh nữa đâu.

-Em phản đối cũng vô ích. Bố mẹ em cũng đã đồng ý rồi. Họ đã trao em cho tôi rồi.

Họ luôn như thế, luôn bán rẻ con gái ruột của mình vì vốn đầu tư cho công ty mà bố tên Giả Kiệt hứa sẽ chi trả. Nhưng các người đã làm hết rồi, tôi thà chết chứ không để các người sắp đặt nữa đâu. Nhìn cái nụ cười của hắn, giá mà tôi có thể giết hắn ngay tức khắc thì tôi cũng sẽ làm. Tôi nhếch mép cười nhìn hắn với tất cả sự tức giận của mình. Cửa chợt mở, Giang Hữu Thần từ ngoài bước vào, mặt hầm hầm, mùi sát khí nặng nề xung quanh hắn.

-Liều Liều là của tôi. Anh không có quyền bắt ép cô ấy phải đi theo anh. Nếu anh còn có những lời nói như thế với cô ấy, tôi sẽ không tha cho anh đâu.

Hắn kéo giật, xiết chặt tay tôi, lời đi. Tôi quay lại nhìn Giả Kiệt, anh ta cũng cau mày tức giận, ánh mắt toát lên những tia độc ác. Hữu Thần lôi tôi ra khỏi nhà trước sự ngỡ ngàng của Hoàng Ân. Con sh của hắn dựng trước cổng, hắn đưa tay tra chìa khóa, tiếng máy nổ vang lên. Tôi vẫn đứng im cho đến khi hắn quay đầu lại giục:

-Lên xe đi!

Hoàng Ân chạy ra khỏi cửa. Tôi cứ như con ngố, đứng sững đó, không biết nói gì, mặc cho tên Hữu Thần kéo tôi ngồi lên xe. Chiếc xe phóng đi. Hoàng Ân như ngổ đứng giữa đường nhìn theo. Như thoát khỏi cơn mê, tôi bừng tỉnh, đập vào lưng hắn:

-Dừng lại, anh đi đâu vậy? Ngồi im đi.

-Dừng lại ngay.

Hắn bỗng phóng vọt lên khiến tôi ngã người về phía sau. Gió tạt vào mặt rất. Rồi hắn lại phanh gấp khiến tôi đổ người về phía trước. Theo bản năng, tôi vòng hai tay ôm lấy người hắn. Cho đến khi trở lại bình thường, định buông tay ra thì một tay hắn nắm chặt tay tôi, kéo người tôi sát hẳn vào hắn:

-Cứ ngồi vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Như một con ngỗng ngoan ngoãn, tôi không phản ứng lại nữa. Bàn tay hắn ấm áp nắm chặt tay tôi, mùi hương của hắn theo gió lan tỏa di dịu. Qua guongchiecieus hậu, tôi nhìn thấy khuôn mặt của hắn, một vẻ rất hiền dịu, đôi môi quả anh đào khẽ nhếch lên cười. Đẹp mê ly. Một cảm giác rất rõ dội lên trong lòng. Tôi hiểu cảm giác ấy và đón nhận nó. Anh đã cho tôi sự an toàn, thấy được bảo vệ và quan tâm.

-Định đi đâu đó? –Tôi hỏi.

-Không biết. Lượn thế cho khuây khỏa thôi.

-Điên.

Tưởng hắn có kế hoạch gì, ai dè lại lượn xe không. Đây là lần thứ hai hắn chở tôi nhưng cảm giác không giống nhau. Dừng xe lại ở bến Hàn, bên cạnh con sông to dưới gầm cầu, gió thổi lạnh rất, nhiều người buông cần câu cá. Hắn kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế cạnh bờ sông, trời bắt đầu tối dần. Trên cầu, xe cộ nối nhau đi đông nghịt nhưng ở dưới này, mọi người vẫn yên tĩnh thư thả...

-A..a..a..a..a...!

Tôi gần cổ hét một hơi dài. Thoải mái thật. Tôi quay ra cười tươi như đười ươi với hắn. Hắn buông tay thông, trở mắt nhìn tôi. Đưa tay lên cơ mặt:

-Mặt tôi dính gì à?

-Không.ng.. -Hắn nói lặp bập. –Em vừa cười với tôi.

-Điên.

Trời oi. Sao tôi lại vô duyên thế chứ? Phí cả nụ cười. Tự dừng lại đi cười với hắn. Chắc tôi bị âm IC mất rồi. hix. Tôi ngồi xuống ghế, hắn cũng ngồi theo.

-Nói cho anh biết mọi chuyện đi!

Hắn nhìn tôi với vẻ mặt rất chân thành. Thế là tôi kể cho hắn nghe tất tần tật từ đầu đến cuối. Nghe xong xuôi, mắt hắn không còn là sự chân thành nữa mà là những tia lửa, răng nghiền ken kết. Rồi hắn đứng bật dậy làm tôi giật mình:

-Thì ra là vậy. Hắn dám làm vậy với em, hành hạ em suốt mấy năm trời. Anh sẽ không tha cho hắn.

Tôi cầm tay hắn kéo lại, nói bằng giọng tiếc nuối:

-Nhưng hắn đã mất đi đôi chân. Giả như người đó là anh thì anh có buông tha cho em không?

-...

-Chắc là không rồi...

-Đừng có vợ đứa cả nắm vậy chứ.

Hữu Thần nhíu mày nhìn tôi, nói hơi hậm hực một chút. Dễ thương ghê cơ. Lúc này tôi thấy sồn hết cả gai ốc vì gió lạnh. Đưa tay xoa xoa cho có chút chơi ấm

-Hay anh chở em về? Anh đúng là vô tâm, em mới ốm dậy lại lôi em ra đây.

-Không.Anh muốn thì về trước đi.

-Em đúng là...

-Trời ơi! Sao mình lại thấy đói vậy trời? –Tôi lẩm nhẩm một mình, vừa xoa cái bụng xẹp lép. Tự dừng lại thấy đói cồn cào. Hắn chả biết nghĩ gì cả, cứ ngồi cười, mắt thì sáng lên lấp lánh.

-Em đói hả? Vậy để anh đi mua đồ ăn.

Ôi trời. Tại hắn gì mà thính vậy? Tôi chỉ nói lẩm nhẩm thôi mà hắn cũng nghe thấy. Chán quá. Tôi quay ra nhìn hắn với vẻ mặt bí xị:

-Tôi muốn ăn kem quá...

-Đợi anh chút.

Anh ta chạy đi ton ton như một đứa trẻ, nhìn mà buồn cười, đáng yêu thật đó. Gió lại thổi mạnh hơn. Người tôi run lên, nổi hết cả gai ốc. Sao mà lạnh vậy chứ. Những lúc bên hân, tôi thấy thật thoải mái. Đến đây, tôi thờ dài vì biết trước chuyện này sẽ chẳng đi tới đâu, dù tôi có thực sự yêu Hữu Thần thì đã sao... Dđottj nhiên:

-Này cô em,sao cô em ngồi cô đơn vậy? Đi chơi với tụi anh đi.

Khoảng 4-5 tên lượn xe trước mặt tôi, lại còn huýt sáo, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Thật bức mình, Tôi không thèm để ý mấy tên beccie này. Đưa mắt loay hoay nhìn xung quanh xem hân đã về chưa. Mới có một lúc mà sao tôi thấy nhớ hân vậy chứ? Chúa ơi.Chết con rồi, con trúng độc phim tình cảm mất rồi.. hix

-Này cô bé. Không nói gì à?

-Biến đi! Thật bức mình.

Bọn chúng trừng mắt nhìn xoáy vào tôi, carlux dừng xe, khoác vai nhau tiến lại gần tôi. Tôi thờ dài, nhìn xung quanh. Sao lâu vậy trời. Tôi giật mình ngẩng lên vì một tên trong số chúng dám vuốt má tôi. Nhìn khuôn mặt của tôi, chúng ôm bụng cười. Đang lúc bức mình. Coi như sả stress sau mấy ngày không vận động. Tôi đứng dậy, bẻ tay côm cốp.

-Cô em định làm gì vậy?

-Làm gì à?

Toi nhếch ,kép cười, vừa giơ chân đá vào bụng một tên đứng trước mặt. Ba tên còn lại thấy đồng bọn bị đánh liền nhảy vào đánh tôi. Chân tay tôi hoạt động liên tục. Sau khoảng 10s, cả lũ ôm bụng, kêu chí chóc, mắt nhìn tôi rồi bỏ chạy. Cho xe nổ,cả lũ chạy đi không dám quay đầu lại.

-Một lũ nhát gan.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Ồi mẹ ơi, lâu không cử động mạnh tự dưng thấy ê ẩm. Một bàn tay đặt lên vai tôi làm tôi giật mình quay ra. Là Hữu Thần. Hân cau mày, tay cầm túi kem. Đồ keo kiệt, thấy con gái bảo muốn ăn kem thì mua mỗi kem thôi sao? Ngốc thật đấy.

-Ai cho em đánh nhau?

-Tại bọn họ trọc tôi trước chứ.

Oái. Sao tôi lại phải giải thích cho hân cơ chứ. Điền thật. Tôi giằng lấy túi kem từ tay hân rồi ngồi xuống, mặt hân trừng trừng quát:

-Anh đã nói là em không được đánh nhau nữa cơ mà.

-Thế sao anh không bảo vệ tôi, ở cạnh tôi lúc đó lại còn càu nhàu. Mà sao anh mua hộp kem nhỏ vậy, chả bỏ dính răng.

Hân ngồi xuống cạnh tôi, mặt đăm chiêu rồi đột nhiên giằng hộp kem từ tay tôi, buông một câu làm tôi suýt ngất.

-Em đang ốm, không được ăn lạnh.

-Thế anh mua làm gì? Vứt đi thì phí lắm

-Không được.

-Có đưa đây không? –Tôi trừng mắt quát vì quả dâu ở trên đầu hộp kem hấp dẫn quá. Thèm chết đi được. Hân lắc đầu nghiêm nghị. Nếu bỏ qua trái dâu thì tiếc quá. Tôi buông giọng năn nỉ:

-Một miếng thôi. Đi mà... (Tôi kéo tay áo hân.) Anh có biết tôi thên sắp nhỏ dài ra rồi không hả? Ồi trái dâu chín. Cho tôi một miếng thôi... hix...

-Hahaha.. Em cũng biết làm nũng hả? Dễ thương thật đó. Thôi được.

Hân cười tủm tỉm, tay cầm trái dâu giơ lên. Ồi háo hức quá. Trái dâu tan chảy trong miệng sẽ tuyệt lắm đây. Nhưng hân giơ trước mặt tôi, cười nửa

miệng:

-A.. đi.

-Anh thật là. A..a..

Tôi định đập lây trái dâu chín mọng kia, ai dè... Thích...thích...thích... Tìm tôi lại đập nhanh trong lồng ngực. Dâu đâu chẳng thấy, chỉ thấy môi hắn đang ở trên bờ môi mình. Một cái kiss thật bất ngờ. Đầu tôi gần như đóng băng luôn. Cái kiss ngọt ngào trong khung cảnh lãng mạn. Hắn buông ra, mắt nhìn tôi chằm chằm. Chắc mặt tôi ngổ lăm hay sao mà hắn ôm bụng cười.

-Haha. Em dễ thương quá. Cái kiss của anh ngọt hơn trái dâu đúng không?

Đầu tôi như có hàng ngàn quả pháo hoa đang nổ lung tung bành, thật khó chịu. Tôi đưa tay cho hắn một cú đấm bất ngờ vào mặt làm hắn méo mặt luôn. Tôi quát:

-Ai cho anh làm thế? Cái giống becgie kia.

-Becgie! Em dám mắng anh vậy ư?

Hắn xoa tay trên mặt, mắt nhìn tôi trừng trừng. Thật bức mình, đần hão hức muốn ăn thì hắn... Đây là cái giá hắn phải trả, dám làm cụt hứng của tôi. Tôi cau có nhìn ra phía sông, không thèm nói chuyện với hắn nữa.

-Này! Sao không nói gì vậy?

-...

-Giận hả? Ày, anh tưởng Liễu Liễu nhà ta không biết giận cơ đấy.

Nhìn bóng đêm bao trùm, tôi lại thấy trong lòng trống trải. Một cảm xúc gì đó len lỏi trong tâm trí. Dột nhiên có luồng ánh sáng lấp lánh xuất hiện trước mặt tôi. Hữu Thần tay cầm mấy que pháo bông đưa cho tôi.

-Đẹp quá.

-Vừa này đi mua kem, tiện thể anh mua luôn.

Hắn ngồi trước mặt tôi, tay quơ quơ que pháo bông. Tôi đỡ lấy que pháo tứ tay hắn, nhìn từng đốm sáng tóe ra. Hắn bất thành linh keo chân phải tôi ra:

-Này. Anh định làm gì vậy?

-Im xem nào.

Hắn kéo ống quần tôi lên. Bao nhiêu người đi đường lúc đó nhìn vào. Tên mặc dịch tháo luôn giày của tôi ra rồi lúi trong túi quần hắn ra một hộp nhỏ. Tôi cố giằng chân về phía mình nhưng cổ chân bị bàn tay hắn bóp chặt. Trong cái hộp có một chiếc vòng nhỏ sáng lấp lánh, hắn từ từ đeo vào chân tôi.

-Gì kì vậy? Tháo ra ngay. –Tôi quát.

-Anh đã yếm bùa rồi đó, từ nay em sẽ khoog rời khỏi anh được đâu. Anh cấm em tháo ra nghe chưa.

-Dở hơi quá. Haha. –Tôi bật cười thành tiếng.

Hắn nhếch môi, tùm tùm cười, đeo giày lại cho tôi rồi đứng dậy:

-Chắc em đói rồi hả? Chúng ta đi thôi.

-Đi đâu?

-Tí biết liền. Mau lên xe đi.

Tôi ngồi trên xe hắn vì vu. Dù trời lạnh nhưng vẫn rất nhiều sao. Người ngồi trước tôi cũng là một ngôi sao lớn và sáng. Tôi ghé sát tai hắn, thì thầm:

-Có một chuyện liên quan đến anh, anh có muốn biết không hả?

Tôi tưởng tiếng gió rít làm hắn không nghe thấy, ai dè hắn dột nhiên dừng xe lại. Tôi quát:

-Điên à?

-Chuyện gì về anh vậy? Nói đi.

-À. Là một bí mật mà từ khi gặp anh lần đầu cho đến bây giờ chỉ có em biết thôi. Em chưa nói cho ai.

-Hả.Là chuyện gì mà em luôn giấu kín trong lòng vậy?

-Ấy. Đói quá. Hiện tại em lại mất hết cảm hứng để nói rồi.

-Nói đi.Xin em đó. Đừng làm anh tò mò.

-Không thích.

Nhìn bộ mặt ngổ ngáo của hắn làm tôi không nhịn được cười. Tôi nhất quyết không nói làm hắn cau có nổi xe đi tiếp. Tưởng hắn đưa tôi đi đâu, ai dè đến nhà hắn.

-Về đây làm gì?

-Vào đi. Người em lạnh run rồi kìa.

-Không thích.

-Không thích cũng phải vào.

-Không đi. Anh làm gì được tôi nào?

Hắn bế xốc tôi lên từ đằng sau. Cái tên becgie này. Hắn dám làm thế? Tôi giãy nảy:

-Đồ dâm dê kia. Bỏ tôi xuống mau.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Hắn cứ thế bế tôi vào tận trong phòng khách. Ngại quá, mặt tôi đỏ hơn trái cà chua vì mẹ hắn đang ngồi trên ghế. Hắn thả tôi xuống, mặt cười tươi như hoa. Tôi ríu rít cúi chào:

-Cháu chào bác.

-Sao con đưa con dâu ta đến muộn thế? Mẹ đợi sốt hết cả ruột.

-Ồ... -Tôi ngó người.

Mẹ hắn cười tủm tỉm tiến lại gần tôi, khoác lên người tôi một chiếc khăn to, vẻ lo lắng rồi quay sang Hữu Thần quát:

-Con dám để con dâu của ta chịu rét mướt thế này hả?

-Dạ, không phải thế đâu. -Tôi xua tay cười.

-Con kho9ng phải bệnh nó. Nó đâu biết quan tâm phụ nữ đâu.Chắc con đói rồi,mau vào ăn thôi đi. Mẹ đã chuẩn bị đồ ăn rồi.

Bà kéo tay tôi thân mật. Mẹ đẻ của tôi cũng chưa bao giờ thân mật với tôi như thế. Phòng ăn khá rộng, nguyên một bàn đầy rẫy thức ăn ngon. Hữu Thần ra vẻ lịch sự kéo ghế cho tôi ngồi rồi ngồi xuốngs ghế bên cạnh. Tóm gọn lại chỉ có 3 người. Mấy người hầu khongowr lại mà tản ra làm việc. Bà nói:

-Con cứ dùng tự nhiên đi.

-Em cứ tự nhiên như ở nhà.

Tôi ứ ó chả biết nói gì. Bà cười thân mật, gấp đầy thứ ăn vào bát cho tôi, giục tôi ăn đi. Hữu Thần ra vẻ khó chịu:

-Mẹ phải công bằng chứ. Con là con trai mẹ cơ mà.

Tôi bật khóc vì trong lòng cảm thấy hạnh phúc quá. Từ bé tới giờ đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác đang sống trong một gia đình. Bà ngơ ngác:

-Con dâu sao vậy? Trời ơi,sao lại khóc, đang vui về mà.

-Cháu xin lỗi. Tại cháu thấy hạn phúc quá. Đã lâu rồi cháu không được ai quan tâm như thế.

-Em thật là, trẻ con quá đi. Đừng có khóc. Nói là hạnh phúc thì phải cười lên chứ.

-Mẹ không nghĩ một bữa cơm đơn giản như thế này lại có thể khiến co khóc.

Tôi lau nước mắt, cố ăn cho thật nhiều. Vừa ăn xong, bà đã kéo tôi lên lầu. Căn nhà đẹp thật. Kiến trúc căn nhà thật sang trọng. Bà bảo tôi đứng yên trong phòng rồi lỗi trong tủ ra những bộ váy lấp lánh.

-Hôm nọ đi mua đồ, mẹ đã chọn rất nhiều đồ cho con.

-Cho cháu ư? –Tôi hỏi.

-Con cầm vào trong thay đồ đi, xem có hợp không?

-Cháu không...

-Này. Phải nghe lời mẹ chứ. Vào trong thay đồ đi con.

-Dạ...

Tôi ôm đồng váy hồng vào trong phòng thay đồ. Size khá vừa nhưng vòng 2 ôm chặt quá, lại vừa ăn no nữa nên tôi hơi khó thở. Váy riềm hồng đến đầu gối. Bình thường tôi vẫn mặc thế nhưng bây giờ cứ thấy thế nào ấy. Tôi bước ra ngoài mà chân nọ cứ dúi vào chân kia. Bà tròn mắt nhìn tôi, rồi kéo tôi lại chỗ tấm gương. Bà reo lên:

-Con xinh thật đó. Giá mà con là con gái ruột của ta nhỉ. MÀ thôi,con dâu cũng được rồi.

Bác cũng xteen quá. Công nhận mình cũng thấy xinh thật. Cánh cửa phòng mở ra, Hữu Thần bước vào, ngo mắt nhìn tôi.

-Con thấy thế nào? Con dâu ta đúng là một thiên thần.

Hắn như một cái xác bước đi làm tôi ngạc nhiên và hồi hộp. Ánh mắt hắn cứ dán vào tôi làm tôi thấy ngượng ngùng. Hắn cứ thế tiến lại gần, đặt một nụ hôn trên sống mũi tôi. Mặt tôi nóng bừng bừng. Hắn dám... Nếu bà ấy không có ở đây, tôi sẽ cho hắn một trận.

-Em rất đẹp.

-Tôi mím môi, tức xì khói nhưng cố nhịn vì phu nhân đang đứng ở đây. Điện thật. Nhìn đồng hồ đã muộn giờ, tôi xin phép ra về trước ánh mắt toát lên sự thất vọng của bà. Bà muốn tôi ở lại nhưng tôi không thể. Ra đến cổng, hắn định đi sh đưa tôi về nhưng bà gọi giật lại:

-Xe máy trời lạnh nguy hiểm lắm, lấy ô tô đi con.

Bà vừa nói vừa dúi vào tay tôi mấy bộ đồ đó. Cảm xúc ghen lại, tôi lại không dám nhận, đưa tay trả lại:

-Cháu không thể nhận. Nó quá...

-Thôi. Mẹ mua tặng con dâu tương lai của mẹ cơ mà.

Chưa kịp trả lời thì hắn kéo tôi lên xe. Thật là bất lịch sự. Qua cửa kính, tôi đưa tay vẫy chào bà. Tôi vẫn mong có một gia đình hạnh phúc như vậy. Cái cảm giác ấy, khi gặp mẹ hắn cứ dội lên khiến tôi chẳng nhớ trên đường về hắn hỏi tôi những gì nữa....

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Chiếc ô tô dừng lại trước cổng. Tôi xuống xe, tay cầm theo túi đồ, héch mặt lẻ lười định đi vào nhà thì hắn chạy nhanh sang,nắm tay tôi kéo giật lại. Bất thình lình đặt nụ hôn lên trán tôi rồi cười toe:

-Mai gặp ở trường nha.

Tôi giờ tay định dọa nhưng hắn cười trừ một cái rồi lái xe ra về. Thật là, tên đốn mạt.

Tôi vừa bước vào nhà thì nghe cái giọng giễu cợt của Già Kiệt.

-Hai người đang hẹn hò hả?

-Sao nào?

Tôi nói giọng khinh bỉ rồi đi vào phòng. Vừa nắm tay vào khóa cửa thì câu nói của hắn vang lên làm tai tôi lúng búng:

-Nếu em không chấm dứt chuyện này thì chúng ta sẽ bay vào tuần sau.

Mặc kệ. Tôi không thèm để ý, vào phòng, khóa chốt cửa lại rồi lăn ra giường. Muốn chợp mắt quên hết sự đời nhưng tôi không tài nào ngủ được. Nếu cứ như thế này thì không được. Cái con gà xì que kia phải ổng ra khỏi nhà thôi. Cái ý nghĩ đó cứ xuất hiện thì đã phải gạt phất đi vì cảm giác tội lỗi dâng lên. Hix. Chứa ôi! Sao con phải chịu cảnh này? Hixhix, muốn khóc quá.

Mặc xác cái con gà xì que ấy nhưng tôi chỉ chợp mắt được một lúc. Đến sáng, hai con mắt của tôi thâm cuồn cuộn lại. Thật tồi tệ. Mặc nguyên bộ quần áo hôm qua, tôi mở cửa bước ra khỏi phòng. Tên Già Kiệt ở trong bếp cùng một thằng cha khác. Hắn cúi chào tôi:

-Cô chủ! Vào ăn sáng đi.

-Tiếc thật, tôi không phải cô chủ của anh.

-Thiếu gia đã nói thế mà.

Hóa ra hắn là trợ lý của Già Kiệt. Tôi tặc lưỡi, tiến lại tủ uống cốc nước.

-Em ngồi ăn sáng đi.

-Phiền phức.

Tôi buông một câu lạnh tanh.

-Cô chủ, chị ngủ không ngon à? Mắt của chị sao lại...

-Im lặng và lo cho thiếu gia của cậu đi.

Tôi thay đồ, túm tóc lên cao rồi đi học. Ra đến cổng thì thấy Hoàng Ân và Già Kiệt đứng cạnh một chiếc ô tô. Hoàng Ân tíu tít:

-Cậu chưa ăn sáng đúng không? Tôi chuẩn bị cho cậu rồi này.

Hoàng Ân vừa nói vừa giơ trước mặt tôi hộp cơm. Già Kiệt nhìn tôi chằm chằm nói:

-Em lên xe đi, chúng ta cùng đến trường.

Tiếng lạch cạch của xe đạp tiến lại gần. Nhỏ Vi Diệp đeo kính, tai nghe nhạc lác lác. Đến gần chỗ tôi, nhỏ hăm phanh, cười tươi. Hồn nhiên chết đi được. Nó đưa con mắt ngạc nhiên rồi nhíu mày nhìn tên trợ lý của Già Kiệt. Chắc lại sợ anh nó có thêm một đối thủ đây mà. Tôi quát:

-Vi Diệp! Xuống xe mau.

-Ồ...

Xuống. Tôi đưa mắt lờm. Mọi người ngơ ngác trước thái độ của tôi, riêng Già Kiệt héch môi cười đều. Chắc hắn đã đoán được hành động tiếp theo của tôi. Vi Diệp dựng xe bước xuống. Tôi giật luôn cái máy nghe nhạc của nhỏ, ngồi lên xe phóng thẳng trước sự ú ớ của nhỏ và Hoàng Ân.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tôi bật cười khi đi qua đoạn đường mà hôm trước đâm vào cái chị kia. Phóng vào trường, việc đầu tiên tôi làm là giải quyết bữa sáng cho tươm tất. Lôi từ can-teen ra chiếc bánh mì, tôi vừa ăn vừa bước lên lớp.

-Sao giờ cậu mới tới lớp. Lại còn ăn bánh mì thế kia?

-Tôi mặc kệ, đi về chỗ. Hoàng Ân cứ lẻo đẻo theo sau nói vớ vẩn. Tên trợ lý Giả Kiệt đẩy xe hán đến chỗ tôi. Ái Lệ từ đâu chạy vào đưa cho tôi một gói quà.

-Hữu Thần nhờ em ddauw cho đại ca.

Ái Lệ ngạc nhiên nhìn con gà xì que rồi hỏi người bên cạnh:

-Ai vậy?

-Minh là người hầu của cậu Giả Kiệt.

Tôi cho cái hộp xuống ngăn bàn, từ từ mở ra. Thì ra là một phong chocolate được trang trí đủ hình mặt cười, buồn, khóc, tức giận... nhìn rất ngộ nghĩnh. Tôi nhếch mép cười thầm, lúy ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt của Giả Kiệt. Hán ta nhìn xoáy vào tôi. Tôi cười nửa miệng, nheo mắt nhìn khinh bỉ anh ta.

Tiết học đầu là tiết thể dục, tôi cùng đám bạn trong lớp ra sân trong sự mệt mỏi. Lẻo đẻo theo sau là Hoàng Ân, Vi Diệp, tên trợ lý và con gà xì que kia. Họ chỉ đi sau, tôi có cảm giác tất cả những con mắt ấy đều dồn về phía tôi. Bỗng tên Hữu Thaanfxuaats hiện,cười, khoác vai tôi làm tôi giật mình. Tôi hỏi:

-Không học à?

-Nhớ em quá. Thế em đã ăn thử cái tôi gửi chưa?

-Chết ghen. –Tôi buông một câu xanh rờn.

-Toàn làm anh mất hứng.

Bọn con gái xúm lại ở đằng trước, mắt nỏ trái tim với một tên cao kều. Nhìn thấy lạ, tôi hỏi Hữu Thần xem hán là ai.

-Đó là Hiếu Quốc. Hán ta ở trong đội tuyển thể dục của trường, đang giữ kỉ lục về môn chạy, cả trường chưa ai phá được. Lúc ddiqua hán, tôi cười khinh bỉ rồi nói với Hữu Thần:

-Hay em phá kỉ lục luôn nha.

-Há???

Hữu Thần lắc đầu ngao ngán rồi nói tiếp:

-Nếu em phá được, anh sẽ thưởng quà.

-Khỏi cần. Em chỉ muốn vận động thân thể thôi.

Tôi chả cần biết có phá được cái kỉ lục gì đó không, cũng chả phải vì món quà của tên mắc dịch. Tôi chỉ tức cái mặt vênh vênh của tên Hiếu Quốc kia. Tôi tiến lại gần tên Hiếu Quốc đó, bọn con gái trở mặt nhìn. Tôi nói hơi giễu cợt:

-Này beggie. Ta thi đấu đi.

-Beggie!

Hán gằn giọng, mặt đỏ dần lên vì tức, bọn con gái thì quay lại nhìn tôi tóe lửa nhưng không dám ngo ngoe. Hán nói tiếp:

-Nhìn tiểu thư thể kia chắc được hai vòng, mà tôi không đấu với con gái.

-Tôi sẽ phá kỉ lục của anh.

Hai con mắt hán nhìn tôi chằm chằm, cứ thế trong vòng 4s. Bọn con gái bắt đầu hô ầm ĩ: đấu đi... đấu đi... Tôi cười với hán:

-Nếu không đấu thì thôi.

-Ai bảo. Thi thì thi.

Hữu Thần nhíu mày nhìn tôi, cười nửa miệng. Tôi quay ra nhìn Hoàng Ân và tên Giả Kiệt. Tất cả những cái mặt kia đều hằm hằm lác đàu. Có vẻ họ không tin tôi. Để xem, Dương liễu Liễu này chưa thua ai bao giờ.Hỏi ở trường cũ, ông thầy dạy thể dục cũng quý tôi như quý vàng ấy chứ.

Tôi thay bộ đồ thể dục, xắn cao ống quần không may để lộ chiếc vòng. Hoàng Ân, Vi Diệp trở mặt nhìn.

-Chiếc vòng kia...

Dưới ánh nắng, nó sáng lên lấp lánh. Hữu Thần tiến lại, vỗ vai tôi:

-Anh tin em

Hoàng Ân làm trọng tài. Đoạn đầu là chạy nhanh 100m. Sẽ khá mệt đấy. Tôi làm vài động tác khởi động rồi vào đường chạy của mình. Tên kia thì bước vào đường bên cạnh.

-Có cần phải nhường cho đoạn không?

-Tôi sẽ cho cậu bề mặt.

-Được lắm...

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tuyệt...t...t... Tiếng còi vang lên. Tôi nhún chân chạy. Gần như 20m đầu, tôi ngang ngửa hấn. Tiếng mọi người hò reo ầm ĩ. Tôi quay sang hấn, cười rồi tăng tốc. Mặt hấn đỏ au khi tôi dần dần vượt qua hấn. Với tư thế chạy chuẩn 100% cùng với sức lực của tôi, tôi cề đích trước hấn 2 bước. Hấn về đến đích, thở hồng hộc, cũng mệt lắm chứ. Hoàng Ân chạy lại:

-Kì tích...

-Kì tích cái cóc. Mệt bỏ hơi tai. Phù..phù...

Cái mặt của tên Hiếu Quốc đỏ au rồi tím lịm. Dù mệt, tôi cũng phải bật cười. Hấn nhìn tôi, miệng lăm bầm, chắc đang chửi vì ghen. Tôi định bỏ hấn quay về hậu phương đang ăn mừng kia thì hấn đưa tay bóp chặt lấy vai tôi.

-Từ từ đã. Cuộc thi đã kết thúc đâu.

-Định làm gì nữa.

Tôi và hấn nhìn nhau tóe lửa. Cuộc thi tiếp theo là chạy bền. Sân thể dục của trường cũng to ra trò, sáng ra lại chỉ được mỗi tám bánh mì, tốn mất bao nhiêu calo rồi. Mệt nhưng nỗ lực không phải là sở thích của tôi. Tự dưng tôi thấy hơi chóng mặt. Sao thế này? Tiếng hò reo lại vang lên ầm ĩ. Quay lại nhìn hậu phương một lần nữa, tôi bước vào tư thế chạy. Hixhix... Cầu Chúa phù hộ...

-Tuyệt...

Tiếng còi lại vang lên. Tôi lại nhún chân chạy. Cái tên vênh vào chạy ngang hàng, nhếch nhếch cười đều. Để xem ai chịu được lâu hơn. Cứ như thế, giữa tiếng reo hò. 1 vòng... 2 vòng... 3 vòng... 4... 5... 6... 7... 8... Mệt chết mất. Tên kia cũng tái mét mặt rồi. 9... 10... học học. Chúa ơi. Mệt quá. Chết mất. Khoogn! Phải kiên trì. 11... 12... 13... 14... Tên kia dừng lại thở không ra hơi. Haha. Cuối cùng tôi cũng thắng. Hấn dừng lại trước vạch đích khoảng 50m. Chỉ 50m nữa thôi. Tôi cố chạy. Nhưng từ đã. Đầu tôi quay quay. Hình ảnh trước mặt tôi được nhân 2, nhân 3, ... Sao thế này, chân tay tôi nhũn ra, bước liêu xiêu và... Tôi ngã xuống trong vòng tay của Hữu Thần. Mắt tôi lịm đim, chỉ nghe tiếng hốt hoảng của mọi người.

-Này... Em sao vậy???

Tôi nắm chặt tay của Hữu Thần, cố mở mắt thật to để lấy lại tỉnh táo. Tôi như bị đứng hình khi trong ánh mắt nhật nhòa của tôi, tên Giả Kiệt bị ngã khỏi xe, ánh mắt và tay hấn hướng về tôi. Giọng hấn nghe rất rõ trong đám hỗn độn:

-Liều Liều...

Có thể hấn đã cố nhào người đỡ tôi chăng? Ôi mệt quá. Tôi cố đứng dậy, bước đi còn hơi liêu xiêu. Hoàng Ân hỏi giọng hốt hoảng:

-Mình đưa cậu vào phòng y tế nhé.

-Thôi. Mình không sao.

Tên trợ lí đỡ Giả Kiệt ngồi lên xe. Tôi tiến lại gần thì hấn kêu đẩy xe về lớp. Vậy là sao? Cảm giác bất an dội lên, như sắp có chuyện gì không hay chuẩn bị xảy ra. Giọng Hữu Thần vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-Em có sao không đó?

-Không.

-Công nhận em cũng hiểu chiến nhĩ. Anh không nghĩ vì món quà của anh mà em phải tốn sức như vậy. Giờ em muốn gì nào?

-Trái tim của anh. –Tôi nói thì thảo trong miệng, rồi lại bằng câu rõ to cho hấn khỏi để ý: -Chả muốn gì cả.

-Ừ.

-nhưng anh thì muốn.

-O. Anh làm gì vậy? Đi đâu thế?

Hấn cầm tay tôi, lôi đi nhanh. Bực mình thật. Đang một mối thì lại lôi người ta đi đâu không nói. Cả tuần mới đi học được một buổi, bây giờ lại bắt người ta cúp luôn.

Lang thang trên hè phố được một lúc, tôi cúi:

-Định đi đâu vậy? Về trường thôi.

-Anh không thích về đó.

-Em thích là được. Đi thôi.

“Cốp..” Hấn dấm dùng tay cốc vào đầu tôi. Điên quá. “Bụp..” Tôi thụi cho hấn một quả vào bụng rồi bỏ đi. Hấn ôm bụng, í ới ở đằng sau. Bực mình thật. Sao số tôi lại dính vào cái tên dở hơi thế không biết. Cẩu không chịu nổi, tôi quay lại đứng trườwcscals mặt hấn nhó của hấn mà hỏi một câu ngớ ngẩn:

-Tại sao? Tại sao lại không thích về đó?

Hấn đứng thẳng người, mắt nheo lại như trọc tức tôi. Cái tên mắc dịch. Hấn ôm bụng cười nắc nẻ. Tôi nắm chặt tay, sẵn sàng tương cho hấn một quả nữa.

-Cười cái gì? –Tôi quát.

-Em ngốc thật đấy. Haha.

-Anh dám..

Hấn tiến lại gần tôi, cái mặt thôi không cười nữa, vẻ nghiêm túc đến phát sợ. Tôi lắp bắp khi hấn đứng sát người:

-Định làm gì vậy? Bỏ tôi ra.

Hấn ôm tôi giữa đường phố thế này, bao nhiêu người đi qua chỉ trở. Xấu hổ quá. Lại còn mặc đồng phục học sinh nữa. Hấn quát tôi đứng im. Trời. Tôi nghiêng răng ken két:

-Bỏ ra. Nếu không anh sẽ phải hối hận đấy.

-Anh không muốn về đó là vì em

-Vì tôi?

-Ở đó toàn những người muốn tán tỉnh em. Ánh mắt họ nhìn chăm chăm vào em, anh không thích.

Dù biết tim tôi đập loạn nhịp, tôi đẩy hấn ra:

-Đồ điên.

-Điên vì anh đã yêu em.

-Anh nghĩ tôi sẽ rớm nước mắt vì câu nói của anh sao. Đừng nói bậy nữa đi.

-Anh nói thật mà.

-Đấy là việc của anh.

Tôi cứ thế quay người bước đi cho hấn lẻo đẻo theo sau. Đã từ bao giờ tôi biết ngân nga một giai điệu tình yêu hạnh phúc.

“Là vì em hạnh phúc khi có anh bên cạnh. Một nụ hôn thật khẽ lên đôi môi mỗi khi buồn..”

Chương 31

Trở lại trường sau giờ nghỉ trưa, tôi gặp Giả Kiệt ở canteen. Hắn đưa mắt nhìn.

- Em đi đâu vậy?

- Đừng quan tâm

- Em sẽ phải hối hận vì không nghe lời anh.

- Thế anh định làm gì nào?

- Cái mà em cũng biết đấy.

Tên trợ lý cầm chai nước ra, đẩy xe Giả Kiệt về lớp. Ý của hắn là gì? Cái mà tôi cũng biết ư? Lại cái cảm giác bất an ban sáng. Cái cảm giác này... Hồi lớp 4, tôi có chơi với một thằng bạn nhưng hắn cấm. Ngoài hắn ra, tôi không được phép chơi với người con trai nào. Lúc ấy tôi cũng chẳng muốn tượng ra nếu tôi với con trai thì hắn sẽ làm gì. Thế là hôm sau tôi vẫn tiếp tục chơi với cậu bạn đó. Tên Giả Kiệt ngồi trên xe hạm lực kêu một thằng to béo đến oánh cậu bạn tôi. Oánh thế nào mà gãy luôn một cái răng cửa, khóc một trận. Từ đấy, tôi cũng chẳng chơi với ai ngoài tên Giả Kiệt ấy.

Tôi tròn mắt, chẳng lẽ Giả Kiệt lại muốn chơi trò năm xưa sao? Ái Lệ đang buồn đưa lê tíu tít với bọn bạn, thấy tôi thì chào:

- Đại ca.

- Chỉ nhỏ đi với tôi, bảo bọn kia về lớp đi.

Ái Lệ đánh mặt lại, héch mặt, ra hiệu cho đám kia về lớp rồi mới quay lại hỏi tôi:

- Có chuyện gì vậy đại ca?

- Giúp tôi một việc.

- Có gì chị cứ nói.

- Hãy theo dõi mọi hành động của Giả Kiệt cùng tên trợ lý. Sai mảy đưa đi bảo vệ Hữu Thần.

- Sao lại vậy? - Ái Lệ trở mặt nhìn tôi, tôi nói tiếp:

- Đại ca linh tính có chuyện chẳng lành. Mau làm đi. Có chuyện gì phải báo ngay cho tui.

- OK. Em làm ngay.

Tôi về lớp, coi như không để ý cái mặt của tên Giả Kiệt đang nhìn mình. Trong ngăn bàn vẫn còn hộp bánh mà Hữu Thần gửi. Không lẽ ăn cái nào hết. Vì Diệp lên bước chân ngồi xuống cạnh tôi, tay nhỏ bao giờ cũng cầm theo giấy và bút. Nó nhón tay lấy luôn cái bánh bỏ vào miệng:

- Ngon thật đấy.

- Ở cái con này. Ai cho mà ăn?

Tôi đóng luôn cái hộp bánh bỏ vào cặp. Thật là, tôi đã không lẽ ăn mà nó dám nhón mặt của tôi một cái. Hix. Tiếc quá. Tiết học chiều tan sớm hơn mọi khi, tôi cùng Vi Diệp đạp xe đạp về nhà. Còn Giả Kiệt được tên trợ lý đưa lên xe ô tô. Chiếc xe của hắn ngang đường tôi và Vi Diệp. Hắn mở cửa xe bảo tôi:

- Lên xe đi.

Quái lạ, trên xe chỉ có hắn và người tài xế. Tên trợ lý của hắn đâu rồi. Tôi nhếch mép, quay vòng xe lại. Trước khi đạp chiếc xe đi, tôi quay lại trả lời hắn:

- Không.

- Vậy thì thùy em.

Hắn kêu tài về lái xe đi tiếp. Chỉ vài phút sau, chiếc xe biến mất. Đường cũng thưa thớt người. Xe đạp bỗng kêu cạch một cái. Vi Diệp ngạc nhiên:

- Gì vậy?

- Chịu.

Hai chúng tôi xuống xe, chiếc xích bị đứt, trượt xuống lòng đường. Sao vậy được? Vừa mới mấy giây trước nó còn ngon lành giờ thì hỏng nặng. Hix. Số sui. Vi Diệp lắc đầu:

- Phía tìm hàng sửa xe thôi.

Điện thoại của tôi reo. A! là Ái Lệ. Giọng chị nhỏ hốt hoảng:

- Bọn chúng đông lắm đại ca. Minh Hữu Thần không địch lại được. Chị đến ngay đi.

- Bình tĩnh nào Ái Lệ. Đang ở đâu?

- Nhà máy bỏ hoang gần trường.

- Đợi đại ca, đại ca đến liền.

Không có một chiếc taxi nào. Vi Diệp hốt hoảng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Đương khá vắng, tôi lao sang đường bên kia đón taxi. Đến giữa đường tôi nhận ra một chiếc ô tô đang lao đến với tốc độ kinh khủng. Lòng tôi như lửa đốt, chỉ biết đến cái nhà hoang đó mà không để ý chiếc ô tô. Và rồi... Tôi cảm giác mình vừa bị cái gì đó lao vào, hất bay lên rồi rơi bộp xuống đất. Tôi thấy đau toàn thân. Tôi nằm đó giữa đường, dần dần mọi người xúm lại quanh tôi. Đầu tôi đau quá. Tôi cố đưa tay lên trán. Ướt ướt. Trời ơi. Máu... Đến giờ tôi chỉ nghe tiếng Vi Diệp hét lên:

- Liễu Liễu.

- Em xin lỗi, Hữu Thần.

Trong đầu tôi bây giờ chỉ còn hình ảnh của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tôi tỉnh dậy trong con mê. Đầu tôi đau nhức, bên cạnh tôi ló nhô toàn người tây, bịt khẩu trang, mặc áo trắng. Chẳng lẽ tôi đang ở trên thiên đường. Chúa ơi. Nghe tiếng họ lầm nhảm bằng tiếng anh:

- Ca phẫu thuật đã thành công, cô ấy đã tỉnh.

Tên Giả Kiệt lặn xe tiến lại gần, cầm lấy tay tôi:

- Em tỉnh rồi sao?

- Đây là đâu? – Tôi thì thảo, mở mắt nhìn xung quanh.

- Bệnh viện. Em bị tai nạn.

Tai nạn ư? Đầu tôi đau nhuwc, cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Hình ảnh chiếc xe đâm hiện về, tiếng Vi Diệp hét lên.

Hữu Thần, anh ấy sao rồi, chuyện gì đã xảy ra? Tôi bật dậy:

- Hữu Thần, anh ấy sao rồi?

- Em đừng kích động. Giờ em phải nghỉ ngơi.

Đầu tôi nhúc lên một cách khựng khiếp, tôi quay ra nhìn Giả Kiệt trùng trùng, túm lấy cổ áo hắn, lắc mạnh:

- Nói mau! Anh đã làm gì Hữu Thần? Nói mau!

hắn gạt tay tôi ra, quát mạnh:

- Thôi đi. Hữu Thần. Hữu Thần. Lúc nào cũng chỉ có hắn.

- Tôi phải tìm anh ấy.

Tôi lao xuống giường, lật hết dây rợ loằng ngoằng ở tay ra. Chạy ra khỏi cửa, tôi chẳng biết phải đi đường nào vì nhiều ngã rẽ quá. Tôi cứ thế chạy thẳng. Giờ tôi chỉ muốn gặp Hữu Thần thôi.

Mấy người bác sĩ cứ đuổi theo ở đằng sau, hét lên, bắt tôi dừng lại. Không thể để họ bắt được. Tôi cứ thế chạy cho đến khi hình ảnh nhòa dần trước mắt. Họ tóm được tôi, đưa tôi trở lại phòng, tôi gãy giữa.

- Bỏ tôi ra mau, ai cho các người cái quyền làm vậy. Bỏ tôi ra mau...

Đưa tôi trở lại giường xong, họ ra ngoài, đóng luôn cửa lại. Tên Giả Kiệt lặn xe đến cạnh giường:

- Em nghỉ ngơi đi.

- Thả tôi ra, tôi cần gặp Hữu Thần.

- Vì tên đó mà đến cả mạng sống mình em cũng không cần sao?

- Đúng vậy.

Hắn ngồi im, như chết lặng trước câu trả lời của tôi. Rồi hắn nói tiếp:

- Thế còn anh thì sao? Anh cũng vì em mà mất đi đôi chân. Lẽ ra em phải ở bên tôi chứ không phải là hắn.

Ánh mắt hắn toát lên vẻ đau khổ cùng cực. Tôi im lặng một lúc, hít một hơi, nói bằng giọng lạnh tanh:

- Lúc chiếc xe lao tới, ai bảo anh ra cứu tôi. Đó là sự lựa chọn của anh. Đừng có hối hận rồi đeo bám tôi.

- Em dám nói như vậy sao? Hối hận ư?

- Hừ. Nực cười. Không là hối hận thì là gì? Chính vì cái lẽ đó mà anh đã hành hạ tôi hơn 10 năm, biến cuộc sống của tôi thành địa ngục. Thế là quá đủ cho sự hối hận của anh rồi đó.

- Nếu biết trước như thế này, anh đã không trở về để tìm em.

- Vậy buông tha cho tôi đi, chúng ta cùng được giải thoát.

Hắn không nói gì mà đi ra. Tức thật. Ôi cái đầu của tôi lại bị băng bó chằng chịt nữa. Hix. Sao số tôi lại khổ thế này? Lần đầu bị đâm thì Giả Kiệt cứu, lần 2 thì được tên mặc dịch Hữu Thần cứu. Sao lần này chả ai cứu mà lại không chết? Chứa cú treu đùa số phận câu con.

Căn phòng căng tanh, tôi rón rén xuống giường, định mở cửa nhưng kéo mãi không được. Họ đã khóa ở bên ngoài rồi. Tôi tức giận đập cửa rầm rầm.

- Thả tôi ra. Tên Giả Kiệt kia, thả tôi ra.

Khàn cả cổ mà không được, tôi sụp xuống đất vì mất sức. Hữu Thần, sao không đến cứu em. Hoàng Ân, cậu ở đâu. Trịnh Thiên Vương, tên mất sắt lạnh lùng khốn kiếp. Ái Lệ, mau đến cứu đại ca... Hix.

.....

- Cô tỉnh rồi à?

Tôi nằm trên giường, bên cạnh là cô y tá còn trẻ. Tôi định lao xuống giường nhưng cô ấy ngăn lại.

- Thiếu gia đã khóa cửa rồi, vô ích thôi.

- Cô làm ơn đưa tôi ra ngoài.

- Tôi không có chìa khóa, cô nên nghỉ ngơi đi.

-Bệnh viện gì mà toàn người tây vậy? Ở Trung làm gì có nhiều đến thế?

-Đây là Mĩ em à...!

-Hả??? Ở Mĩ. Chẳng lẽ hần đã đưa mình sang Mĩ. Chúa ơi. Ngày hôm nay là ngày bao nhiêu vậy chị?

-21 rồi.

Té ra đã được 2 tuần. Trời ơi,làm sao bây giờ. Nhìn mặt tôi có vẻ hốt hoảng, chị y tá hỏi, lo lắng:

-Em sao vậy?

-À không.

Nhìn xuống bàn chân mình, tôi nhớ đến Hữu Thần. Vạch ống quần lên, chiếc vòng đã biến mất. Sao vậy?

-Chị. Chiếc vòng của em đâu?

-Chị không biết. À mà hôm phẫu thuật, chị thấy thiếu gia cầm một chiếc vòng đính đầy máu. Hay là..

-Gọi tên Giả Kiệt vào đây cho em

Tôi vói tay vào người chị ta, cái vòng đó rất quan trọng đối với tôi. Không thể làm mất nó. Vừa lay người chị y tá, nước mắt tôi rơi lã chã.

-Em bình tĩnh, ngồi xuống, chị sẽ gọi thiếu gia.

-Mau lên...

Tôi đập tay xuống giường mà nức nở. Chị y tá móc trong túi ra cái máy bộ đàm, nói vài câu. Hai phút sau,cánh cửa chợt mở, tên trợ lý cùng với Giả Kiệt đi vào. Tôi lao xuống giường, nước mắt chan hòa, kéo tay hần:

-Trả lại chiếc vòng cho tôi. Chiếc vòng đó là Hữu Thần tặng tôi, sao anh lại lấy nó? Trả lại cho tôi.

-Anh vút đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tôi buông tay khỏi người hần.Vứt đi rồi ư? Chúa hãy xuất hiện và nói cho con đây chỉ là một giấc mơ thôi được không? Tôi ném cho hần cái ánh mắt tức giận rồi lên giường, trùm chăn lại, cắn môi để khỏi khóc thành tiếng. Cứ thế, tôi chẳng biết mình mê man bao lâu, lúc tỉnh lị thì thấy chị y tá bên cạnh.

-Tỉnh rồi hả? Mau dậy ăn cơm, uống thuốc nào.

Tôi chẳng còn chút sức lực nào, mệt mỏi và thất vọng, mặc cho chị y tá vực tôi dậy, ngồi vào thành giường. Chị thổi từng thìa cháo đưa lên miệng. Chẳng còn tâm trí nào mà ăn cả. Tôi thì thào:

-Em không muốn ăn.

-Sao vậy được. Phải ăn chút chứ.

Chị cứ gơ trước miệng tôi. Bực mình, tôi vung tay làm bát cháo rơi xuống vỡ tan tành. Hix. Có lẽ người nằm xuống, cứ thế mấy bữa liền tôi chẳng ăn uống gì. Tôi bắt đầu thấy chóng mặt, trời đương tối dần, tiếng cửa cách phát ra. Tên Giả Kiệt đẩy xe đến cạnh giường:

-Sao em lại không ăn?

-Biến đi. –Tôi cầu.

-Tôi hiểu rồi.

Tôi lại nghe thấy tiếng cửa. Chắc hần đã đi rồi. Tôi ngồi dậy, đưa mắt nhìn căn phòng hiu quạnh,đơn độc và lạnh lẽo. Tôi muốn uống chút nước. Nhoài

người ra phía bàn nhưng... Cách... choang... Chiếc cốc rơi xuống sàn vỡ tan. Tôi bước xuống giường nhìn mảnh thủy tinh vỡ trên tay, nó sáng lấp lánh. Sống bây giờ không bằng chết, tôi liều cắt gân tay của mình. Á... đau quá... Máu nhỏ từng giọt xuống sàn. “Chúa hãy mang con đi theo Người. Amen”. Tôi thấy cửa mở ra và chỉ nghe giọng hốt hoảng của chị y tá vì mắt tôi đã nhắm lại, mờ dần.

- Cô chủ...

Tôi tỉnh dậy sau cơn choáng váng, nhiều bác sĩ lơ nhơ bên cạnh giường. Tên Giả Kiệt nở nụ cười khi gặp ánh mắt của tôi:

- Em tỉnh rồi à?

Giờ cái bàn tay băng bó lên, Tôi định giật mấy cái sợi dây lỏng ngoằn ngoèo ra thì Giả Kiệt kêu lên:

- Đừng.

Hắn quay sang nói với mấy người bác sĩ gần đó:

- Tôi có chuyện cần nói với cô ấy, cũng xong việc rồi, mọi người ra ngoài đi.

Căn phòng thoáng hẳn, chỉ còn tôi và Giả Kiệt. Hắn định nói gì? Im lặng một lúc, hắn lên tiếng với vẻ khó khăn:

- Liễu Liễu. Anh xấu xa đến mức đó sao?

-...(Tôi im lặng.)

- Thôi khỏi cần trả lời. Cả đêm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều. Đúng. Chắc anh phải buông tha cho em thôi. Đến giờ anh vẫn không thể mừng rỡ ra cảnh em cắt cổ hay tự vẫn vì cái tên Hữu Thần đó. Hắn quả là hạnh phúc. Trợ lý của anh sẽ đưa em ra sân bay lúc 10h. Đợi đến lúc đó, em nên ăn chút gì để lấy sức. Anh đã báo cho mấy người cùng lớp ra đón em rồi.

Hắn quay xe lẩn đi, giờ tạm biệt. Cho đến khi cánh cửa khép lại, tôi vẫn ú ớ, chẳng nói được gì trước những lời nói quá đột ngột của hắn. Trên bàn có mấy bộ đồ mới. Chắc hắn chuẩn bị cho tôi. Tôi vào phòng thay đồ xong thì đã 9h 30. Soi mình qua gương, tôi thấy mình hốc hác đi nhiều. Vừa ra đến cửa thì tên trợ lý đến:

- Cô chủ. Đi thôi.

Tôi chẳng biết nên vui hay nên buồn. Tên trợ lý đặt vào bàn tay tôi chiếc vòng của Hữu Thần.

- Anh ấy nhờ tôi đư cho cô. Anh ấy bảo là “chúc cô hạnh phúc”. Anh ấy nói không đủ can đảm để nói với cô.

- Chuyển lời tôi đến anh ấy, bảo tôi xin lỗi.

Ngồi trên máy bay, tôi ngó ra cửa kính nhìn bầu trời xanh. Hữu Thần, em đã quay lại. Từ giờ, tôi sẽ sống theo đúng cách, một cuộc sống thực sự, cuộc sống của riêng tôi.

Đáp xuống sân bay, tôi kéo vali tìm mọi người. Tôi mỉm cười khi nhìn thấy Ái Lệ. Chị nhỏ vẫy tay hô lớn:

- đại ca. Ở đây.

Tôi chạy nhanh lại, ôm chầm lấy chị nhí mà sung sướng. Nhưng chỉ có mối Ái Lệ và Hoàng Ân. Cậu ta nhìn tôi âu yếm, kéo tôi ra giúp tôi. Ái Lệ cứ tíu tít:

- Tưởng đại ca quên mọi người rồi chứ. Mọi người đang tổ chức tiệc, chờ đại ca ở nhà đấy.

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tôi háo hức đi về trên con đường quen thuộc. Căn nhà vẫn thế, Hoàng Ân vẫn giúp tôi trồng hoa và chăm sóc chúng. Tôi mở cửa bước vào thì “bụp...” Tiếng pháo nổ làm tôi giật mình. Tên Trịnh Thiên Vương, Tâm Như, Vi Diệp có mặt. Căn nhà được trang trí đầy bóng bay và kẹo. Không ngờ mọi người tổ chức linh đình thế. Nhưng không thất bóng dáng của hắn. Trịnh Thiên Vương ghé sát tai tôi:

- Cậu ta đến muộn, cậu không phải lo.

- Ai bảo cậu là tôi lo?

-Thôi. Ăn mừng nào.

Tiếng hò dô vang lên, tôi cũng cười toe, hòa vào cuộc vui. Nhưng sao giờ này hắn chưa đến? Hay hắn quên? Tên mặt sắt tiến lại gần tôi, mọi người im lặng:

-Hữu Thần bảo cậu đến đón cậu ta.

-Tôi... à, ừ. Bây giờ cậu ta đang ở đâu?

-Chịu. Cậu ta bảo tôi nói với cậu đến đón cậu ta thôi, để hoàn trả mọi chuyện trở lại như ban đầu.

Hoàn trả mọi chuyện lại như ban đầu? Như ban đầu là chỗ đó. Tôi kiểm cái áo mặc vào rồi ra ngoài. Hoàng Ân kéo tay tôi:

-Để mình đi với cậu.

-Không cần đâu.

Tôi gạt tay cậu ta ra, xỏ giày và chạy đi. “Đợi em.” Trời sầm tối dần nhưng bây giờ mới có 5h. Lòng tôi hồi hộp, bao cảm xúc dâng lên khiến trái tim tôi nghẹn lại. Trời lát phát mưa, tôi đội mũ áo lên, đứng trên vỉa hè. Nếu tôi đoán không nhầm thì nơi mà Hữu Thần nói là chỗ này, nơi mà anh ta đã cứu tôi. Bóng dáng của anh ta không thấy đâu chỉ thấy dòng người đang vội vã chạy mưa. Nhìn một loạt vẫn không thấy, trời mưa nặng hạt dần. Tôi thất vọng, xỏ tay vào túi áo định trở về thì:

-Này. Em có quên cái gì không thể?

Tôi không quay lại, cười tủm tỉm, cố tình bước tiếp, vờ như không nghe thấy gì. Cái giọng đó vẫn vang lên:

-Em quên một món quà đắt giá đấy.

Tôi bây giờ mới quay người lại. Hữu Thần vẫn cái nụ cười tủm tỉm đáng ghét. Không kiềm chế được, tôi lao đến, nhảy lên ôm hắn, tay vòng xiết cổ hắn:

-Có biết em nhớ anh đến thế nào không hả?

-Anh cũng nhớ em,sợ em không quay lại.

-Sao anh không đi tìm em

-Không cần thiết vì anh biết chắc chắn thế nào em cũng quay lại.

Tôi buông cổ hắn ra nhưng tay hắn vẫn xiết chặt ngang lưng tôi. Tôi đưa tay sờ vào môi hắn rồi kiễng chân lên cao để có thể đặt bờ môi mình lên đó. Hắn tròn mắt ngạc nhiên cho đến khi tôi trở lại vị trí ban đầu. Hắn lấy tay ấn nhẹ mấy cái vào mũi tôi:

-Này, Có mấy tuần không gặp mà em chủ động quá đấy.

-Tại tên ngốc nhà anh đã làm em biết yêu rồi.

-Con gái khi yêu đáng sợ thật.

-Cái gì cơ???

Hắn bỏ chạy,cười sặc sụa. Tôi lắc đầu đuổi theo:

-Anh đứng lại ngay...

-Lêu lêu... bắt anh đi này. Haha...

Tiếng cười vang dội trên khắp đường về. Dù cuộc sống có thay đổi theo từng bước chân đi, tôi vẫn luôn tin rằng có một người luôn chờ đợi và yêu tôi. như thế.

“Trong mưa có tiếng thì thầm của người con gái nói với người con trai: này anh! Anh có biết anh có đôi môi anh đào rất đẹp không? Nó rất quyến rũ...!”

Bạn đang đọc truyện *Duyên Có Rồi... Phận Em Giữ Đó...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.